

«Буковина» виходить
1. (13.) и 15. (27.) кожного
мѣсяця.

ПРЕДПЛАТА

съ пересылкою выноситъ:

на дѣлѣный рокъ 3 зол. — кр.

» півъ року 1 » 50 »

» чверть » — » 75 »

Поодинокі числа 15 кр.

БУКОВИНА

РЕДАКЦІЯ и АДМИНИ-
СТРАЦІЯ «Буковины» зна-
ходять ся въ Чернівцяхъ
(улиця Силени ч. 7. ку,
всѣ дописи адресувати и
лежитъ.

ОБЯВЛЕНІЯ и ПРИЛОГІ
обчислюють ся якъ найде-
шевше.

Ч. 19.

Чернівцѣ, 1. Жовтня (13. л. Октября) 1885.

Рочникъ 1.

ЦѢСАРСКА ВОЛЯ.

Каждого разу, коли збирає ся пер-
шій разъ нововибрана рада державна, про-
мовляє до зібранихъ послѣвъ, якъ такожъ
до членѣвъ другой вышшой рады т. е. пала-
ты панѣвъ самый Найяснѣйшій нашъ Монархъ.
И сего року а то дня 26. минушого мѣ-
сяця зѣбрали ся въ велико́й сали цѣсарской
палаты у Вѣднѣ члены палаты панѣвъ и по-
слы рады державной. О 12. годинѣ въ полу-
дне явивъ ся Его Величество Цѣсаръ въ са-
ли. Передомъ ишли министры парами, по нихъ
архикнязѣ, ѳттакъ престолонаслѣдникъ, а въ
кѣнци Цѣсаръ. Осѣвши на озолоченомъ пре-
столѣ пѣдъ червонымъ аксамитнымъ балда-
хиномъ накрывъ Монархъ голову принявъ ѳт
президента министрѣвъ рукопись и ставъ чи-
тати промову до зібранихъ членѣвъ обоѣхъ
палатъ. Въ тѣй то промовѣ повитавъ Мо-
нархъ членѣвъ обоѣхъ палатъ надѣючись, що
нихъ праця розвиватись буде правильно и у-
спѣшно. Съ вдячнимъ серцемъ згадавъ Цѣ-
саръ о тѣмъ, що всѣ народы австрійскій пѣдъ
часъ, коли Монарха гостивъ въ рѣжнихъ
Своихъ краяхъ, заявили Ему свою придан-
нѣсть. — Дальше прочитавъ Цѣсаръ задачѣ,
якѣ мають послы сповнити, межѣ тими: у-
хвалити законы о загальномъ ополченю, о о-
безпеченю сирѣтъ и вѣдѣвъ войсковыхъ, о дви-
женю промыслу и торговлѣ, о новыхъ же-
лѣзныхъ дорогахъ, о обезпеченю робѣтникѣвъ
на случай калѣцтва и недугѣвъ, о спадщи-
нахъ хлѣборобѣвъ, о регуляціяхъ рѣкъ. По-

тѣмъ зазначивъ Цѣсаръ, що нашѣ ѳтносины
до сусѣднихъ державъ сѣуть зовсѣмъ задово-
ляючіи и що всѣ стремять однодушно удер-
жати миръ, котрого потребу всѣ ѳтчувають.

Пѣдъ конецъ своєї промовы сказавъ нашъ
Батько-Цѣсаръ слѣдуючіи золотѣи слова:

„Честніи Панове обоѣхъ палатъ рады дер-
жавной! Незмѣнною задачею Мого правитель-
ства буде заховати єднѣсть и могучиѣсть
державы и всѣ мои краѣи и народы зро-
бити въ рѣвноѣй мѣрѣ участниками
духового и господарского ихъ роз-
вою.“ На сѣи слова воскликнули зѣбраніи
„Славно!“ Сѣи то слова свѣдчать о рѣвноѣй
ѳтцѣвскѣй любви, якою обнимає Милостивый
нашъ Монархъ всѣ свои народы. Они запору-
чаютъ и намъ лѣпшу будучиѣсть, Сѣуть они
порукою, що и мы дѣбѣемъ ся до нашего
права, станемо рѣвноуправленіи съ прочими
народами нашей ѳтчины. Така єсть воля на-
шого Найяснѣйшого Монарха, таку „незмѣн-
ну“ задачу положивъ Онъ Своему правитель-
ству. Но „Богъ высоко, а Царъ далеко;“ хо-
чемо мы користати изъ высочайшой волѣ Цѣ-
сарской, то треба намъ о наше право, о лѣп-
шу долю опѣмнутись. Що насъ болить, чого
намъ не достаетъ, все то треба донести прави-
тельству, котре має по волѣ вышшой незмѣн-
ну задачу старати ся о духовый и господар-
скій розвѣй всѣхъ австрійскихъ народѣвъ,
ѳтже и насъ, буковинскихъ Русинѣвъ. Чого
намъ не достаетъ и що насъ болить, списали
мы, хотя еще не все, у нашѣй газетѣи, якъ
довго Богъ позволитъ, а вы сего схочете, такъ
довго о нашихъ кривдахъ писати будемо. Вы

же, братья, не засыпайте свои долги, познайте вашу недолю! Познайте, кто вам щирый, лучить ся с нимъ, слушайте его рады! Третье буймо всюды и завсѣгда всего того добра, яке другіи наши сусѣды мають, а якого мы еще не дѣтали! Не забывайте на дорогіи слова нашего Милостивого Цѣсаря, котріи мы тутъ записали вамъ на науку и попуку, Ему на славу!

Подѣлъ греко-православной епархіи буковиньской.

Въ 17. числѣ нашей газеты подали мы вѣсть о подѣлѣ гр. прав. епархіи буковиньской на руску и румынску, безъ всякихъ примѣтокъ зъ нашей стороны. Нынѣ хочемо приглянуться сему дѣлу ближе. Треба бы отповѣсти въ сѣмъ дѣлѣ на три пытани.

Перше пытанье есть: чи нынѣшнее получение иѣлоу гр. пр. епархіи выходитъ на користь Русинѣвъ? На се пытанье отловѣли мы обширно въ нашей «Апологии Православія» помещеной въ томъ самѣмъ т. е. 17. числѣ нашей газеты. Списали мы тамъ въ 20 точкахъ головни кривды, якіи заподѣвають ся гр. православнымъ Русинамъ на Буковинѣ. Нынѣ додаемо только то, що всѣ ті кривды походятъ отъ теперѣшнихъ управителѣвъ гр. пр. епархіи буковиньской, котріи старають ся о румынизацию, а не о просвѣту и спасенье душъ гр. пр. Русинѣвъ.

Пытаемо ся теперь, чи выйшла бы изъ подѣлу гр. пр. бук. епархіи на руску и румынску користь для Русинѣвъ. Не треба довго намыслиати ся, чтобы потакнути на се запытанье. Если бы подѣлено бук. прав. епархію на руску и румынску, мы православныи Русины остали бы отдѣленіи отъ Румунѣвъ. Православная руска консисторія и ея владыка, не накидывали бы больше рускимъ громадамъ румынизаторѣвъ, а дали бы имъ священникѣвъ любящихъ свой народъ, образованныхъ въ рускомъ отдѣлѣ теологій, що такожь бы послѣдовати мусѣло. Словомъ: перестала бы всяка мѣшанина и путанина межъ рускими и румынскими священниками. Ясно отже, що прав. Русины прійшли бы такимъ способомъ до своихъ правъ, чого имъ чей каждый правый чоловікъ тымъ больше признасть, такъ якъ тымъ не стане ся румынскому народови нѣякои кривды.

Зъ сего выходитъ, що мы гр. прав. Русины повинны всѣма способами старати ся о отдѣленье гр. прав. епархіи руской отъ румынской. Заходить теперь третье пытанье, чи можливый такой подѣлъ? На се подають отповѣдь факты, що такі подѣлы епархій послия народностей у насъ уже бывали. Отъ деякихъ фактичныхъ дѣтъ, котріи находимо въ «Дѣлѣ».

Въ складъ епархіи греко-католической въ Мукачевѣ входило 548 приходѣвъ и то 382 съ рускимъ а 166 съ румынскимъ населеньемъ. Року 1824 дня 20 вересня,

за епископа мукачевского Алексія Почія выдѣлено зъ мукачевской епархіи 72 приходы съ румынскимъ населеньемъ и предѣлено ихъ до греко-кат. епархій въ Великомъ Варадѣ, заселеной исключительно Румунами. Въ роцѣ же 1856-дня 7 вересня за мукачевского епископа Василя Половита выдѣлено прочіи 94 приходы съ румынскимъ населеньемъ зъ епархій Самошъ Угварской. И такъ отъ 1856 р. лише приходы съ рускимъ населеньемъ творять епархію въ Мукачевѣ.

Румынско-православная епархія Германштадтская (Сибилъская) подѣлена отъ 30 вересня 1783 р. сербской митрополіи и архіепископій въ Карловцахъ, якъ и румынско-руска гр.-православная епархія буковиньская, а отъ 1829 р. и закарско-сербская діецезія. Той станъ трывавъ ажъ до 24 грудня 1864 р. Въ томъ роцѣ основано самостоятельную митрополію румынско-православную въ Германштадтѣ и тѣи подѣлили двѣ румынско-православныи ново-основаныи діецезіи: въ Арадѣ и Баранзебинѣ. При отвореніи тыхъ двохъ ostatnichъ румын. православныхъ епархій выдѣлено зъ двохъ епархій сербско-православныхъ, въ Теменшварѣ и Вершенѣ, звышъ 40.000 греко-православныхъ Румунѣвъ и предѣлено ихъ до ново-основанныхъ діецезій румынскихъ, такъ що епархія румынско-православная и сербско-православная въ своемъ вѣдомствѣ мали вѣрныхъ только одной народности.

Повинныи дѣти свѣдѣчать, що церковный устрѣй Румунѣвъ, якъ греко-католикѣвъ такъ и греко-православныхъ, все годить ся територіально съ ихъ народностею — и Румыны въ Угорщинѣ аніи не подѣляютъ епархій другой народности. То само дѣсть ся сказати и о сербско-православныхъ епархіяхъ въ Угорщинѣ, Кроаціи и Далмации.

Въ 1873. роцѣ утворено буковиньскую митрополію православную съ подчиненными тѣи двома епископствами сербскими въ Закарѣ и Которѣ въ Далмации. Архіепископія буковиньская має въ своемъ складѣ двѣ народности: руску въ числѣ 220.000 и румынску въ числѣ 190.000 душъ. Есть се единая епархія греко-восточной церкви, въ которую входятъ двѣ народности.

Въ остальныхъ часахъ заповѣдаю въ зарядѣ буковиньской епархії сильное стремление до румынизации руского народа, на котре Русины мусятъ обурюватися и мусятъ выступати противъ заряду епархії и противъ всѣхъ тыхъ духовныхъ православныхъ, котріи поводучисъ политикою, не словняють своего obowiązку супротивъ руского народа.

Выдѣление руской людности въ особную епархію руску было бы, якъ подѣ взглядомъ руско-народнымъ такъ и религіинымъ та державнымъ, дуже пожедаше и користне.

ДОПИСИ ИЗЪ СЕЛА.

(Изъ русскихъ горъ. О сколько) правду сказала «Апология», що галицкіи Русины приходять сюда

на Буковину, щоби тутъ ширити унію, довѣвъ одинъ изъ самыхъ апологетовъ, а то о. Калиновскій, ба хотѣвъ емъ сказати о. Calinescu. Высвятивши въ Путиловъ нову церковь, причѣмъ не обійшло ся *ad maiorem Dei gloriam* безъ румуньскои екстениі привезеного о. архимандритомъ дякона, (теперь здае ся немаъ уже руского дякона въ Чернівцяхъ), поѣхавъ о. Калинеску до Сергіѣвъ на обѣдъ, де, диво надъ дивами, выголосивъ ажъ двѣ бесѣды по руски (а надъ гробомъ руского писателя бл. п. о. Григорія Воробкевича говоривъ о. Калинеску такожъ два разы, по оба разы, якъ кажутъ, на умьене по румуньски). Въ одной бесѣдѣ подиѣсь о. апологетъ заслуги уніята (!) п. Михалика около добра православныхъ Гѣрянъ, при чѣмъ бесѣдникъ клавъ головный натискъ на рѣжне вѣроизповѣданье сего добродѣя а народа.

Чи треба намъ теперь ще обьяснювати безпѣдставность нападу «Апологіѣ» на Русинѣвъ? Мы вдячній о. архимандриту за сю услугу, та желяемо толькѣ, щоби онъ и его товаришѣ по «Апологіѣ» поведовались тою самою гадкою насупротивъ православныхъ Русинѣвъ, яка поведуетъ п. Михалика и всѣхъ прочихъ Русинѣвъ-уніятѣвъ проживающихъ на Буковинѣ, а тогды бы напевно православіе на Буковинѣ не унадало.

(Изъ надъ Днѣстра.) Того мѣсяця зѣбрали ся священники днѣстерского деканату въ Ревнѣ на соборчикъ. На томъ соборчику мавъ вч. о. Дашкевичъ изъ Кѣцманя дуже гарну промову до отцѣвъ духовныхъ, въ котрой доказавъ потребу, щоби священники були истыми добродѣями, учителями народа. Згоджаючи ся съ выводами сего ревниого душпастиря, додавъ вч. о. Мартыновичъ изъ Орошѣвцѣвъ сумне спостереженье, що декотрі священники въ Кѣцманьскѣмъ повѣтѣ не толькѣ не суть добродѣями народа, а противно суть его ворогами. А суть то румунизаторы, котрі, якъ одинъ явно высловивъ ся, не терпятъ рускій народъ и его бесѣду. Такъ гѣрка правда не сподобалась отцямъ румунизаторамъ. На сильній требованя подати факты, чого и самъ виновникъ желати посмѣвъ, выйшла сумна рѣчь, що приходникъ чисторуского села (Кѣвѣдина) Іоанъ Менга, наколи его случайно хвалляли, що хорошо проповѣдае по руски, мавъ ѣтновѣсти, що хоть онъ по руски и умѣе, то прото не терпѣтъ сего народа и языка. — Сумній то знаки загорѣлости и нетерпимости; а ще сумнѣйше, що такі люди мають бути пастирями зненавидженого ними народа. — Бѣльше менше таку саму любовь до руской мовы заявивъ случайно и катихизъ черновецкой гимназіяльной молодѣжи руской Илія Чунтулякъ.

Не значить то ставляти вовка на ѣвчаря?

ДУМА ДЕРЖАВНА

ѣткрыта торжественно тронною бесѣдою Е. В. Цѣсаря дня 16. лат. вересня с. р. По регулямину палата послѣвъ доперва по торжественномъ ѣткрытѣ дер-

жавной думы може предприняти дѣйствія. Прото въ палатѣ начали ся засѣданя дня 28. лат. вересня. Розлосовано послѣвъ на 9 секцій въ цѣли розсмотру wyborныхъ актѣвъ и секцій уконституовали ся, при чѣмъ предѣдателями секцій выбраны: Зисѣ, Ригеръ, Чарторыйскій, Ришардъ Клямъ, Видулчъ, Смолька, Грохольскій и Гавзнеръ. Акты wyborчї лосованьемъ переказано поодинокимъ секціямъ, котрі по уилывѣ трохъ днѣвъ по торжественномъ ѣткрытѣ думы можуть приступити до розсмотру wyborныхъ актѣвъ, а ѣтложивши запротестованї wyborы, представляютъ палатѣ внесеня, що до признаня незапротестованныхъ wyborѣвъ. Акты запротестованныхъ wyborѣвъ переглядае ѣтдѣльна комісія. Терминъ внесеня протестѣвъ минувъ 29. лат. вересня. Межи запротестованными 23 wyborами есть wyborъ п. Вагнера зъ Черновець. Зъ русскихъ округѣвъ Галичины запротестованї послы: Калиръ зъ Бродской торговельной палаты, Блюхъ зъ Коломыѣ, Ковальскій зъ Жолѣвского округу, Сѣнгалевиъ зъ Калуского, Мандичевскій зъ Станиславѣвского, Стадницкій зъ Золѣчевского, Вилиньскій зъ Станиславѣвского и Потоцкій Бережанского округу. Въ третѣмъ засѣданю, (2 жовтня) коли бѣольшу половину wyborѣвъ затверджено, палата выбрала президіюмъ, а именно президентомъ выбранный Дръ Смолька полякъ изъ Галичины 292 гол. на 325 голосующихъ потѣмъ першимъ вице-президентомъ графъ Ришардъ Клямъ-Мартиниъ, (чехъ), 181 на 322 голосующихъ, а другимъ вице-президентомъ п. Хлюменкій 228 голосами на 283 голосующихъ. Межи выбранными 12 секретарями палаты есть рускій посолъ Охримовиъ изъ Галичины. Перній той wyborъ призиѣвъ есть лишь довременнымъ на 4 недѣлѣ, а по уилывѣ 4 недѣлѣ выбере палата по припису своего регулямину, президію на цѣлу сесію думы державной. Ѡчитано писмо президента министровъ графа Тафого, въ котромъ поручае ся скорый wyborъ членѣвъ делегацій, мающихъ радити надъ слѣдными справами обохъ половинъ державы т. е. краѣвъ переднѣтавскихъ и краѣвъ короны угорской. Наряды делегацій мають начати ся 22. Октября.

Выбрано доси: комісію адресну зъ 24 членѣвъ (межи тыми галицій Русинъ п. Мандичевскій и п. Томащукъ) Ся комісія мае въ ѣтвѣтъ на тронну бесѣду Е. В. Цѣсаря уложити такъ зовиму адресу, выражающую чувства и желанія парламенту. Превѣдателямъ сен комісій: гр. Гогенвартъ, референтомъ п. Цайтгамеръ, котрому поручено составленье адресы.

Дальше выбрано комісію петиційну (для надходящихъ поданѣ) изъ 25 членѣвъ, межи котрыми есть, галицій Русинъ п. Озаркевичъ, комісію легитимацийну зъ 24 членѣвъ, (межи ними зъ Буковины п. Томащукъ и Лунуль) и комісію войскову. Въ обохъ сихъ комісіяхъ предѣдателямъ гр. Кипскій. Наконецъ выбрано комісію для петыкальности послѣвъ изъ 18 членѣвъ.

Доси були на порядку дневномъ въ першѣмъ читаню слѣдующї внесеня и правительственный предложеня: 1) прав. предложенье ѣ поборѣ числа рекрутѣвъ на 1886. рѣкъ, котре по першѣмъ читаню переказано

войсковой комисіѣ; 2) правительств. предложеніе въ дѣлѣ перенятія въ управленіе и можливого закупи желѣзной дороги Прага-Дуксъ и Дуксъ-Боденбахъ 3.) прав. предложеніе о инвестиціи щорочноя запомоги для державою гварантованон сѣти північно-заходной желѣзницѣ 4) прав. предложеніе о побольшеніи числа вагонівъ на желѣзницяхъ державныхъ. Друге и третє предложеніе придѣлено комисіѣ колѣвѣй, четверте переказано бюджетовой комисіѣ зъ 36 членівъ. 5.) Внесєнє посла Менгера въ справѣ недѣльного отпочинку 6.) Внесєнє посла Розера о улегченіи при стяганіи податковъ 7.) Внесєнє пос. Гербста и Менгера о отмѣнѣ споживчого податку. Посолъ Дрѣ Менгеръ, мотивуючи свое внесєнє о недѣльномъ отпочинку сказавъ що тоє теперь обовязує строго роспорядженє шкодитъ дробному промыслу и дробной торговли по ликихъ мѣстахъ и селахъ бо тамъ людность въ будий дни занята роботою, наибольше купує собѣ потрібный предметы въ недѣлю по богослужєню по полудни. Людность жиюча при граници Прускои, купує за границею, черезъ що тратитъ краевый торгъ. По обовязующимъ предписамъ въ мѣстахъ маючихъ менше якъ 20.000 житєлѣвъ могутъ бути склены отвертї до 5. години по полудни, черезъ що торгъ великихъ мѣстъ тратитъ въ недѣлѣ тратитъ на збыту, бо многї изъ большихъ мѣстъ купуютъ по мѣсточкахъ. — Кунцѣ, котрыхъ скленъ суть заразомъ ихъ мешканьємъ мусятъ замкнувши скленъ сидѣти въ темнотѣ. Роспорядженє обмежає личну свободу. На конецъ зѣ взгляду религійного не есть то отвѣтнымъ, що въ недѣлю въ самъ чѣс богослужєня не иний склены якъ ино трафики и шинки суть отвертї.

Пос. Патай боронивъ обовязує розпорядженє тымъ, що оно поднесе вартость работы, бо работа шестидневна буде такъ платити ся якъ перше работа семидневна. — По промовѣ пос. Врѣнца котрый есть за недѣльнымъ отпочинкомъ по безъ такъ далекогосяючого ограничени личной свободы, палата отослала се внесєнє до комисіѣ промысловой.

Посолъ Розеръ мотивує свое внесєнє о реформѣ стягания податковъ и новодитъ межи инымъ, що многимъ екекуціямъ запобѣжитъ ся, если именно для селянъ установить ся терминъ стягания въ той порѣ, коли землиплоды продають ся. Внесєнє се переказано податковой комисіѣ.

Кромѣ сихъ внесєнъ мають прїйти на дневный порядокъ нарядъ: 1.) внесєнє Рихтера въ справѣ змѣны екекуційного поступованя, щѣбы запобѣгчи розточєнямъ недвижимого майна 2) ви. пос. Йака въ справѣ увѣльнєня отъ екекуцій додатковъ службовыхъ отъ урядничихъ платней; 3) ви. Промбера о заведеніи безпосередныхъ выборовъ въ вѣдєнскихъ округахъ Зехгаузъ и Гернальсъ. 4) ви. Гевера въ справѣ улегченъ при оплатѣ належитостей отъ гшотекарныхъ требованъ 5) ви. пос. Кейля о обовязку державныхъ желѣзныхъ дорѣгъ до оплаты краевыхъ и громадскихъ додатковъ до податковъ 6) ви. Киндермана о инкамерациѣ чєскои

новѣчнои желѣзной дороги, 7) три меньшїя предложенія правительства, 8) ви. Шаршмида о составленіи комисіѣ для выробленя законопроекта о дисциплинарномъ поступованіи и службову прагматуку для урядниковъ. —

Поза парламентомъ послы, котрї мають одий и тї самї стремленя завязуютъ на подставѣ статутѣвъ обществъ такъ зовимї клубы. Въ новѣй палатѣ пословъ есть 6 клубѣвъ, именно: 1) австрійско-нѣмецкїй клубъ зъ 86 пословъ, 2) нѣмецкїй клубъ 44 пос. 3) клубъ Трентино 7 пос. 4) Польске коло 55 пос. 5) клубъ центра (Лихтеништайна) 20 пос. 6) клубъ правополитика (Гогенвартъ) 33 пос. 7) чєскїй к. 65 пос. 8) клубъ либерального центра (Коронини) 10 пос. 9) рускїй клубъ (Озаркевичъ, Мандычевскїй, Орхимовичъ и Сѣнгалевичъ). Пос. Ковальскїй належитъ до клуба Коронини и есть тамъ мѣстопредсѣтелемъ.

Изъ загального числа членѣвъ палаты пословъ не приступило 25, а межи тыми 6 министровъ до нѣзкого клуба.

ДРОБНІИ ВѢСТИ.

(Руске педагогичне товариство въ Галичинѣ) отпавило до министерства просвѣти меморіаль, въ котромъ представляє ся потреба реорганизаціѣ мужескихъ учительскихъ семинаріѣ у вєхѣдной Галичинѣ и турѣе ся признаня ширшихъ правъ для руского языка.

(Нєнєионованный апелационный совѣтъникъ п. Тромнєтеръ) отворивъ адвокатску канцелярію въ Радѣвняхъ.

(Землетрясєнє) дня 22. сєнтємбра с. р. о 4. годинѣ рано дало ся чути въ полуднево-вєхѣдной части нижной Австрїѣ, въ гдєкотрыхъ окрєстностяхъ Стирїѣ и Угорщины, а именно въ долині Мирцы, въ побѣчныхъ долинахъ Семеринга, Стейнфельда и части горъ Ляйта и Вѣдєнского лѣса.

(Ц. к. дирекція почтъ) въ Черѣвняхъ выточила на подставѣ дописи изъ Топорѣвцѣвъ помѣщенной въ 18. ч. нашей газеты слѣдство противъ управителя тамошней почты и увѣдомила насъ, що почта Топорѣвска звернула «Буковину» призначєну для Топорѣвскои читальнѣ на розказъ о. Митрофановича донєсєнный ей тамошнимъ сотрудинкомъ о. Морарємъ, котрї поступивши на мѣстє покойного душпаствя и основателя читальнѣ, занимають ся, якъ видно, ревнѣо знищенємъ той читальнѣ. Дякуючи свѣтлой дирекціѣ за єи енергичне поступованє, мы не зашишимъ перепроводити дальше справу читальнѣ въ Топорѣвняхъ и пародолюбного (?) поступованя о. Митрофановича и єго достойныхъ словниковъ Ицика и проч. —

(Правосл. консисторія) приділяла науку рускої мови в прав. п'явчій школі теперішньому префектові семінарії, панови Сагінови. Сей панъ єсть Румуномъ, не має и понятія о рускої мові и єму самому якось смішно, що ажъ до него св. консисторія удала ся. Але менше на томъ, нашій консисторії ходитъ о тое, щоби якъ найскорше словили ся слова одного отця совітника: «Підбурювати ажъ до крайности.»

(Холера в Італію) вимагає ся найбільше в м'їстї Палермо, де дня 1. лат. Октобра захворіло 154, а умерло 65 осібъ на ту болізню.

(Нова касарня для кінноти,) вбудована в Жучі гр. ор. релігійнимъ фондомъ, стала поблагословена дня 27. септембра с. р. в присутствію поручниківъ полку гузарского, бригадіера полковника Шивца, совітника доменъ барона Мустаці яко представителя дирекції добрѣ релігійного фонду, дальше підприємчика будови и шкадрони гузаровѣ. В священнодѣйствию участвовали: архимандритъ Калинеску, парохі Олинської, Гітдїй и Медвїдѣ.

(Вотумъ недовірія) висказано собраніє виборцівъ Вїднїя свому послу Дру Вайєлюфу за то, що проневіривъ ся своїмъ кандидатскій бесѣдѣ, поступаючи в думѣ державній не такъ, якъ в кандидатскій бесѣдѣ прирѣкъ, ино зовсѣмъ противно. А на що заслугоє нашъ посолъ п. Зота?

(Трасу на желїзну дорогу изъ Серету до Глѣбокоп) одобривъ министеръ торговлї. Вѣцїли концесіюванія сєй дороги мають вести ся межіи министромъ а громадою Серетъ переговори. Громада має выказати ся, що певно доставить отвѣтний капиталъ до того підприємця.

(Четирьста рекрутѣвъ полку драгоновѣвъ) отійшли дня 3. лат. Октобра зъ Черновець колїєю до Пресбурга. —

(Снїгъ) упавъ в Форарлбергу (части Тиролю) дня 29. септембра с. р. Зъ желїзницї треба було снїжнимъ плугомъ сгортати снїгъ, щоби мѣгъ ити потягъ. Одна снїжна лавиця засмала желїзну дорогу и загамовали потягъ на такъ довго, ажъ єи усунено.

(Дрѣ Артуръ Скедль) доцентъ права на черновецкѣмъ всеучилищу, именованый членомъ экзаминаційнои комисіи для судовыхъ державныхъ испитѣвъ. —

(Гр. ор. парохію в Драгоешу) надавъ президентъ п. к. правительства краевого о. Атаназію Прокоповичу, пароху изъ Черенківцѣвъ.

(Дрѣ Кароль Иберггоретъ) надзвичайный професоръ черновецкого всеучилища именованый професоромъ филозофїи на всеучилищи в Инсбруку. —

(Въ Негустиці) вбудовано нову греко-орієнтальну церковь в котрій умѣщено отдѣльну каплицю для монофизитѣвъ. Тимъ способомъ получено в сѣй церквѣ два зовсѣмъ суперечніи вѣроповѣданія.

(Ц. к. краєва рада школьна) в Чернівцяхъ розширила, якъ „Buk. päd. Blätter“ доносятъ, 1-клас. школу в Марджинѣ на 2-класову, а 2-клас. школу дѣвочу в Кимнолузі на 4-класову. Такъ то розширяють ся щороку румунскій школы, наколи изъ рускихъ отъ десяти лѣтъ нѣ одна не остала розширеною. Не дивно; бо румунскій школы мають особіого надзирателя; а рускій — отъ вегетують.

Дальше именовала рада школьна: п. п. Іос. Вольфа старш. уч. в Сторожинцї, Ешана старш. уч. в Боянахъ, учителями: Неделка в Топорівцяхъ, Омельского в Васлѣвцяхъ, Ник. Шкрабу в Горичѣй, Ал. Шкрабу в Чернавіцѣ, Дашкевича в Цурінахъ, Бренука в Кучуровѣ вел., Березовского в Неполоківцяхъ, Казієвича в Острицї, Поновїйчука в Волоцѣ, Дуба в Балківцяхъ, Викт. Ивасюка в Луцѣ, Марциньковского в Кадубівцяхъ, Шербановского в Бабинѣ, Мотрескула в Валисацѣ, пана Е. Браїяна в Устїю-Гуморы, а п-ну Душенько в Молодїи.

П. Димитрій Чеховскій именованый сулентомъ при черновецкѣй гимназїи.

(Выдѣловїи школы) зносятъ в Галичинѣ, позаякъ показали ся для тамошнихъ отіосинѣ непрактичними. На коли отже в Галичинѣ, в котромъ то краю о много бѣльше промыслу и торговлї, такіи школы не придали ся до нѣчого, щожъ за користь принесуть они на Буковинѣ, де мѣщанство о много бѣднїйше, а сѣльскї дѣти съ тяжкою бѣдою до народної школы ходять? Мимо того п. Зота радивъ своимъ виборцямъ, щоби о таку для нашего народа зовсѣмъ непотрѣбну школу для Кѣдманя просили. Непрошений опѣкуны радї бы чимъ будѣ отвести нашъ народъ отъ немилон имъ рускої гимназїи; бо на щожъ изъ хлопа робити пана, коли надъ темнымъ народомъ лѣнше и лекше панувати! Но вы, брати селяне, не поустѣтъ ся рускої гимназїи!

(Именованя) Министръ просвѣты и вѣроисповѣданїи именовавъ сулента сучавской гимназїи п. Константина Мандычевского учителемъ тои гимназїи. —

Апеляційный судъ львівскій именовавъ подѣофисера рахункового Іосифа Тиммера канцелистомъ при судѣ в Сторожинцяхъ, а системизованого діюриста львівской краєвой табулы Андрея Евгєна-Квятковского канцелистомъ при судѣ в Радівцяхъ.

Президія буковинской скарбовои дирекції именовала рахунковыхъ асистентѣвъ Адольфа Бальтине-стра и Іоала Солога рах. офіціалами, дальше Генрика Корна, Антона Яновича и Емилія Зедельмайера асистентами, а Вильгельма Вирфля провизоричнымъ асистентомъ.

(Выстава худобы выпасовою), и снаряждѣнь и господарскихъ машинъ уряджена буде въ Видни дня 15. лат. цвѣтня 1886. Хто желае собѣ участвовати въ сѣй выставѣ, мае до 15. лат. марта зголоситись до комитету выставки пѣдъ адресою: „Comité für die VI Marktvieh-Ausstellung in Wien I. Herrengasse Nr. 13.“

(Нова рослина) — *ferula sumbul* послѣдними часами звернула на себе увагу лѣкарѣвъ. Рoste она въ Туркестанѣ въ Азїи и мае власности дѣлаючи съ уснѣхомъ противъ конвульсій, може прото бути ужитою яко средство антихолеричне. Сокъ тои рослины есть горкій а волю мае пикмову. Доси въ Европѣ еи не знано, бо жителѣ Туркестану укрывали старано, де она росте.

(Поетъ - писатель о. Николай Устіяновичъ), приходникъ въ Сучавѣ, есть тяжко больной ѡтъ довшого часу. Справы уряду деканального веде за него теперь о. совѣтникъ Костецкій изъ Черновець.

(Конкурсъ на мѣстце актуара) въ гр. ор. конзисторїѣ въ Чернівцяхъ, съ рѣчною платнею. 1100 злр. съ двома квинквенїями по 100 зол. рѣчно и додаткомъ службовымъ по 250 зол. рѣчно. Еслижъ мѣстце се получитъ урядникъ конзисторїѣ черновецкои рѣвночасно може бути надане мѣстце офиціала съ рѣчною платнею 900 зол. двома квинквенїями по 50 зол. рѣчно и службовымъ додаткомъ рѣчнымъ о 200 зол. — а взглядно надати ся може мѣстце асистента ся рѣч. платнею 600 зол. двома квинквенїями по 100 зол., додаткомъ служб. 150 зол.; випадково росписаний такожъ конкурсъ на практиканта съ адьютумъ 400 зол. рѣчно — Терминъ поданя 3 тыжднѣ ѡтъ 29. лат. септембра с. р. Ѳтъ компетентѡвъ жадае ся знаня нѣмецкого, румынского и руского языка.

(Четыри мѣскїй техничїй стипендіѣ) для учениковъ родомъ изъ Черновець до 50 зол. рѣчно съ початкомъ шкѡльного року 1885/86 будутъ розданї черновецкимъ магистратомъ. Поданя мають внести ся по конецъ октобра с. р.

(Соединенїе обохъ частей Болгарїѣ) въ одну администраційну цѣлѡсть буде, здае ся, затверджено европейскими державами вже для того самого, щобы збройне выступленїе Турцїѣ або якои другой державы не вызвало великои европейскои войны. Въ слѣдъ за Болгарїею вже Сербїя хоче освободити и заняти Стару Сербїю, (т. е. Косово и Призрендѣ), остаючи пѣдъ турецкимъ владѣнїемъ и домагае ся, щобы Видинъ съ окрестностїю маючиї сербске население а соединенїй берлинскимъ трактатомъ съ Болгарїею, теперь злучено съ Сербїею. Греція треуе Македонїѣ.

ДЛЯ НАУКИ И ЗАБАВЫ.

Народна господарка.

II. БОГАТЕ СЕЛО.

Въ селѣ Красномѣстю мавъ свое хороше обѡйстѣе и одинъ богатый человекъ именемъ Надѣйскїй.

Онѣ самъ проживавъ въ мѣстѣ и приходивъ только часомъ въ село. Красномѣщане и ихъ пужда збогдїлись були ему. Зъ радїои душѣ бувъ бы онѣ имъ помогавъ, та що, коли его помѡчь не могла выкоренити все зло. Бувъ онѣ честный и постоянный человекъ, та що коли не мавъ ѡтваги до такого дѣла, яке задумавъ лѣкаръ Розумовичъ. Але лѣкаръ помѣрковавъ, яку велику помѡчь мѡгъ онѣ мати ѡтъ человека, котрый кромѣ богатства мавъ добре, чуле сердце. Онѣ розтолковавъ пану Надѣйскому цѣлый свѡй плянъ, а той обѣщавъ ему всяку помѡчь изъ своєї стороны. Уже неразъ хотѣли Красномѣщане vybrати пана Надѣйского на своего вѡйта (дворника); теперь наклонивъ его до того лѣкаръ, онѣ ставъ начиникомъ громады и осѣвъ ся въ Красномѣстю. Приздокъ приѣвъ ѡбомъ сполученїемъ народолубїимъ еще одного помѡчника. На мѣстце помершого свѣщенника прїѣшовъ въ село молодой ревный, свѡй народъ любячїй панъ-отець. Радовавъ ся той пригѡдѣ лѣкаръ Розумовичъ дуже; божъ онѣ знавъ, що безъ доброй науки церковнои тяжко наклонити народъ на лѣвшу дорогу.

За далеко бы насъ завело, если бы мы хотѣли списати всѣ способы, якихъ сполученї три прїятелѣ народа ужили, щобы въ селѣ Красномѣстю нишїй ладъ завести. За десять рокѡвъ стало Красномѣстѣе не то, що колись було. — Щобы спонукати Красномѣщанъ до лѣвшой управы рѡлѣ, показавъ лѣкаръ имъ примѣромъ, який хосенъ приноситъ добра господарка. Саме тогда, коли се дѣлялось, выѣшовъ посесорови дѡбрь пана Надѣйского речинець, а новый посесоръ завѣвъ новїй лѣвшїй порядки. Господарствомъ лѣкаря управлявъ добрый економъ, але лѣкаръ не мавъ на столько гроша, щобы и на свѡмъ поли завести новїй ладъ. Онѣ але помѡгъ собѣ въ дуже добрый спѡсѡбъ. Замѣстѣ выжичати грошей, продавъ онѣ половину своѡго поли и мавъ уже чимъ изъ останку лѣвшу користь добути. Се бувъ не только добрый прикладъ для другихъ, но еще лѣвшя спекуляція; бо по скѡлькохъ рокахъ уже мавъ онѣ изъ половины своѡго майна бѡльшїй дѡхѡдъ, якъ перше изъ цѣлого. Вартѡсть сѣго зовѣмъ полѣвшеного добра пѡдѣслась въ трѡе. Таки наслѣдки спѡдобались Красномѣщанамъ. Мало по мало пѡшло за примѣромъ и радою лѣкаря и скѡлька селищъ, а глядячи одинъ на другого обробляти они съ кождымъ рокомъ свое поле все лучше. Нѣхто не говоривъ бѡльше: «Мѡй дѣдъ, та прадѣдъ сѣго не робивъ, та и я не буду.»

Хотя съ полѣвшенїемъ господарки полѣвшивъ ся и станъ господарѣвъ, збѡльшилось ихъ майно значно; нашъ лѣкаръ прото не закладавъ рукъ, а працювавъ тымъ бѡльше надъ добромъ громады. Всѣмъ и каждому подававъ онѣ добру раду и науку, а то що недѣлѣ, коли Красномѣщане сходились на около церкви.

Передъ усѣмъ звернувъ лѣкаръ свою увагу на потѡкъ, щобы онѣ не выступавъ изъ своѡго берега, не заливавъ околицю. Поробивши мѣстцями, де вода вы-

ливалась, гати, та покопавши рови, щоби вода зтікала, не було більше не здорового багна, а затомістї стала добра толока. Маючи добре пасовищо, побільшилось и число худоби, а єь нею прибув и гайбї для поля.

Але на томъ еще не кѣнець. Мы знаємо уже, що той потѣкъ мавъ много водоспадѣвъ. Такий одинъ водоспадъ закунивъ у громады самъ лѣкаръ и збудовавъ на нѣмъ млынъ, чого въ селѣ не було; доты возили Красномѣщане збѣже дѣтками та зими дорогами въ чужій млынъ. Що зробивъ лѣкаръ дальше? Въ Красномѣстѣ не було на стѣльзѣ поля, щоби на нѣмъ для всѣхъ робота найшлася. Онъ задумавъ отже отворити въ селѣ фабрику. Спонукавъ онъ нина Надѣйского, щоби тай заложивъ придальчу. Небавомъ отворила ся и друга фабрика. Позаякъ дровъ и воды було недостаткомъ, то повстала въ селѣ кузня, въ котрій вироблювали изъ жѣлѣза косы, сѣки и т. п. Правда не обѣшло ся и тутъ безъ клопоту. Красномѣщане не були отъ разу досыгъ зручїи до такихъ робѣтъ, треба було отже спровадити и чужихъ робѣтниківъ. То не подобалоєь Красномѣщанамъ; бо теперъ було уже більше зубѣвъ на ихъ хлѣбъ. Но лѣкареви удало ся ихъ успокоити.

Та еще щось повзявъ собі лѣкаръ, що много галаєу вчинило. Онъ задумавъ обширну громадску толоку, на котрій бѣдїи то коровы то овцѣ пасли, по части спродати, а по части за малї грошѣ въ наймы пустити. «Тажъ такимъ способомъ подуть бѣдїи хлѣба єь торбами» говорили люди въ селѣ. Але и се удалоєь улюбленому вже лѣкареви пересадити; боєь онъ знавъ, що симъ тѣлько способомъ нереробитъ пусту толоку на добру рѣлю, а окрѣмъ того буде въ громадѣ на всякї потреби здатный грѣшъ. Такъ отже послухали люди его рады, подѣлили одну часть межї себе, а решту продали чужимъ господарямъ, котрі розумѣлись на господарствѣ лѣнше отъ нихъ. Теперъ взявъ ся панъ Розумовичъ до лѣсовъ, котрі до теперъ майже нѣякои користи не припросили; бо козы та овцѣ обгризали майже кожде молоде деревце. Кизницѣ потребовали дровъ, такъ отже подавали лѣсамъ болѣнїи хосєнь, а многї люди мали въ нѣмъ зарѣбокъ.

Громадскїй грѣшъ обернувъ лѣкаръ по першѣмъ на полѣнїенєе дорѣгъ. Зъ початке думали люди, що и ся робота, то тѣлько мука въ користь богатыхъ, абы имъ ся лекше фхало. Але незадовго спостерѣгли они, якъ то и збѣже и всяке инше лекше вивозилось, якъ не одинъ изъ фѣрманки живѣ, та переконались, що добрї дороги и бѣднымъ и богатымъ потрібнї.

Тымъ часомъ здобувъ собі и новий священникъ своимъ добрымъ сердцемъ и щирымъ удѣломъ у всякихъ людскихъ пригодахъ любовь и поважанєе у всѣхъ. Легко було вже и ему причинитисъ до ѣтроженїя Красномѣсской громады. Его церковь була завсѣгды биткомъ наповнена, и то такъ, що конче було єи розширити. Сь побѣлѣнєемъ мастку стали люди и лѣннїи.

Та не тѣлько о полѣнїенєи, но и о украшенєи

думавъ лѣкаръ. Мѣстце передъ церковою розширено и засаджено деревами подъ котрыми находились лавочки. Тутъ сидѣвъ лѣкаръ не разъ и розмовлявъ єь людьми.

Отси видно було цѣле село наокрыи. Якежеь оно теперъ иначе выглядало, якъ колись! Оба берега рѣчки засадженї были деревами, котрі не тѣлько все украшали, но и громадѣ добрый дохѣдъ приносили. За ними видно було красну толоку, де колись мертве багно лежало. Середъ всего того красовалась фабрика, а наоколо єи стояли чистї домики людскї. Було въ нихъ досыгъ воздуха и свѣтла, а наоколо нихъ зеленѣлись сады та огороды передѣленї живыми плотами. Цвѣтнї огородики свѣдчили о томъ, що тутъ живутъ люди, котрымъ миле не тѣлько то, що пожиточне, но и то, що красне, що гаєне. Всюды старались люди ѣтновити свои долиєь такъ заєдбанї хаты. Щезли отъ хатъ куны гною и всяка инша нечистота.

Наибольшу надѣю покладавъ лѣкаръ на молоде поколѣнєе, котре вихововавъ въ школѣ совѣстный учитель панъ Букваровичъ. Лѣкаръ, начальник громады и панъ-отець ѣтковались школою, якъ рѣдиною дитиною, нѣхто не смѣвъ оставити нѣ сына нѣ доньку безъ науки.

Змѣнилось село Красномѣстєе, та змѣнились и нѣмъ и люди. Они ѣтвыкли позвола отъ простацтва, бѣйки, сварки та лѣннєства, та прибрали затомѣстъ хоронїи звѣчаѣ. Въ кѣрмахъ та на ярмаркахъ не видно було стѣлько Красномѣщанъ якъ бывало, за то було ихъ болѣше при робѣтѣ. Лѣкаръ заохочувавъ людей особливо до садѣвництва, котре потребує такъ мало заходу, а подає стѣлького чистого доходу. Онъ раздававъ даромъ рѣжнї дерева, учивъ самъ щипленїа, ѣткованїа и всего, що садѣвникови знати треба.

Панъ Надѣйскїй постаравъ ся о лѣннїи рѣдъ худобы, а лѣкаръ вынайшовъ людямъ новый зарѣбокъ. А то єсь якїй. Кому оставало хотѣ бы якъ мало молока, той приносилъ его до одного селянина, котрый вироблявъ изъ него сырѣ. Записуючи, хто колько молока приѣсь, раздававъ онъ потѣмъ кожему принадаючи на него часть зарѣбку. Такъ отже могли люди безъ утраты часу употребити кожду каплю молока, котра имъ въ домѣ оставалась. Позаякъ и пчеловѣдство приносилъ за малый трудъ великїй дохѣдъ, то заохочувавъ лѣкаръ и до сего дѣла, и небавомъ було майже въ кождѣмъ огородинѣ по скѣлька шѣвъ.

За несповни двадцати рокѣвъ побѣлѣнилось въ селѣ число душъ у двѣе, и прото жили всѣ выгѣдѣннєе якъ тогды, коли ихъ тѣлько половина була. Отъ такъ попровадивъ лѣкаръ Розумовичъ дѣло, а зъ бѣдного села сталоєь богате и правдиве Красномѣстєе.

НОВІ КНИЖКИ.

«Библиѣтеки для молодежи» появилася уже 9. книжочка и мѣститъ въ собі: 1.) стигнѣкъ; «Рѣднїй край.» 2.) Прекрасну казочку О. Федѣко-

вича: «Золота кісочка», 3.) стишокъ Ев. Дмитрова: «Сварливій котки», 4.) статейку изъ исторіи природы: «Нѣчо не пропадає», 5.) статейку изъ гігієны: «Михайло Наныхайло», 6.) 2 заставки для дѣтей: «Слѣпый музикантъ» и «Перстенъ», 7.) Розвѣзанье загадокъ изъ 7. книжочки. —

О вартости „Библиотеки для молодежи“ свѣдчить нове розпорядженіе в. ц. к. рады школьной краевой въ Чернівцяхъ, котрымъ припорукають ся все до теперъ выйшовші книжочки „Библиотеки для молодежи“ яко здѣбніи для библиотекъ школьныхъ.

Чей теперъ найде ся и на Буковинѣ болѣше школьныхъ радъ, котріи закупють для своихъ школъ «Библиотеку для молодежи», до теперъ бо на болѣше якъ 110 чисто рускихъ школъ, предплатило изъ нихъ ледво 10 «Библиотеку для молодежи».

Изданій общ. им. Качковского выйшла 107. книжочка, котра мѣстить въ собѣ три моральні повѣстки, а то: 1.) Щирая исповѣдь простолюди на, 2.) Судъ Божій и 3.) Выхованка. Разомъ выдало се общество яко безплатну премію для дѣтей своихъ членѣвъ книжочку: «Указаніе якъ подобає стояти въ храмѣ Божѣмъ». Сю книжочку якъ и иллюстрованный календарь на рѣкъ 1886 вышло общество только тымъ членамъ, котріи зложили членскій вносъ за 1884. и 1885. рѣкъ.

На «Альманахъ» общ. «Союзъ» зложили дальше предплату и т.: панъ Т. Витковицка въ Довгѣмъ, и. О. Ириней Яворскій, директоръ гимназіи въ Бучачу, и. Василь Радъкъ въ Дорошівцяхъ, о. Изидоръ Ганькевичъ приходникъ въ Пандівцяхъ, о. Александеръ Левицкій приходникъ въ Ермаковцѣ, и. Володиміръ Брылинскій подофицеръ въ Тарнополи, и. Павло Горбачевскій въ Кудринцѣ, и. и. Андр. Цурковский, суд. сов. въ Травнику.

ПРАКТИЧНА ШКОЛА

писемныхъ сочиненій для ученикѣвъ школъ народныхъ.

Составилъ

Ив. Авкс. Глѣбовицкій

ц. к. профессоръ въ Черновецкій учительской семинаріи.

1. ЧАСТЬ: ОБРАЗОВАНЬЕ ПРЕДЛОЖЕНІЙ.

ЦѢНА 10 кр. а. в.

Накладомъ автора.

О Г О Л О Ш Е Н І Я

ВСЯКОГО РОДУ ЗА ДУЖЕ УМѢРЕНУ ЦѢНУ ПОСЛЯ УГОДЫ ПРИНИМАЕ РЕДАКЦІЯ НАША ДО ПОМѢЩЕНІЯ ВЪ «БУКОВИНСКОМЪ КАЛЕНДАРІИ НА РѢКЪ 1886.

Подписанный завѣдомляе П. Т. Публику, що отбувши довшу практику на дентистичной клиницѣ при университетѣ въ Галѣ подѣ проводомъ проф. дра Голлендера, поселивъ ся въ Чернівцяхъ и выконуе все въ объемъ дентистики входячій дѣланія послѣ найновѣйшихъ засадъ науки.

Ординуе отъ год. 8—12 передъ и 2—6 по полудни.

ПЕТРО КАДАЙСКІЙ

въ Чернівцяхъ ул. Руска ч. 9.

Руска Бесѣда въ Чернівцяхъ

выдала и має на складѣ

РУХОМУ АЗБУКУ

(такъ звану машину до читанія) составлену на подставѣ букваря Е. А. Поповича. Каждая начка мѣстить въ собѣ 5 примѣрникѣвъ малой азбуки; каждая буква наклеена на особну табличку (1 дм. высоты.) Цѣна одной скриньки съ пересылкою 1 зол. 50 кр., безъ пересылки 1 зол. 20 кр. —

О удобреніе сей азбуки яко средство наукъ въ школахъ народныхъ отнесло ся товариство до в. ц. к. рады школьной краевой.

Г. ЧОППА

ПЕЧАТНЯ

въ Чернівцяхъ (Tempelgasse 6),

поручае ся и. т. Публикѣ со своими типографичными работами всякого роду, и т.:

Дѣла, брошюры, газеты и. т. д. въ рѣжныхъ языкахъ по цѣнѣ зниженѣй.

За скору и хорошу роботу ручае ся.

Выдае и за редакцію отвѣчае: Осипъ Ю. Гордиинскій-Федьковичъ. Зъ печатнѣ Г. Чоппа.

«Буковина» виходить
1. (13.) и 15. (27.) кожного
мѣсяця.

ПРЕДПЛАТА
съ пересылкою выносятся:
на цѣлый рокъ 3 зол. — кр.
» полъ року 1 » 50 »
» чверть » — » 75 »

Подписной числа 15 кр.

БУКОВИНА

РЕДАКЦІЯ и АДМИНИ-
СТРАЦІЯ «Буковины» зна-
ходить ся въ Черновѣ
(улиця Спасска ч. 7),
всѣ дописи адресовать
лежитъ.

ОБЪЯВЛЕНІЯ и ПРИ-
обчисляютъ ся якъ на де-
шевше.

Ч 22.

Черновѣцѣ, 15. Жовтня (27. л. Октября) 1885.

Рочникъ 1.

РѢВНОПРАВНОСТЬ.

Въ радѣ державиѣ у Вѣднѣ велася го-
ряча, ба ще й дуже горяча росправа надъ
ѣтновѣдевъ, яку має ся выслати на промову
тронову, котрою Цѣсарь ѣтворивъ нову се-
сію. Особливого шуму наробила точка дотыч-
но рѣвноправности всѣхъ австрійскихъ наро-
дѣвъ. Нѣмецкѣ послы выступаютъ дуже остро
противъ нынѣшней министеріѣ за то, будто
она Нѣмцѣвъ утискає. Посынались и зъ дру-
гихъ сторѣнъ скарги, що министерія не пере-
вела еще рѣвноуправненье Словенцѣвъ и И-
талійцѣвъ. Тѣлько зѣ стороны нашої нема
кому ѣднести голосъ въ тѣмъ дѣлѣ, хотя не-
вно нѣхто бѣльше не терпѣть запѣзнанья за-
порученныхъ австрійскимъ народамъ правъ, якъ
мы Русины. Чехи, Словенцѣ и Румыны дѣста-
ли ѣтъ нынѣшнего ряду не одинъ хорошій да-
рунокъ, тѣлько Русины, особливо буковинскѣ
не получили ѣтъ него и тѣлько права, що чор-
ного ѣдъ ѣгтемъ. Противно можемо сказа-
ти, що Русины буковинскѣ зѣстають уносѣ-
жденными и ушкоджеными съ каждымъ днемъ
чимъ разъ бѣльше. Роздають ся права и всѣ-
кѣ выгоды другимъ на нашу некористь. О тѣмъ
свѣдчатъ факты, що всѣкѣ важѣнші чины
въ Буковинѣ почивають въ рукахъ Перусинѣвъ.
ба що бѣльше долею буковинскихъ Русинѣвъ
керують люди Русинамъ крайне нежичливі,
ба навѣтъ ворожі. Досытъ буде приѣмнути,
якого лиха запѣдѣвають мѣжъ буковински-
ми Русинами нынѣшній проводырѣ церков-
ныхъ дѣлъ буковинскихъ, якъ ведутъ ся

шкѣльній справы. Сотки фактѣвъ наповнивши
кожде дотеперѣшнее число «Буковины» свѣд-
чить о сѣмъ ясно, хотя они далеко ще не
вычерпанѣ.

Въ повѣйшѣмъ часѣ началось нове пере-
слѣдованье Русинѣвъ, о чѣмъ свѣдчить 3. ста-
тія нынѣшнего числа. Сумный то знакъ, тѣмъ
сумнѣйшій по памятныхъ словахъ Его Вели-
чества Цѣсаря, котрі мы записали золотыми
буквами въ попереднѣмъ числѣ. Чи се выко-
нанье незмѣнной задачѣ нынѣшнего ряду,
зробити всѣ народы Австрій рѣвными участ-
никами духового и матеріальнаго розвою?
Чи може Русинѣвъ, проливавшихъ свою кровь
за Австрію, не причисляють до народѣвъ ав-
стрійскихъ? Если нынѣшнее правительство ро-
зумѣе рѣвноуправненье такъ, що надѣляє о-
динъ народъ правами и всякими добрами на
коштъ другого, то въ чѣмъ же рѣжниця мѣжъ
нимъ, а бувшимъ рядомъ, котрый знавъ тѣль-
ко однихъ Нѣмцѣвъ? На такій способъ му-
симо признати оппозиціѣ правду, що нынѣшнее
правленье выкликало замѣсть помиренья роз-
драженье народѣвъ. Доки рядъ не протегова-
ти тѣлько тыхъ, ѣтъ котрыхъ зависить; доты
не стоять ѣтъ надъ партіями, а служить тѣль-
ко тѣмъ, котрі его удержують при правленю.
Такѣ правительство не має права называтись
независимымъ, не може хвалитись, що оно
запроваджує рѣвноправиѣсть въ всѣхъ народѣвъ;
бо если уже нѣхто иншій, то мы буковинскѣ
Русины можемо смѣло сказати: нынѣш-
ний рядъ не допомѣгъ намъ до нашего пра-
ва, не давъ намъ и найменшого, чого бы мы
доси не мали. За то свѣдчатъ факты, що

протегує ся наших суспільств на наш коштів; мы стоимо десь о много гірше, якъ за часів партійного правительства німецького. Ба що гірше, роззярення межи Русинами росте съ кождымъ днемъ все більше и більше, а все то наслідки нынѣшної рівноправности, за котрої Русини въ загаль, а буковинський въ особенности чимъ разъ гіршій доживають хвилѣ.

Не тратьмо часу!

Справа, о котрій мы тутъ пишемо, єсть дуже важна, бо она обходить весь буковинско-руський народъ и мы, що стоимо на сторожі того народа, не можемо єї ані на хвилику замовчати. — Єсть то именно крайно безправне и огидне постоунованье о. Ілії Чунтуляка, «русского» катихиты для правосл. рускои молодежи въ тугейшій вишній гимназії. Що дотичить особы о. Чунтуляка, то она насъ менше интересує и обходить, хотяй.... Але якъ сказано, насъ тоє менше обходить, но насъ болить и ображає, що катихитурѣ руску передали въ руки Не-Русина, въ руки такого чоловіка, що не терпить рускои мови и въ загаль руского народа и всюду выступає яко затятий ворогъ всего, що руске. Отець сей єсть катихитомъ на нашій гимназії вже семий чи осьмый рікъ и, если єго ученики ѳтъ него що зыскали, то певно не знаня догматѣвъ прав. вѣры, въ загаль релігій. Якъ наша св. консисторія перше политику, а ѳбѣля релігій въ очахъ має, точнѣсьєнько такъ и о. Чунтулякъ.

Славный попередникъ єго, о. архимандритъ Іліуцъ старавъ ся яко совѣстный катихитъ зъ всѣхъ силъ розбуджувати релігійность и богобѣйность въ молодыхъ серцяхъ своихъ ученикѣвъ и єму, хотяй єсть Румуномъ, и на гадку не прийшло не терѣти и терроризувати своихъ ученикѣвъ тому, що они Русинами.

О. Чунтулякъ же, поставивъ собі за гасло впередъ зтероризувати и зрумунизувати, щоби не було кого научати! О. Чунтулякъ запровадивъ мѣсто науки въ шлолу политику и то такъ.

Наша пресвѣтла консисторія стремить — якъ звѣстно — всѣма силами до того, щоби нашъ народъ, ѳтже въ першій мѣрѣ нашу молодѣжь зрумунизувати и не щадить жадныхъ средствъ для осягненя своихъ цѣлей.

Она поставила собі за головну задачу — се мы съ певностью знаємо — знести катедру рускои релігій для правосл. Русинѣвъ и о. Чунтулякъ зѣобовязанный тую задачу сповнити, за що єму свѣтла консисторія вже и теперь почестями ѳтвдѣчує ся. На який спосѣбъ можъ бы знести руску катедру? Дорогою права зовсѣмъ не можливо!

Але о. Чунтулякъ знає право тихцемъ ѳминути, такъ тихонько, що навѣтъ свѣтла дирекція гимназіяльна о єго безправныхъ подвигахъ нѣчоґѣсьєнько не знає.

О. Чунтулякъ своихъ ученикѣвъ або любо миленько такъ собі ѳтѣвскою радонькою до о. Стефанелього вывабить, або грозьбою, або секатурою.

«Вы волохи», каже о. катихитъ до своихъ ученикѣвъ підъ часъ науки, «и и не можу поняти, чому вы на руску релігій позанисовали ся; на Буковинѣ суть всѣ православный волохами, а лише уніаты, що зъ Галичины позаходили, суть Русинами. Вы належите ѳтже на румуньску релігій до о. Стефанелього, а не до мене.»

Суть же и такі мѣжъ учениками, що будь що будь своєму проф. пригадують, що они суть Русинами и хотять релігій, а не политики. Тѣгда ажъ ѳтець съ досадою зѣрне ся и заває лекцію въ трѣе ѳбѣльшу, а ученики зѣобовязані — якъ се о. забачиє ся — лекцію въ переверненѣмъ порядку, именно ѳтъ кѣнця до початку рецитувати. Не розходить ся тутъ чисто лише о секатуру?

Богато ученикѣвъ не дѣстають ѳтновѣдныхъ класъ и такъ знеохотить ся, що вже зъ ѳтчаяня громадно идуть на волоску релігій, бо тамъ дѣє ся все по справедливости. Одинъ ученикъ зъ III. кл. и. пр., що має завсѣгда самі ѳтличія и перше число, не може нѣякимъ чиномъ заслужити зъ релігій на ѳбѣльше якъ на „похвально“ а то тому, що ѳнъ заявивъ о. кат. що ѳнъ таки Русинѣмъ зѣстанеєсь! 1883. року позволивъ собі о. кат. въ тогданшій VIII. кл. мѣсто по руски, выключно по німецки релігій преподавати, а то тому; „бо вы дѣйне по німецки знаєте!“

Такъ поступає собі о. Ч. зѣ своими учениками зовсѣмъ безкарно и на доводъ що ѳнъ ихъ терроризує секує и румунизує, наводимъ слѣдующій факта. Въ прѣтигу сєго року переступили на волоску релігій, а въ слѣдъ за тымъ розумѣ ся и на волоску мову, слѣдующій ученики — Русини:

Зъ I. кл.: Левъ Хищукъ, Стефанъ Томюкъ, Иванъ Павловичъ, Діонизій Мицукъ, Гомѣвка и т. д.

Зъ II. кл.: Никоровичъ, Никиѳорія и т. д.

Зъ III. кл.: Діонизій Яновичъ, Николай Яношъ, Иванъ Севескулъ, Евгений Загородникѣвъ, наcoli єго брата Володимира о. Ч. теперь именно ще переробляє.

Зъ V. кл.: Иванъ Никоровичъ, Василь Цыганчукъ, Теофилъ Кушниській, Калинюкъ, Николай Томовичъ, Ромиль Гименъ и т. д.

Въ VIII. кл. вже ані одного Русина нема!!

За дурно ѳтже получивъ о. Ч. ѳтъ нашої пресв. консисторіѣ червоний поясъ?! Не вжежъ нильєнько вынищилъ ѳнъ нашу рѣдну молодѣжь.

Тѣго року мавъ о. Чунтулякъ ще зверхъ 90 ученикѣвъ, сєго року вже лише 50! Въ VIII. класѣ ані одного Русина! Правда, що красного воспитателя мають рускій ученики!.....

Мы же, братя, берѣмъ ся якъ найшвидше до дѣла, звернѣмъ ся куды слѣдує съ жалобою, бо — Татаре идуть!!

Особливо завзываемо общ. „Руску Радѣ“, щобы неправолично отнесла ся въ сѣмъ дѣлѣ до компетентныхъ сферъ и зло на всѣ часы сильною рукою отперла отъ руского народа!!!

СУМНІЙ ОЗНАКИ.

Въ найновѣйшомъ часѣ були въ Буковинѣ чотыри мѣстця на повѣтовыхъ судѣхъ до обсаджения. Справедливість вымогала, щобы двѣ зъ тыхъ посады падати двомъ Русинамъ, а то п. Ясеницкому и Ревачковичови, судовымъ адъюнктамъ, найстаршимъ зъ компетентовъ и найлѣпше квалификованымъ урядникамъ, котрѣ въ кождомъ взглядѣ заслужуютъ на отъзначеніе; они оба були для того въ першихъ двоухъ инстанціяхъ поставленіи на першомъ мѣстци. — Но щожъ стало ся? Послы-Румыны мусѣли наклонити въ Вѣднѣ п. министра справедливости, щобы сей именовавъ замѣсть двоухъ згаданныхъ Русиновъ о скѣльки лѣтъ молодшихъ Румуновъ, котрѣ не дорѣвнюють тымъ двомъ Русинамъ.

И такъ подотпано справедливостъ тому, бо рускій народъ не выберавъ Русиновъ на своихъ заступниковъ до Вѣденской рады; такъ покрывджено рускихъ урядниковъ, котрѣ своею сумлѣнностею, здѣлностею и довголѣтною судейскою працею заслужуютъ на отъзначеніе; такъ подорвано вѣру въ справедливое веденіе публичныхъ справъ, такъ знеохочуе ся Русиновъ до вытревалои и пыльной службы, а все то черезъ се, що народъ рускій не выберавъ на послѣдовъ Русиновъ, только чужихъ людей, котрѣ на шкоду руского народа дѣлають. —

Скаже може хтось, що мы подносимо личныя sprawy до важности народныхъ. Спытаемо ся але, зъ чого складае ся народъ? Чи не зъ однихъ? Дальше пытаемо ся: Коли перша и друга инстанція предложила обоухъ Русиновъ яко годныхъ авансу, чомужъ ихъ перескочено? Не вѣжезъ тому, що Русинами. Сумна то правда. Сумный то знакъ рѣвнопривности, яку поставило собѣ за задачу правительство Графа Тааффе. —

ДОПИСИ ИЗЪ СЕЛА.

Положеніе Русиновъ на Буковинѣ, монастырска школа въ Сучавицѣ и о. арх. Филиповичъ.

Всѣ знаютъ, якъ то кождого зъ насъ селюхѣвъ болить, що надъ всѣма рускими справами и надъ найсправедливишими жадами руского народа въ законодавчихъ тѣлахъ, якъ примѣромъ въ краевомъ соймѣ або въ радѣ державной, звиче до дневного порядку переходять, то значить на всѣ жалобы Русиновъ жадиои рады нѣ помочи нема. — Русины могутъ жаловатись, скаржитись, но все на дармо, для нихъ нема помочи. На насъ Русиновъ всюду забувають. Такъ якъ въ народныхъ справахъ Русинамъ кривда ся дѣе, такъ и

поединокимъ Русинамъ, будь они урядниками, священниками, учителями, нема що ся надѣяти на справедливостъ. — Русинъ, нехай онъ служитъ въ якѣмъ будь заводѣ, нехай мае наибѣльше способности и най буде якъ та мурашка пыльный, то не дѣе ся онъ карьеры, а то лишь для того, бо онъ Русиномъ. — Чижъ мы Русины есмы уже народъ Богомъ покаранный и отъ всѣхъ забытый и чижъ мы на то заслужуемо, абы нашихъ сыновъ урядниковъ на всѣхъ мѣстцахъ поминено и до вышнего становища не допущено? — Здае ся що не совѣстно, абы поединчихъ людей Русиновъ переслѣдовано, но а предѣ въ послѣднемъ часѣ тое ся стало, де при авансѣ двоухъ судовыхъ и дуже здѣлныхъ урядниковъ зъ поводу агитацій нашихъ любезныхъ ромунизаторовъ поминено. —

Помимо переслѣдования поодинокихъ людей Русиновъ, наши урядники Русины працюють въ своемъ чинѣ и надъ собою пыльно. — Цѣла наша руска интеллигенція працюе надъ своимъ народомъ и не глядае за авансами. Куда ся подиви по селахъ, то наши рускѣ священники уморальняють народъ черезъ закладаніе читальни, касъ пожичковыхъ, народныхъ школъ и проч. — Нашъ рускій священникъ нехай онъ жѣе и не знати де, то онъ зъ привычки до працѣ около народа не може собѣ то даровати, абы онъ народъ хочъ бы ему и чужій въ темнотѣ жити оставивъ. —

Такъ переконуемъ ся що наши землякы Русинъ, о. архимандритъ Филиповичъ игуменъ въ монастыри Сучавицѣ школу при монастыри, котра отъ довнихъ лѣтъ цѣлкомъ подѣупала, назадъ въ житѣе привѣвъ. — Онъ поставивъ одного еромонаха о. Барановского, котрый давѣйше учителемъ бувъ, управителемъ школы монастырской и платитъ ему до его платы черничои зъ своей кшенѣ 100 зол. ремунерациѣ рѣчно, щобы онъ дѣти зъ Сучавицѣ въ монастырской школѣ учивъ.

Самъ отецъ архимандритъ наглядѣе науку школьную въ монастыри и старае ся, абы дѣти добры успѣхи въ наукахъ робили. — Въ школѣ монастырской учить ся дѣтей послѣа приписаного школьного плану, но на жалъ зъ языковъ только по румынски и нѣмцки. —

Руского языка въ той школѣ не учать, хочъ въ Сучавици и селяне Русины суть. —

Колѣ о. Архимандритъ такъ добрый, що дбають о румынску молодѣжь, то бымы просили, абы и на дѣтей рускихъ родичѣвъ не забували, но щобы ся старали, абы они своего матерного языка знали. —

На сѣмъ не потерпѣть румынска народностъ, бо пословица каже: каждому свое.

Мило намъ еще згадати, що о. архимандритъ Филиповичъ дѣтей на сей рѣкъ до школы самъ вписавъ, до нихъ и до родичѣвъ отповѣдну мову державъ, а потѣмъ повѣвъ дѣтей до монастырской церкви, де дѣти службу Богу слухали. По церквѣ пошли дѣти до школы, де перша наука школьная розпочала ся. —

Родичѣ дѣтей не знали якъ арх. Филиповичу дяковати; бо були до слѣзъ зрушеній. —

Наши але теперь приходитъ ся запытати, чимъ

причинили ся нашій румунизаторы рускому народу ио руских селахъ. —

Наші священники румунизаторы по рускихъ селахъ мѣсто, абы Русинѣвъ до науки наклонити, старають ся ихъ въ темнотѣ затримати, бо иначе не мали бы дѣйныхъ коровъ, зъ котрыхъ бы мастки робили. —

Така справедливѣсть дѣе ся намъ Русинамъ — «но Богъ батько», каже руска пословица — працоймо далѣй, дбаймо за себе, а чей правда побѣдитъ неправду!

БУКОВИНЬСКІЙ ОБЩЕСТВА РУСКІЙ.

На «Дѣмъ Народный» въ Чернівцяхъ зложилъ п. т. н. п. Войновскій Петро учитель изъ Самушина 2 зол., Кишканъ Григорій, начальникъ изъ Орошівцѣвъ 5 зол., Оробецъ Якѣвъ господарь изъ Залуча 1 зол., Цурковскій Андрій совѣтникъ суду въ Травнику 2 зол. 40 кр., Дрѣ К. І. Живинъ редакторъ „Parlamentär-a“ у Вѣдн збѣранныхъ 65 зол. 50 кр., и Лучаковскій Изидѣръ, адъюнктъ судовый у Вижины збѣранныхъ ѣтъ себе 5 зол., Богосіевича Криштофа 3 зол., Мафтіевича Якова, Колотила Василя, Колотила Ифтимія и Волича Дмитра по 1 зол., дальше меншими датками 12 зол., въ конецъ Осадица, господарь и предсѣтель читальнѣ въ Окнѣ 1 зол. — Щедрымъ дателямъ и ревнымъ збирателямъ, особливо ви. п. Дру. Живинуму у Вѣдн щиро-руске «Спасибѣгъ!»

Не звернувшихъ „списы“ просимо еще разъ, щобы зволели ихъ намъ якъ найскорше надѣслати.

ДРОБНІЙ ВѢСТИ.

(Рукоположеніе въ епископскій чинъ) Всеч. и Всесвѣт. Прелата и Архидіакона д-ра Юліана Пелеша. Митрополита консисторія подае до вѣдомости діецазальнаго духовенства и правовѣрнаго народу, що на подставѣ цѣсарской номинатіи зъ дня 12 лютого с. р. и прекоизаціи паною Львомъ XIII дня 27 марта с. р. д-ра Юл. Пелеша на епископа станицлавѣвского ѣтѣде ся его рукоположеніе въ епископскій чинъ въ недѣлю 23 по сош. св. Духа т. е. 1 падолиста 1885 въ львѣвской митрополитальной архикатедрѣ св. Великом. Георгія.

(О. Иванъ Наумовичъ) принявъ позавчера православіе въ львѣвской православной церквѣ. Обрядъ бувъ зовсѣмъ звычайный. О. Наумовичъ высновѣдавъ ся, опѣсла подѣ часъ службы Божой повторивъ за священникомъ символъ вѣры и запричастивъ ся.

(Проф. Миклосячъ), котрый якъ звѣстно, зѣставъ вже спенсіонованный, буде ще сего року на про-

шеніе професорѣвъ вѣденского университета выкладати граматикѣ старославянського языка.

(Повѣнь). Зъ Тиролю и Каринтіи доносятъ, що тамъ въ настѣдокъ дошлой зливы, лѣтъ-бы хмаролому майже всѣ рѣки повыливали и наробили великой шкоды; декотрі мѣста стоять подѣ водою. Для ратования людей треба було ажъ завѣзвати войско до помочи.

(300-лѣтній юбилей Ставропигіи) Галицкі Русины будутъ въ слѣдующѣмъ роцѣ обходити 300-лѣтній роковины заснованія Ставропигійскаго Института у Львовѣ. О скѣлько знаемо, припадае се торжество на 1 сѣчня 1886 р. Програма торжества, котрой уложеніемъ займае ся Выдѣлъ Института, не есть еще готова въ подрѣбностяхъ але, якъ зачуваемо, ѣтѣде ся обхѣдъ сего юбилею по части въ самѣмъ Институтѣ, по части въ великой сали «Народного Дому». Торжество ѣтѣры самъ старшина Института, д-ръ Исидѣръ Шараневичъ, профессоръ львѣвского университета, историчнымъ оглядомъ початку и розвою сего заведенія вѣры обряду и рускости. Другій ѣтѣтитъ буде держати д-ръ Юліанъ Целевичъ, въ котрѣмъ на подставѣ документѣвъ представитъ исторію початку Скита Манявского, его розвой и упадокъ съ концемъ минулаго вѣку. Въ часѣ торжества выконають итомѣ бурсы Ставропигійской духовный концертъ и кантату, котру приготавлиае проф. Анатоль Вахнянинъ.

Торжествомъ симъ однакѣмъ почне ся доперва юбилей Института, котрый буде ѣтѣтакъ продовжати ся черезъ 6 лѣтъ, именно въ 1888 и 1892 рокахъ, бо Институтъ Ставропигійскій, заснованный въ 1586 р., одержавъ въ 1588 р. подтвержденіе ѣтъ патриарха царгородского Еремія, а въ 1592 р. ѣтъ короля польского, Жигмонта III. Вазы. Въ часѣ сего шестилѣтя буде въ самѣмъ Институтѣ ѣтѣкрыта постоянная выставка грамотъ, друкѣвъ и другихъ старинныхъ памятникѣвъ самѣмъ-жъ Ставропигіи и еи печатіи.

(Читальню) руску ѣтѣворяе о. Феріевичъ въ Каменѣ (серетского повѣту). Ревному о. душпастиреви и честнымъ господарямъ засылаемо щире «Помагай-Бѣгъ» до спасительнаго дѣла.

(О фанатизмѣ), якій запановавъ надѣ нашими духовными ѣтѣбунами, котрый заразомъ есть новымъ доказомъ, що намъ нѣякъ пробувати дальше подѣ теперѣшними обставинами гр. ор. діецезиі буков., а конче старатись о еи подѣлѣ, свѣдѣтитъ настунуюча хороша исторіяка. —

«На забавѣ у о. Б. въ Ст. виѣсь ѣдинъ изъ нашихъ рускихъ академикѣвъ тоасть въ здоровѣ нашъ. То не сподобалось дочѣ черновецкого консисторіального совѣтника Бежана, и многоадѣйна попадянка сытала бесѣдника съ ѣбуреніемъ: «Якъ можете вы говорити тымъ хиньскимъ языкомъ, котрого нѣхто не розумѣе?» — Но не скѣнчилось на сѣмъ; бо о. совѣтникъ выступивъ еще самъ съ «апологіею» своєю, якъ видно хорошо образованой донечки и съ

цѣлымъ фанатизмомъ противъ зненавидѣннаго пастырями рускихъ душъ «хиньского языка.»

(Нову школу) народну съ рускимъ языкомъ отворено сими днями въ Плосцѣ (вижницкого повѣту). Ся школа може надѣяться хорошихъ успѣховъ; стоитъ бо она подъ проводомъ щирого народолюбца о. Козарищука Василя, котрый яко предсѣдатель мѣстцевой рады школьной занимаея ревню ея долею. Щастливый нашій бѣдний Гѳряне хотѣ о стѣлько, що мають такихъ щирыхъ пріятелѣвъ якъ начальникъ суду п. Михалыкъ, о. Ганѣцкій и о. Козарищукъ, хотя не обѣйшлося и тутъ, безъ того, чтобы не всунули черновецкій опѣкунъ хотѣ одного румунизатора.

(Въ Митковѣ) надъ Днѣстромъ высвящено нову церковь. —

(Нову фабрику румунизаціи) заложивъ п. Stefanovići въ Люди-Горечѣй. Ближній вѣдомости подамо пѣзнійше. Тымъ часомъ поручаемо ея в. ц. к. радѣ школьной краевѣй.

(Черновецка громада) мае въ слѣдующѣмъ роцѣ 248.195 зол. доходу, а 320.209. зол. розходу; недобѣръ мае покрити изъ налоговъ, котры оставятъ еще 2062 зол. чистого доходу.

(Въ Румуніи) обголили передъ тамтого тыждня австрійскому пѣдданому Лейбу Розенкранцу изъ Галичины голову, бороду, ба навѣтъ бровы и набивши ея «по душу» ѳтставили ея до Буковины. Розенкранцъ ѳздивъ до Молдовы въ справахъ торговельныхъ и выказавъ ся бувъ потрѣбными наперями. У насъ жиды найлѣпшій пріятель и помѣчники румунизаторѣвъ, у Черѣвцяхъ п. пр. не булобъ майже одного изъ нихъ безъ жидѣвской помочи въ радѣ громадской, а въ Румуніи ѳтъ якъ дружно они собѣ живутъ.

(За румунизацію) рускихъ дѣтей обѣщавъ инспекторъ школьный п. Стефановичъ одному учителю нагороду изъ власныхъ фондѣвъ. И такій чоловікъ мае надзырати (!), чтобы, якъ то законъ приписуе, учитель не злоупотреблявъ школу и свой чинъ для національныхъ забѣговъ! ѳтъ смѣхъ, тай годъ! Сколькѣ разѣвъ сей панъ еще скомпромитуе себе и власти школьной? —

(Статутъ католицкого добротворного общества), котре недавно завязало ся, подтвердило ц. к. краеве правительство. Цѣлю сего общества есть помѣчь бѣднымъ католицкимъ жителямъ Черновецъ и то латиньского, орменьского и греческого обряду, а въ первой линіи старанье о бѣдній сироты и дѣти бѣдныхъ жителѣвъ католицкого вѣроисповѣданя. — Членомъ сего общества може бути каждый власновѣльный католицкій житель, мающій австрійске гражданство а платящій 1 зол. 20 кр. рѣчно до общественного фонду. Хто наразъ уплатитъ 25 зол., буде именованный членомъ основателемъ общества.

(Собрание буковинскихъ земледѣльцевъ,) властителей добѣръ и посесорѣвъ ѳтбуло ся дня 12 с. м. въ сали краевого выдѣлу и ухвалило меморандумъ выроблене выбраннымъ до того комитетомъ. Меморіаль требуе заведеія охоронного цѣла на збѣже, а особливо збѣже російске и румунске, требуе, чтобы якъ до тенерь такъ и на дальше не було вѣльно впроваджовати рогатой худобы изъ Румуніи или чтобы наложено на ню цѣло, домагае ся управильненія тарифы на частныхъ желѣзницяхъ. Сей меморіаль мае предложити ся ц. к. президенту краю, призиденту министрѣвъ министрѣмъ торговѣ, земледѣлія и финансѣвъ и думѣ державной.

(Пѣдъ протекціею австрійского престолонаслѣдника) выдае ся и вже печатае ся дѣло носяче титулъ: „Östereich-Ungarn in Wort und Bild.“ Выпечатано въ числѣ миллиѣна экземплярѣвъ проспектъ сего выданя, обнимающій 8 сторѣвъ печати и много хорошихъ иллюстрацій. Первый зошитъ сего дѣла мае появиити ся съ концемъ сего мѣсяця въ мадярскомъ и нѣмецкомъ языцѣ въ 100.000 экземпляровѣвъ. Въ нѣмъ мае находити ся предисловіе самого престолонаслѣдника, — орографія и географія Австрій. Имена писателѣвъ будутъ наведеніи на окладцѣ каждого зошиту. Сотрудники сего выданя берутъ по 60 зол за каждый печатный листъ.

(Бюджетъ мѣста Черновецъ) т. е. планъ доходѣвъ и выдаткѣвъ мѣста на 1886 роцъ, выготовленный магистратомъ. Влиянути въ него можна въ ѳтдѣлѣ рахункѣмъ магистрату черезъ четырнадцать днѣвъ ѳтъ 19 октобра.

(Именованія). Судіями повѣтовыми именованы адъюнкты: Едвардъ Рипель изъ Кѣцмана, судіею въ Серетѣ; Теохтистъ Томащукъ изъ Радовецъ судіею въ Радовцяхъ, Іѣанъ Косовичъ изъ Кѣцмана судіею въ Дорнѣ и Іѣанъ Григорча изъ Сторожинця судіею въ Кимполунгу. —

Учителемъ гимназіальнымъ въ Черѣвцяхъ именованный суплентъ черновецкой гимназіи Епифаній Тарновецкій.

Концинистомъ краевого правительства именованный практикантъ концептовъ Яковъ Микулъ.

Суплентомъ для науки будѣвництва въ державной школѣ промысловѣй черновецкой именованный архитекторъ Юлій Бохнеръ.

Архитекторъ Кляйнъ суплентъ тойже школы именованный учителемъ державной промысловой школы въ Темесварѣ.

Командантъ жандармеріи майоръ Маркетти перенесенный до Триесту, а на ея мѣстѣ именованный командантомъ жандармеріи для Буковины ротмистръ Іѣанъ Бравликъ изъ Зальцбургу.

(Конкурсъ) на 4 мѣстця судовыхъ адъюнктовъ съ платнею девятой класы а именно 2 мѣстця

адъюнктовъ въ Кѣрманѣ и по одному мѣстца въ Сто-рожинци и Радѣвцяхъ. Терминъ поданъ до 6. ноября.

«Буквинска щадница» въ Чернівцяхъ обхо-дила дня 24 с.м. торжественно 25-лѣтній юбилей своего существованія. Урядники сего заведенія посвятили сво-му директору Альту величавый портретъ. Сей юбилей есть такожь 25-лѣтнімъ юбилеемъ урядованія п. Аль-та въ томъ заведеніи. По случаю того юбилей рѣшено 1) дати на заведеніе для калѣкъ въ Чернівцяхъ 90.000 зол., 2) фанты, на котрі заведеніе выжило 1 зол. або 2 зол., а котрі до 15. октября с. р. депоновані въ заведеніи, мають ѳтдати ся властителѣмъ безплатно 3) директору п. Альту въ узнано его заслугъ удѣлено въ даръ 4000 зол., бухгалтеру Я. Майеру за его 25-лѣт-ню отличну службу даръ 2000 зол. 4) греміюмъ уряд-никѣмъ и слугъ заведенія получить ремунерацію 1800 зол., а пенсіонованому офіціалу Витковицкому ѳтисано его довгъ въ квотѣ 470 зол. походичій нѣвъ залічки на платню.

(Стаціѣ почтово-телеграфичній) ѳт-крыті въ Илишенцахъ и Вамѣ.

(Ново именованый командантъ пол-ка гузарѣвъ), Клямъ Галасъ Н. 16. и. полковникъ Эйзенштайнъ прибувъ до Черновець.

(На всеучилищи черновецкѣмъ) запи-сали ся 233 слушателѣвъ, а именно на богословіе 64, права 116, выдѣлъ философичный 36, фармацію 17.

(Именованія) Асистентомъ хемичного институ-ту на черновецкѣмъ всеучилищи именованый п. Мил-леръ, кандидатъ философій изъ Инсбруку на мѣстце п. Цегентера.

Практикантъ почтовый Гуго Еядерль именован-ый почтовымъ асистентомъ въ Вижици, експедиторъ почтовый Николай Сологъ именованый практикантомъ почтовымъ въ Ицканахъ. Почтовый асистентъ Алексан-деръ Ледереръ перенесенный изъ Черновець до Львова.

(Конкурсы:) 1) на мѣстце учителя 4-класной школы въ Сучавѣ съ платнею первой класы. Языкъ нѣ-мецкій; терминъ 4 недѣлѣ ѳтъ 14. октября.

2) на мѣстце учителя въ Вобищу съ платнею че-твертой класы, терминъ 4 недѣлѣ ѳтъ 14. октября.

3) съ терминомъ поданъ до 10. ноября мѣстца учителей: въ Букшоп при одноклас. школѣ съ преп. языкомъ румульскимъ; въ Брызѣ и Руснебоулѣ при однокласныхъ школахъ преп. языкомъ рускимъ; въ Вамѣ, Ватрѣдориѣ и въ филиальной школѣ въ Кимполун-гу мѣстца помочныхъ учителей зъ мѣсячною ремун-ерацією по 25 зол.

ДЛЯ НАУКИ И ЗАБАВЫ.

Народна господарка.

III. ДОБРЕ ДѢЛО.

Описуючи «ѳдне село» Красноѣстье сказали мы, що Красноѣщане выпровадили були на цментарѣ

громадно тѣло одного робѣтника фабрики. Покойникъ называвъ ся Петро Честнюкъ. Оженвшись передъ 18 роками съ донькою одной вдовы, съ котрею взивъ бувъ домокъ съ огородцемъ, доробивъ ся Честнюкъ при фабрицѣ малого маеку. Щобъ его побѣлшити звязавъ ся ѳнъ зѣ своимъ братомъ, котрый заложивъ на Красноѣской рѣцѣ парохонецъ. Дѣло шло добре, та не довго. Пѣдъ часъ повени утонувъ парохонецъ, а съ нимъ погибъ и Честнюковъ братъ. Покойный оста-вивъ довгъ, а щобъ ихъ покрити, мало продаватись е-го майно. Честнюкъ не хотѣвъ, щобъ ѳтцѣвске добро перейшло въ чужі рѣки. ѳнъ затыгъ довгъ и залптивъ довгъ по своему братови, котрый выносилъ у двое тѣлько нѣжъ вартѣсть братовой снадцины. Настали тяжкій роки. Честнюкъ не мѣгъ дотримати раты, на котрій згодивъ ся бувъ. Такъ злищитовали весь его ма-етокъ, а ему оставъ тѣлько жѣночій домокъ та огоро-децъ. Честнюкъ однакъ працювавъ теперъ у двое. Но не мѣгъ бувъ бы ѳнъ самъ выжити свою численну родину, еслибъ не була помогла ему школа. Его сынъ котрого ѳнъ мимо свои нужды не переставъ посылати до школы, окѣнчивши 4 класы гимназіѣ вступивъ та-кожь до фабрики и заробивъ въ нѣй у двое тѣлько якъ его отецъ. А чому? Бо бувъ просвѣщенный, зручѣй-ший. — Такъ то настали для Честнюка лѣшій дни. Та коли не задовго постигло его родину еще бѣльше нещастье.

Вертаючи вечеромъ зъ фабрики до дому учувъ Честнюкъ коло рѣки крикъ. На березѣ бавились дѣти, а одно унало було у воду. Не намыслившись довго скочивъ милосердный Честнюкъ въ воду, добувъ дѣти, ну и вытащивъ еи на берѣгъ. Не доста того, бо му-сѣвъ ѳнъ ще довго намучитись нѣмъ привѣвъ малого утопленника до жити. Вечеръ бувъ холодный, Чест-нюкъ перестудивъ ся, лѣгъ въ лѣжку, а за тыждень и вынесли его Красноѣщане, якъ знаемо, на цментарѣ.

Не дивно ѳтже, що майже все село злягло, щобъ ѳтдати щирому братови послѣдну честь.

Вернувшись изъ цментаря обступила була, якъ у-же знаете, громадка Красноѣщанъ старого лѣкаря Розумовича. Всѣ они стояли мовчки, задумані, засму-чені, та бо окрѣмъ жалю по покойнѣмъ Честнюку о-бѣймилъ ихъ еще и инша журба.

Рѣкъ 1845. бувъ тяжкій, а сорокъ и шестій еще тяжкій, а се дѣялось токмо того року. У хлѣборобѣвъ мало було хлѣба, та мало и гроша. Магазины фабрич-ный наповнялись товарами, а не було ихъ кому купова-ти. Фабрики чимъ разъ меньше работы мали. Уже и въ Красноѣстью шемрали собѣ люди, що небавомъ обни-жать плату, зменшать число робѣтниківъ, и тѣ будутъ тѣлько по скѣлька днѣвъ на тыждень робити.

Не дивно ѳтже, що всѣ тяжко задумались були. Навѣтъ и самъ лѣкарь зайшовъ бувъ въ голову. Сѣв-ши на одну изъ лавичокъ коло церкви думавъ ѳнъ о тяжкихъ дняхъ, що теперъ настануть, а и всѣ его гро-мадяне стояли тихо на около него.

На конецъ ѳгозавъ ся одинъ молодой чоловікъ

Андрѣй Смѣльчакъ на имя. Бувъ онъ робѣтникомъ при фабрикѣ, пыльный але горячковатый, скорый въ гадкахъ, та и въ словахъ. Любивъ онъ не одно закидывать, но признававъ, кому належалось, правду.

«Ну», рѣкъ Андрѣй, «щожь прійшло бѣдному Честнюкову зъ его працѣ, запопадливости, та честности? Робивъ цѣлый свѣй вѣкъ, якъ чорный вѣвъ лишивши жѣнку та дѣти на бѣду.»

«Андрѣю», оббзавъ ся лѣкаръ, «ты хѣба не знаешъ, що говоришь!»

«О!» ѳтповѣвъ Андрѣй, «вы мене хѣба не зрозумѣли. Я не кажу, що Честнюкъ зле зробивъ, що за дѣтиною у воду скочивъ; такъ кождый милосердный чловѣкъ дѣлати повиненъ.»

«Не треба тобѣ, Андрѣю, уневиятнись. Я знаю тебе за надто добре, щобымъ мѳгъ помислити, яко бы ты за то небѣдника судити хотѣвъ. Ты сердишь ся на певно за то, чого покійный довгъ своего брата на себе взявъ бувъ. Не правда?»

«Такѳй такъ», сказавъ Андрѣй.

«Алежъ бо, Андрѣю; добрый або злый учинокъ не залежтъ ѳтъ своихъ наслѣдковъ; на такій спосѳбъ було бы лише то добрымъ учинкомъ, що намъ користь приносить, а що намъ шкодитъ, то було бы злымъ дѣломъ.» —

«Оно такъ», ѳтозавъ ся одинъ изъ селянъ, «але и то правда, що Честнюкова родина не була-бъ нынѣ въ такой нуждѣ, если бы покійный не бувъ взявъ ся сплачовати довгъ своего брата.»

«Бадю Стефане», сказавъ лѣкаръ, «скажѣтъ вы менѣ, чи були то тѳлько довги его брата, чи и его?»

«То були довги его брата», ѳтповѣвъ Стефанъ, а за нимъ и другі.

«Нѣ, то були и его довги», вмѣшавъ ся Андрѣй, а за нимъ потакнуло и скѳлка пнишихъ.

«Отъ маєте, вы самі въ тѳмъ рѳжної мысли. Розберѣмъ се дѣло! Чи причинивъ ся бувъ и Честнюкъ своимъ грѳшми до дѣла своего брата?»

«То всѣмъ звѣстно», ѳтповѣли зѳбраніи люди.

«А если-бъ було дѣло удалось, чи мавъ бы бувъ Честнюкъ що изъ доходу?»

«Певно!» ѳтповѣли всѣ.

«Отже бувъ Честнюкъ зѳ своимъ братомъ въ спѳвдѣ. Колижъ мавъ онъ дѣлити ся съ братомъ хѳсномъ, не повиненъ онъ бувъ ѳтже понести и частинку стра-ты? Хотъ и не мѳгъ его нѣхто до того присиловати, всежъ такой честнѳсть сего вымогала.»

«То правда», сказавъ Андрѣй; «алежъ бо то сумна рѣчь, що его честнѳсть перевела его на бѣду.»

«Бѣда», почавъ зновъ лѣкаръ, «не була наслѣдкомъ его честности, але наслѣдкомъ нерозумного по-ступку.»

«Якого?» запытали всѣ.

«Чижъ то було по розумному, купувати братову спадщину на довгъ. Братѳвъ маєтокъ коштовавъ 4000 золотыхъ, а онъ мавъ тѳлько 2000 готового гроша.

Замѣсть купувати половину, зятигнувъ онъ довгъ 2 тысячѣвъ.»

«Чижъ мавъ онъ пустити батькѳвске майно въ чужі руки», запытавъ ся одинъ зъ присутныхъ.

«Правда» ѳтповѣвъ лѣкаръ, «лѣьше менше грунту, якъ довги.»

«Але», закинувъ хтѳсь, «изъ братового поля мѳгъ онъ сплачовати хотя зарѳстки» (проценты).

«Забуваете, мои милі, що процента за довгъ ле-дво можна було ему покрыти изъ доходѳвъ, котріи бувъ бы мавъ изъ поля въ добрыхъ рокахъ.»

«Тожъ то и бѣда, що на его нещастье настали тогда якъ надто тяжкій роки», сказавъ Семенъ.

«То правда», ѳтповѣвъ лѣкаръ. «Але чижъ градъ, дощѣ, посуха, хоробы и всяке пнише лихо не при-ходятъ все наново? Чи оглядный чловѣкъ не повиненъ и на таке приготовитись? То була перша хѣба, котру Честнюкъ вчинивъ; а друга, що онъ не продавъ завчасу частину своего майна на покрьтѣ своихъ дов-гѳвъ, зъ котрыхъ не мѳгъ заплатити и процента.»

«Тому виний тѳ проклятіи лѣхварѣ!» ѳтозавъ ся Петро Пѳдлѣсный. «Еслибы рядъ (правительство) лѣи-ше ѳпѣковалося людьми, то не позволяло бы тымъ пивкамъ людску кровь высасати!»

«Чомужъ то вы, люди добрі, слыхаєте все на рядъ? Такъ якъ рядъ не може спровадити дощъ и по-году, такъ сомо не може онъ кождого честнымъ зро-бити. А еслибъ рядъ хотѣвъ у ваші дѣла мѣшатись, вы певно бы за то розсердилишь. Чи я покійному ма-ло наговоривъ ся: Продай кусень поля, сплати довгъ! Такъ нѣ и нѣ. Онъ самъ ѳтдавъ ся лихварямъ въ ру-ки, а гнѣвавъ ся на нихъ хѣба, если не хотѣли бѳль-ше грошей выжичати.»

«А чи не мѳгъ бы рядъ самъ заложити касу по-жичкову?» запытавъ зновъ Пѳдлѣсный.

«А то якимъ спосѳбомъ?» ѳтповѣвъ лѣкаръ. «Рядъ не має бѳльше грошей, якъ тѳ, що мы ему въ подат-кахъ ѳтдаемо. Рядъ не може присиловати богачѣвъ, щѳбы бѣднымъ грошѣ выжичали. Онъ лише заборѳняе брати за высокій процента.»

«На такой спосѳбъ», утѣвъ Пѳдлѣсный, «най бо-гачѣ утискають бѣдныхъ!»

«Нѣ!» сказавъ лѣкаръ. «Я не хочу нѣ утисне-ныхъ, нѣ утискающихъ. Но, коли всѣ бѣдніи не можуть збогатѣти, то треба имъ ихъ нужду злѣкшити. На се завели мы и въ нашѳмъ селѣ не одинъ уже спосѳбъ. Все то зробили мы самі. А щѳбы вамъ показати, якъ могутъ люди самі собѣ помочи, треба бы вамъ много росказовати. Передъ всѣмъ мусите знати, що не тре-ба нарушати порядокъ, якій завѣвъ самъ Господъ въ свѣтѣ; бо зъ того вышло бы не одно лихо. Если все иде такъ, якъ Богъ приказавъ, то и всему добрый ко-нецъ буде.»

«Роскажѣтъ намъ то, пане докторѣ!» озвались всѣ.

«Добре, роскажу. Кто схоче послухати, най зѳй-де ся въ Недѣлю по церквѣ въ школѣ. Теперъ мушу

еще пойти до удовиць Честнюка, щобы еи потѣшити тымъ, що вы рѣшились клакою обробити еи огородець. Але не лише вы и другі прирекли бѣднѣй вдовиць свою помѣчь. Панъ Медвецькій обѣцявъ взяти доньку покойного Честнюка до себе до дѣтей. Панъ Чорнецкій обѣцявъ взяти сына Честнюка до штучнѣйшой работы, за що подвышшитъ ему платню. Панъ начальникъ выробили для хлопця, котрого Честнюкъ своимъ жытьемъ спасъ ѿтъ смерти, мѣстце въ бурѣ т. е. такѣмъ домѣ, де его безъ заплаты и годовати и убирати и учити будуть. За то пойдѣ бабка сего хлопця, котра, якъ знаєте, немае нѣкого бѣльше на свѣтѣ, до Честнючки и буде обходити еи двое малыхъ дѣточокъ, щобы Честнючка и сама собѣ децо заробити могла.»

Лѣваръ замовчавъ, що ѡнъ самъ сю помѣчь для вдовиць покойного Честнюка выробивъ. Ѣнъ хотѣвъ показати, якъ повинни люди собѣ взаимно помогати, и що и найбѣднѣйшій своему ближнему прислужитись може.

«Скажѣтъ же теперъ, добрі люди,» промовивъ лѣваръ на конецъ, «чи честнота и добре сердце Честнюка, котрѣ его въ грѣбѣ загнали, не приносятъ теперъ его вдовици и дѣтемъ користи и помѣчи. Видите теперъ, що добре дѣло нѣколи не пропадае безъ слѣду!»

НОВІ КНИЖКИ.

„Гуляли,“ такъ называе ся квартетъ мужескій О. Нижанковскаго до словъ Ю. Федьковича котрый выйшовъ у Львовѣ накладомъ хору учениковъ рускои академ. гимназіѣ. Гарный, прегарный сей квартетъ лучилося намъ почути ѿтъ русскихъ академикѣвъ-сѣвѣковъ загостившихъ на своѣй вандрѣвѣ черезъ Подѣлье и до Черновца. Въ хорошихъ украинско-русскими барвами украшенныхъ окладникахъ находятъ ся на окремыхъ ласткахъ 4 голоса дуже старинно вылитографованіи и коштують разомъ 20 кр. а. в. Каждый голосъ выходитъ по ѡтчисленію окладниковъ на 3 кр., що не споминаючи уже ѡ точности копій каждый сѣвѣвъ радше заплатитъ нѣжь, щобы мавъ самъ ѡтисновати.

Выдавиць обѣцяють, если сей 1. выпускъ розѣйде ся, продовжати выданье такихъ окремыхъ квартетѣвъ, а есть се дуже мудра гадка, бо не легко то особливо намъ куповати великіи зборники, а на такіи мизерный грѣнь зможе ся будь хто, по другѣмъ каждый може собѣ vybrати нѣсеню, яка ся ему сподобаетъ. Поручаемо тому се выданье всѣмъ сѣвѣволюбивымъ Русинамъ. А хто нимъ не е?! — Наша редакція готова посередничати въ сѣмъ дѣлѣ.

«Альманаха» Союза готовый уже 8. аркушь (I. и II. часть). Цѣле дѣло мѣстити буде: Исторію «Союза», потѣмъ I. Поезіѣ а то: Д. Вѣицковскаго: «Союзу»; Данила Млаки: поему историчну «Тимошъ Хмельницкій»; О. Я. Конискаго: «До рускои молодѣжи»; «Мати» и «Смерть ватажка переходжыхъ»; Кулѣша: «Прокидъ ѿтъ сну»; «Добродѣямъ

Ляхамъ», «Кобзарскій заповѣтъ», «Зѣ подгѣря» и «Докобы та музы»; В. И. Масляка: «Я радъ бы»; «Лѣтною ночею»; «Шумка»; «Свята» и «Чабаница»; К. Н. Устыяновича: «На склонѣ лѣтъ»; Е. А. Поповича: «Цецинъ» (казка), Пасѣчиньскаго: «На Лысковѣ» и Т. Блоньскаго: «Сѣльска церковь.» —

II. 5 Повѣстей а то Костомарова: «Сорокъ лѣтъ»; О. Федьковича: «Лилии могила»; О. Я. К.: «Коханье въ останне»; Петра П...: «Карпатскій гончаръ» и К. Н. Устыяновича: «Мѣжь добрыми людьми.» III. 2 драматичный творы, а то: Данила Млаки 5-актову мелодраму: «Блудный сынъ» и Недолева: 3-актову комедію: «Пелагія Михіявельска», въ конецъ науковурозправу Емиліана Калужняцкаго: Игумена Натанаила «Книга ѡ вѣрѣ.»

Ѣтповѣдно языку бѣлшой части писателѣвъ на дѣлившихъ Альманахъ своимъ працами печатано Альманахъ правописею граматикѣ Осадцы, яку употребляе «Дѣло,» на выразне желанье задержано особну правописъ двоихъ авторѣвъ. Ся обставина обовязуе всѣхъ Русинѣвъ безъ рѣжницъ партійного становища до подержаня сего патріотичнаго дѣла, котре буде поважнымъ памятникѣмъ общ. «Союзу», а неменше цѣнный прибутокъ рускои литературы. —

Руска Бесѣда въ Черновцахъ

выдала и має на складѣ

РУХОМУ

АЗБУКУ

(такъ звану машину до читаня) составлену на подставѣ буквара Е. А. Поповича. Каждая пачка мѣститъ въ собѣ 5 примѣрникѣвъ малои азбуки; каждая буква наклеена на особну табличку (1 дм. высоты.) Цѣна одной скриньки съ пересылкою 1 зол. 70 кр., безъ пересылки 1 зол. 50 кр. —

На желанье и. т. учителѣвъ наклеено буквм на грубшій таблички; тому и цѣну подвышшено.

О Г О Л О Ш Е Н Я

ВСЯКОГО РОДУ ЗА ДУЖЕ УМѢРЕНУ ЦѢНУ ПОСЛЯ УТОДЫ ПРИНИМАЕ РЕДАКЦІЯ НАША ДО ПОМѢЩЕНІЯ ВЪ «БУКОВИНЬСКОМЪ КАЛЕНДАРІИ НА РОКЪ 1886.

Выдае и за редакцію отвѣчае: Осипъ Ю. Гординьскій-Федьковичъ. Зѣ печати Г. Чоппа.

«Буковина» выходить
1. (13.) и 15. (27.) каждого
мѣсяца.

ПРЕДПЛАТА
съ пересылкою выносить:
на цѣлый рокъ 3 зол. — кр.
» полъ року 1 » 50 »
» чверть » — » 75 »

Поодинокі числа 15 кр.

БУКОВИНА

РЕДАКЦІЯ и АДМИНИ-
СТРАЦІЯ «Буковины» зна-
ходять ся въ Чернівцѣхъ
(улицы Силени ч. 17), куда
всеѣ дописи адресувати на-
лежить.

ОБЪЯВЛЕНІЯ и ПРИЛОЖЕ-
нія обчисляютъ ся якъ найде-
шевше.

Ч. 21.

Чернівцѣ, 1. Листопада (13. л. Новембра) 1885.

Рочникъ 1.

НИКОЛАЙ УСТІЯНОВИЧЪ,

гр. к. душпастырѣ въ Сучавѣ, совѣтникъ гр. к. метрополичей консисторіѣ, намѣстникъ гр. к. деканату и почетный членъ русскихъ литературныхъ и благотворительныхъ товариществъ, упокоивъ ся въ Бозѣ дня 22. Жовтня с. р. по довгѣмъ и тяжкѣмъ недугѣ въ 74. роцѣ житія, а на 50. своей для Руси вельми важной литературной дѣяльности.

Поздоровивши недавно тому дорогого покойника, о сколько на то нашъ слабій силы дозволили, съ 50. роковинами его умственной працѣ, уважаемо нашимъ обовязкомъ познакомити нашихъ читателей съ житієписею многозаслуженного для Руси вѣрного ея сына. Бл. п. о. Николай родивъ ся 1811 року въ Николаевѣ вѣльнѣмъ кор. мѣстечку жидачѣвскаго повѣту въ Галичинѣ, де его батько бувъ начальникомъ. Початки науки одержавъ о. Николай ѿ мѣскаго дѣяка, а окѣчивши потѣмъ съ отличнымъ успѣхомъ нѣмецку школу народну, гимназію и богословіе во Львовѣ, ставъ покойникъ 1837. року завѣдателемъ парохіѣ Вовкѣвъ львовскаго укрѣгу, пѣзифише парохомъ въ Славску стрійскаго округу, а въ 1870. роцѣ приходникомъ въ мѣстѣ Сучавѣ на Буковинѣ, де и скѣнчавъ ся.

Вже на 3. роцѣ благословія т. е. передъ 50 роками написавъ покойный свѣй

першій стыхъ „Слеза на гробѣ Михаила Барона Гарасевича,“ а заприязнившись зѣ своимъ ровесникомъ и шкѣльнымъ товаришомъ незабутнымъ постомъ Маркіаномъ Шашкевичомъ, участвовавъ въ 1837. роцѣ двома стихами въ „Русалцѣ Днѣстровѣй,“ за котре невинне по нечуване и невидане дѣти въ Австріи дѣло руской письменности остали поставлены подѣ полицейскій надзоръ. Въ слѣдъ за тымъ замовкли на якійсь часъ оба соловѣѣ, а коли въ 1843. роцѣ Маркіанъ замовкъ на вѣки, вырвалась изъ груди о. Николая жалосна пѣсня „Згадка за Маркіана Шашкевича“ напечатана 1848. року. Ѳтъ тогда не ѳткладавъ покойный пѣвецъ кобзы и пера, а редаговавши во Львовѣ правительственную газету руску „Вѣстникъ“ ажъ до ея перенесенія у Вѣдень, на дѣлавъ рускій выдання якъ „Зоря Галицка,“ „Галичанинъ,“ „Науковый Сборникъ,“ „Слово,“ „Семейна библиѳтека,“ „Пчела,“ „Лада,“ „Родимый Листокъ“ и др. своими працями поэтичными, межѣ тыми найважнѣйшій: „Туга,“ „Третій Май,“ „Хлѣборобъ,“ „Сотворитель,“ „Св. Іоанъ Евангелистъ,“ „Про-

клятство Матери," „Походъ Руси на Царь-городъ," „Могила Святослава," „Смерть князя Романа," „Ужасъ на Руси," и „Рекрутка," и повѣстями, межъ тѣми наибольшіи: „Местъ Верховинця и „Страстный Четверъ." Сѣ творы подписовавъ покойный по большо́й части прибранными именами якъ Николай изъ Николаева, Дротарь, Василь Суцкій зъ подъ Хоценки (?) и буквою З. — Кромѣ истинно поетическихъ и численныхъ творѣвъ, лежитъ головна заслуга бл. п. о. Устіяновича въ томъ, що онъ одинъ изъ першихъ зачавъ въ австрійско́й Руси писати рускимъ народнымъ языкомъ, котрого придержовавъ ся до кѣнця своєї праведной жизни, о чѣмъ ввѣдчать его рускописи. Удостоившись рѣзкихъ почестей зѣ стороны своихъ настоятелѣвъ и руского товариства, якъ такожь 1861. року посольского мандату стрійского повѣту на соймъ краєвий, не судилась покойному завидна доля матеріальна. Мимо того дождавъ ся плодѣвъ своего труда, розбудивши песьмени́сть руску, а съ нею и духъ рускій; доживъ и обезпечена будущности своихъ 7 сынѣвъ и 3 дочокъ, зъ котрыхъ найстаршій Корнило заступає вже ѡтъ довшого часу гѣдно своего родителя на поли руской литературы. —

Похороны тѣлѣнныхъ останкѣвъ покойного ѡтбулись 24. р. Жовтня, подъ проводомъ черновецкого пароха вл. о Костецкого и численно́й духовно́й асистенціѣ. Слѣ-

дуючі телеграмы и сердечный бѣль высказанный не то́лько всѣма рускими, но и чужими газетами най злекшатъ опечалено́й родинѣ нанесенный ей Божи́мъ провидѣньемъ тяжкій ударъ! — Память о. Николая записана нимъ самымъ въ исторію нашего народа на вѣки!

ТЕЛЕГРАМЫ. Чернівці. Надъ могилою передѣйшого сына отчимъ подаючи собѣ имени всепрощаю́и руки до братоно́й любви и беручи собѣ свѣтло Его образованія за примѣръ до дальшой працѣ въ пользу нашего бѣдного народа, складаемо почтенно́й родинѣ изъ глубины серця наше искренне сочувствіе. — Буковинскій товариства рускій. —

Львівъ. Покойному товаришеви Маркіяна Шашкевича яко моторови литературного руху мѣжь галицкими Русинами въ 1848. роцѣ «вѣчная память!» — Товариство! «Пресвіта» у Львовѣ. —

Тернопѣльска руска «Вѣста» складає вѣнецъ незабутный на могилѣ покойника Николая одного зъ першихъ проповѣдникѣвъ народно́й идеѣ и засылає искреней слова сочувствія опечалено́й родинѣ. —

Львівъ. Приймѣте сочувствіе по поводу кончины патріота и писателя галицкой Руси! — Редакція «Слова.»

Кимполунгъ. И наши слезы съ Вашими сливаются, и наши сердца стали могилѣю и незабутно́го друга, бѣльца Николая. — Родина Кобылянискихъ. —

Садагура. Прошу приимти искреннѣйшее сочувствіе на могилѣ дорого́го покойника, одного зъ наилучшихъ сынѣвъ отчимъ и отцѣвского друга. — Т. Реваковичъ. — (Дальше насѣли телеграмы и письма рѣзкихъ почитателѣвъ и другѣвъ.)

ХОТЬ ПРИКРО, ТА ТРЕБА.

Прикре, ба ще й дуже, положеніе, въ якомъ сего разу знаходимось. Ѳтновѣдно нашо́й програмѣ старали мы ся оминуть все, що бы могло нарушити миръ мѣжь нами а другими часонисями рускими безъ взгляду на ихъ партійне становище. Мы шановали переконанія каждо́й партіѣ Русинѣвъ, якъ и поодинокихъ членѣвъ тѣхъ партій, якихъ у насъ на нещастье такъ много найшлося. Кто читавъ выйшовшій доси числа «Буковины», мусить намъ се признати. И вже тутъ тутъ мали мы закончити 1. рочникъ не заводячи полемики съ нашими рускими товаришками по перу, не ѡтновѣдали на словословія нового православного Русина изъ Галичины на нашего Метрополита, о котрого справедливости для Русинѣвъ буковинскихъ свѣдчать безчисленны́ факты наведеніи во всѣхъ дотеперѣшнихъ числахъ «Буковины.» Но тутъ появляєся наразъ безпѣ-

ставный нападъ въ одної руско́й газетѣ на нашего редактора и на другого патріота нашего п. Тиминского. Подаючи вѣсть о замѣшканіи Іезуитѣвъ въ Чернівцяхъ, закидає ся газета выше названымъ мужамъ ихъ довѣріе до Полякѣвъ высказує свою ораву, що Іезуиты выключуть свѣръ мѣжь гр. православными а гр. католическими Русинами на Буковинѣ. Но першѣмъ треба писавшимъ сѣ закиды знати, що мы буковинскій Русины, не заложивши руки за дѣля личныхъ выгодъ, всѣ, отже не то́лько два выше названіи мужѣ не маємо до си причины вороговати противъ загалу буковинскихъ Полякѣвъ, котрі не нарушили доси нѣякъ обѣщанного миру. Поступованіе политично́й «Рады руской» и «Буковины» есть виконаньемъ во́лѣ всѣхъ хъ буковинскихъ Русинѣвъ-патріотѣвъ не заснувшихъ еще сномъ блаженныхъ. Всѣ мы не есьмо другами Іезуитѣвъ, котрі нѣколи и нѣгде еще нѣчо доброго не вытворили. Такъ само не радѣ мы ихъ нашествію на буковинскую Русь, куда мы ихъ не звали и зъ ѡтки мы

ихъ выгнати не маємо сили. Що до обави витворення роздору міжъ православними а уніятами, то спаде въ тѣмъ вина зновъ не на насъ, а на тыхъ, що задля личнихъ своихъ цѣлей вихваляють, поступованье головы буковинскихъ Румунизаторѣвъ, котра своєю «апологією» именно звернулася противъ Русинѣвъ-Уніятѣвъ. Хто отже величає апологію, той захваляє разомъ и розъединенье міжъ православными а гр. кат. Русинами. Знайшлися були свого часу и въ Чернівцяхъ Русины хотѣвшіи раздѣлити Русинѣвъ православныхъ ѳтъ Уніятѣвъ, а треба було почути тогды радѣсть и хвальбы нашихъ Румунизаторѣвъ, щобы ся пересвѣдчити, якъ дуже они сего бажають. Чому але, сего чей ближше описовати не потрѣбно. И тыхъ то людей вихваляють рускій газеты, съ такими бажають черновецкій Русины-Уніяти, ѳтгягнувшіи ся теперъ ѳтъ всякои участи въ народныхъ справахъ, «братерства.» На противъ же нынѣшній буковинскій дѣятель переломилъ своего часу хинскій муръ, котрымъ хотѣли раздѣлити Русинѣвъ посли вѣроисповѣданія; они довели дѣломъ и словомъ, що всѣ Русины безъ рѣжницѣ вѣроисповѣданія рѣдніи брати, котрымъ одна задача, одна цѣль. О сѣмъ находятъ ся и въ нашѣй газетѣ безчисленніи доводи.

Приступаємо до дальшого закиду дотычно задачѣ Іезуитѣвъ на Буковинѣ и скажемо коротко. Если Іезуиты здобудуть що для себе, то певно не зъ нашої війны. Въ тѣмъ спадесть головный грѣхъ на нынѣшний духовный зарядъ православный, котрый поставивъ собѣ за задачу знищити національне почутье у Русинѣвъ. «Де два ся бють, тамъ третій користає,» се злекшить Іезуитамъ мисію на Буковинѣ; но мы не винніи сѣй борѣбѣ, мы ей не вызвали, мы ей и закѣнчити не можемо и не смѣємо, бо православніи Румунизаторы загрожаять національне житье Русинѣвъ. Мы не лишемо боротись съ ними, не перестанемо голосити народови, хто ѳнъ, а що зъ него зрѣбити хотять. Доки не буде у нихъ довѣрія до священникѣвъ, доты нема сильного опору, обезпекы противъ захватамъ душѣ.

Дальше дикуємо за добру раду остерѣгаючи насъ ѳтъ польскои дружбы, а затѣмъ же можемо запевнити почт. дописователя львовскои газеты рускои, що мы посѣдаємо такожъ на стѣлько ясный поглядъ, щобы розрѣжнити сердечнѣсть ѳтъ лицемерства, маємо на стѣлько патріотизму и ѳтваги, щобы стати противъ кожного и найменьшого непріязного рускѣй справѣ замаху. До теперъ але не маємо причины нарѣкати на тутейшихъ Полякѣвъ котрымъ на Буковинѣ однакова съ нами судилась доля. Якъ радо мы бачилибъ, щобы братъ братови бувъ истымъ братомъ, не можемо заперечити управленія борѣбы галицко-рускои прасы противъ ихъ домашнього противника. Того и нѣчого бѣльше требуємо ѳтъ нашихъ галицкихъ товаришѣвъ по перу, щобы не рѣшали надъ справами буковинскими маючи въ самѣй «Буковинѣ» безмѣрне число доводѣвъ о konieczности такого, а не иного поступу. Мы не запродались нѣкому, не зрадили нашего роду народу, не повинуємось и нѣчому, только Богу и ѳднѣй правдѣ. Ба-

жаємо только нашего права, въ котрого оборонѣ стоимо и доки Богъ позволитъ стояти будемо просвѣчаючи нашъ бѣдный народъ рускій на Буковинѣ. Мы не мѣшали ся и не будемо мѣшатись въ партійніи споры Русинѣвъ, котрѣ Русь у пропасть ведутъ.

Щожъ дає вамъ повѣдь ставати въ неправнѣй оборонѣ нашихъ завзятыхъ ворогѣвъ? Що наклоняє васъ упрекати безпѣдставно и тыхъ немногихъ мужѣвъ стоячихъ на стражи своего народа и вязати ихъ съ дѣлами, съ якими они не мають нѣякои стычности?

СПРАВЫ ДЕРЖАВНІИ.

Дня 28. октября ѳтбула ся спѣльна министеріальна рада по дѣ предсѣдательствомъ Его В. Цѣсаря. Въ нарадѣ участвовали министры: Кальнокій, Билинрайдъ, Калляй, Тафе, Дунаевскій и Орци. Предметомъ нарадѣ бувъ бюджетъ вспѣльныхъ справъ обохъ половинъ монархіѣ.

Въ Вѣднѣ ѳтбувають ся наряды делегацій для спѣльныхъ справъ обохъ половинъ монархіи. Въ войсковѣй комисіи угорскои делегаціѣ рѣшено знести медицинскій курсъ для войсковыхъ лѣкарѣвъ, а пѣдвышниты стипендіи квоту для войсковыхъ лѣкарскихъ кандидатѣвъ а именно зъ квоты 16.500 зол. на квоту 53.500 зол. Комисія дозволила такожъ додатокъ для офицерѣвъ нижнихъ степеней, додатокъ на выѣквипованье новопоменованныхъ маіорѣвъ и вышню квоту на получение платѣ кадѣтѣвъ. Комисія приняла пѣдвышненье статус войскового и звичайный военный бюджетъ. Комисія финансово угорскои делегаціѣ приняла безъ змѣны предложенный правительствомъ прѣлиминарь спѣльного министерства финансовъ, вычеркнувши ино пенсію, яку побирать баронъ Гофманъ. — Комисія для справъ заграничныхъ приняла расходы на центральне управленье и администрацію. Въ сѣй комисіи министръ Калляй дававъ на запытанія постѣвъ выясненія въ справѣ болгарскѣй. Зъ сихъ поясненѣвъ выплыває, що великій державы а именно Австрія старає ся привернути на балканскѣмъ пѣвостровѣ попередній станъ, витворенный берлинскимъ трактатомъ. Органиный статутъ восточнои Румелиѣ, сказавъ министръ, може бути змѣненый, бо не естъ частію берлинского трактату, потреба однакъ на то призволенія Турціѣ. Приверненье попередного стану естъ необходимо для того, що спѣсѣбъ нарушенія его бувъ сожалѣніи достойный и еслибы его наслѣдовано, то допровадивъ бы до анархіѣ на Балканахъ. Признанье факта булобы нагородою для кожного, хто нарушитъ трактатовѣ зѣобовязанія.

Въ комисіи бюджетовѣй австрійскои делегаціѣ рѣшено возвати министерство войны, щобы предложило на найближшѣй делегаційнои сесіи тіи проекты, котрѣ оказываютъ ся потрѣбными для улучшения прокормленія войска. —

ДОПИСИ.

(Наші румунизаторы) стараються скрѣзь а скрѣзь, щобы Русинѣвъ до нѣякого чину не допустити, ба навѣть абы русскихъ людей скрѣзь вытиснути и навѣть въ чисто русскихъ повѣтахъ до хлѣба не допустити.

Противъ Русинѣвъ грѣшитъ наибѣльше нашъ Метрополитъ и всѣ его любезніи отцѣ совѣтники, котріи его престѣвъ окружають. —

Кѣлько то у насъ въ Буковинѣ русскихъ парохій е, а подумайте лишь, якъ мало Русинѣвъ по русскихъ парохіяхъ порозмѣщовано? —

Чи думаете, що съ часомъ нашъ Метрополитъ на-думаетъ ся и буде для Русинѣвъ справедливый? Де тамъ! О сѣмъ анѣ думати. — Отъ! сего року було въ цѣлѣй Буковинѣ 27 парохій порожнихъ. — Всѣ здорово мыслящій люди думали бы, що коли Русинѣвъ на Буковинѣ бѣльшость е, то хочъ половина порожнихъ парохій получать Русины священники. Дежь тамъ! на диво лише тутейша польска газета, що зъ сихъ 27 порожнихъ парохій дѣстали 24 парохій румунскіи священники, а 3 парохіи еще не обсажены. Межи тими 3 необсаженными парохіями будуть напевно Дубѣвцѣ и Неполоковѣцѣ. Не знати чи и сї парохіи дѣстануть ся Румунамъ, чи нѣ? —

Здае ся, що пѣсли засады нашихъ румунизаторѣвъ въ консисторѣ «недопустити Русинѣвъ до становища» не укладуть Русина священника навѣть въ тернѣ на руску парохію, щобы патронъ не мѣгъ собѣ его парохомъ выбрати але препоручитъ въ тернѣ якъ звѣкле румунѣвъ. —

Хтось бы ся запытавъ: щожъ за тактика на рускій села посылати румунѣвъ священникѣвъ, котріи не умѣють по руски нѣ читати, нѣ говорити, нѣ словѣдати? Таже лѣйше бы було на руске село Русина дати! — Щожъ съ рускими священниками ся стане де ихъ ся помѣститъ?

На такій пытанія мае нашъ предобрыи Архипастырѣ уже готову ѣтновѣдь. Отъ послушайте!

Минувшими тыжднями, якъ говорятъ здае ся консисторскій духи, мала бути нѣдѣ проводомъ нашего архипастыря въ консистори сесія, при котрій присутствовали о. Цурканъ, Калининскіи, Бежанъ, Стефанели. При кѣнціи сесіи зробила ся постанова, не допустити жадного священника Русина, абы зѣставъ парохомъ въ рускомъ селѣ, только рускій парохіи абы обсаджати священниками румунами. — Если але конче треба буде Русинѣвъ парохію дати, то можна ему дати въ чисто румунскомъ селѣ. Протоколянтъ консисторскій не розумѣвъ ся на политикѣ и думавъ, що нашъ Архипастырѣ уже анѣ Богомъ анѣ рядомъ неограничену власть мае, и запытавъ ся, чи сю ухвалу въ протоколъ сесіи записати, чи нѣ. Архипастырѣ предобрыи и мудрыи благоволивъ ласкаво ѣтновѣсти, мовъ бы то перепудженный, що не треба записовати. —

И такъ сю мудру постанову, щобы нищити Русинѣвъ священникѣвъ, нехай они будутъ и свѣтліи лю-

ди, не записано въ протоколъ, чого мы дуже жалуемо, бо бы ся переконано о кривдахъ, якѣ Русинамъ черезъ нашихъ угодникѣвъ Божихъ въ консистори дѣлають ся. —

Теперь запытаймо ся, що за цѣль такій постановы мають, абы Румунѣвъ въ рускій парохіи, а Русинѣвъ въ румунскій парохіи давати? — Каждый догадае ся, що въ сѣмъ постановленію мае нашъ Метрополитъ на цѣли, абы священники румуны, дѣйствующи въ рускомъ селѣ по румунски, народъ нашъ зрумуничили. При тѣмъ думаетъ, що Русины священники на волоскихъ селахъ зрумуничаютъ ся разомъ зѣ своими родинами або, що они принаймѣ не будутъ могли працювати для русского народа, котрый теперь и такъ умственно двигае ся. — Черезъ сї постановы, якъ видно, хотять отже нашъ ирїятелѣ задержати рускій народъ въ его розвою. — Чи думаете о. о. румунизаторы, що вы такими дорогами нашъ народъ зволожити? Нѣколи! а колисьте ся не переконали до теперь, то переконаете ся, бо нашъ народъ уже не такій темный, якъ собѣ бы хто думавъ. — Рускій мужикъ розумѣе ся на фарбованыхъ лисахъ и знае якъ застосовати ся до нашихъ румунизаторѣвъ. —

Отъ пишеть „Gazeta Polska“, що въ Лужанахъ нашъ румунизаторъ о. Шандру по румунски въ церквѣ ѣтиравлявъ, до народа зивно ся ѣтносить а на-рештѣ въ своѣмъ зачатѣ съ людьми до того сумного стану прїишовъ, що ажъ его побито добре. Сумный се обявъ; но хто за него виненъ? Нехай нашъ консисторѣ ѣтновѣсть. —

Зновъ въ одіомъ селѣ надъ Прутомъ (Падикѣвцѣ) ѣтиравлявъ священникъ службу божу въ бѣльшой части по румунски, хочъ тамъ нѣхто анѣ слова по румунски не знае. Люди процесовали ся съ напѣтцемъ, скажили до консистору, просили, абы по руски службу Божу правити — нѣчо не помагало. — Священникъ Караушъ свое дагѣи робивъ и думавъ тымъ нѣдѣ Сия тиномъ Румунію збудовати. Щожъ ся стало? —

Коліи о. К. зачавъ ходити на Іорданъ съ свяченою водою и прїишовъ до одного сѣляннина, то сей сказавъ: Не маю вамъ що, напѣтень, на коляду дати; бо я гадавъ, що вы лишь до самыхъ Румунѣвъ въ коляду нѣдете. Се повторило ся и въ многихъ хатахъ, ажъ нарештѣ напѣтчикъ чѣбѣтки нѣдравъ, а нѣчого не скуравъ. —

Не конецъ на сѣй жалкѣй пригодѣ. О. К. такій дагѣи свое дѣлавъ и не хотѣвъ по руски ѣтиравляти, хѣба лишь скѣлька ектеній ѣтъ напѣсти въ церквѣ по руски выголосивъ. — Люди не переставали дономинати ся рускою ѣтиравы св. литургіи и нарештѣ змовили ся до церкви жадніи дары не приносити, и такъ до провадивъ о. К. до того, що въ церквѣ на службѣ Божѣи звѣкле 3 або наибѣльше 10 кр. доходу мае. —

Чикъ треба пѣсли такихъ досѣдѣвъ еще бѣльше примѣровъ? Оставъте разъ, о. Метрополитъ и всѣ вы мѣрѣодайніи радѣи метрополитѣи, рускій народъ въ сунѣкою, а будьте певніи що буде згода. —

Будьте для Русинѣвъ справедливыми, а съ певністю не будете въ сихъ стовнахъ такую правду писану на Васъ самыхъ читати. —

ИЗЪ НАДЪ ДНѢСТРА.

Дня 12. октября отбуло ся посвященіе новой православной церкви въ Мѣтковѣ, которе то самъ метрополитъ зѣ своею румунизаторскою свитою совершавъ.

Его Еминенція обрадился въ Окиѣ почовати, а къ совершенію вечернѣ въ новѣмъ домѣ Божѣмъ прійшовъ „unter dem ruthenischen Deckmantel“ румунизаторъ о. Прокоповичъ, котрый бѣльшу часть на румынскѣмъ языкѣ отпращивавъ, а поданный ему требникъ рускій не хотѣвъ въ руки взяти, и настигавъ на даскала Мѣтковскаго, щобы по румынски читавъ вручаючи ему съ собою привезену румынскую книгу. А коли той зъ неѣ читати не хотѣвъ, то о. П. съ неудовольствіемъ и зъ гнѣвомъ вручивъ еѣ даскалу изъ Мосорѣвки и повелѣвъ ему читати. — Но и сей зѣ страху зачавъ нѣ сеѣ нѣ тоѣ баламутити, декотрі слова немогъ въ жадеѣ спосѣбъ вымовити, то поправлявъ его архидіаконъ консисторскій. Все то взрушило народъ такъ дуже, що начали тяжко вздыхати и говорити межѣ собою: борони насъ, Боже, отъ такоѣ отпавы.

На другій день при божественнѣмъ литургіѣ вознѣсь Метрополитъ за помершихъ вѣчну ю память, що рускій семинаристѣ по румынски отспѣвали. —

И за живучихъ зачали по румынски спѣвати „Mulți ani“, ажъ яхъ розрухъ и неудовольствіе межѣ народѣмъ повстали, то велѣвъ о. Метрополитъ „многая лѣта“ отспѣвати. —

Дальше Апостолъ и св. Евангеліе читано на румынскѣмъ языкѣ, що такожъ немиле враженіе на народъ здѣлало. Не одинъ силакавъ гѣркими слезами, що народъ тягнувъ ся и воздвигъ сей дѣмъ Божій, а не мавъ насти почути слова Божого въ своѣмъ рѣднѣмъ языкѣ.

Такъ то вже и у насъ, де хѣба одинъ пѣнъ-румунизаторъ Несторъ Воробкевичъ (!) по румынски калѣчить, мѣшанину въ богослуженію запроваджують. Но Богу дяковати народъ вже тому супротивляесь, а не бавомъ затребуе на голосъ своего права, бо церковь для хвалы Божоѣ и для поученія народа, а не для политики и румунизаціѣ.

БУКОВИНСКІЙ ОБЩЕСТВА РУСКІЙ.

На «Дѣмъ Народный» въ Чернѣвцяхъ зложили и. т. о. Александръ Велигорскій, душпастирь и Николай Андрѣйчукъ, учитель въ Ошихлѣбахъ зѣбранныхъ ними отъ о. Велигорскаго 3 зол., и. уч. Андрѣйчука 2 зол., панѣвъ Іоана Маціевича, церк. пѣвца, Василя Лунула, начальника, Николая Костецкаго, надзирателя господарства, дальше отъ честныхъ газдѣвъ Ник. Никифорука, Іоана, Д. Бойды, Гр. Ивасюка, Іоана Гордїйчука, Авкс. Ивасюка, Василя Друцула, и Ивана Петровѣмъ Гордїйчука, Ник. Вас. Бабюка и Рахеля Розенцвайгъ по 1 зол., отъ и. Мих. Жуковскаго, секретаря гром. 70 кр., ч. газдѣвъ Никифора

Тодорюка и Ивана Розсѣйчука по 60 кр., Ивана Кошика, Сим. Петр. Гордїйчука, Ив. Як. Гордїйчука, Тодорѣ Гордїйчука, Ив. Петр. Ивасюка, Ис. Лакомскаго, Сим. Трѣски, Ив. Тод. Лунула, Дмитра Тод. Лунула, Гр. Андрѣйчука по 50 кр., въ конецъ меншими датками разомъ 11 зол. 60 кр., и. Лунуленко учитель въ Мосорѣвцѣхъ отъ себе 1 зол. 20 кр., дальше зѣбранныхъ отъ ч. громады Мосорѣвки 5 зол., дальше отъ ч. газдѣвъ Гиздовскаго, Майновича, Григорця Николая, Вас. Сторожа, Вас. Федюка, Ив. Федюка по 1 зол., а отъ ч. газдѣвъ Скриначука Ив., Шевчука Ив., Дулебы Гринца и Ив. Лунуляка по 50 кр., панѣвъ учитель Пигулякъ Дарій зѣбранныхъ отъ и. Бахницкаго почтмайстра въ Лужанахъ 5 зол., и. Г. К. Земѣша управителя дѣбръ въ Ревнѣмъ 3 зол., въ конецъ меншими датками 3 зол. 50 кр.; о. Михаилъ Гнѣдъй, парохъ въ Чернѣмъ-Потоцѣхъ 3 зол., — Щедрымъ дательмъ и ревнымъ збирательмъ щиро-руске «Спасибѣмъ».

Заразомъ просимо всѣхъ прочихъ о зверненіе „списѣвъ.“ —

ДРѢВНІЙ ВѢСТИ.

(Торжество освященія першого станицлавовскаго епископа) Дра Юліана Пелеша котрого церковна діецезія обнимае такожъ буковинскую греко-католицкую часть — отбуло ся въ недѣлю дня 1. лат. новембра с. р. въ Львовѣ. Участвовали въ сѣмъ торжествѣ репрезентанты краевыхъ властей гражданыхъ и военныхъ, найповажнѣйшихъ священникѣвъ станицлавовскоѣ епархіѣ и мірскихъ Русинѣвъ достойникѣвъ. Въ священнодѣйствию участвовали: Митрополитъ Сильвестръ Сембратовичъ, архіепископы латинскій и орменменскій, Крѣпкій и мелодійный хоръ питомцѣвъ львовскоѣ духовноѣ семинаріѣ отспѣвавъ цѣле богослуженіе. Пѣдчасъ пира въ капитульныхъ комнатахъ, въ котрѣмъ участвовали духовный, мірскій и войсковый начальныи достойники, — заявивъ епископъ Юліанъ при случаю трасту, що всѣми силами буде старати ся осягнути ту цѣль, для якоѣ основано станицлавовскую епархію, и дѣлати все въ користь гр. кат. церкви, рускаго народа и державы. Межѣ священниками и членами рускихъ депутатѣвъ парохъ черновецкій совѣтникъ о. Келестинъ Костецкій, котрый въ промовѣ своѣй въ имени гр. к. буковинскихъ Русинѣвъ указавъ на необходимость заняти ся долею греко-католицкоѣ церкви и рускаго народа въ Буковинѣ и заявивъ, що буковинско-рускій народъ съ повнымъ довѣріемъ смотритъ на своего нового Владыку и надѣе ся, що ѣнъ приклонитъ ся и до Буковинныи щирымъ сердцемъ. Епископъ Юліанъ ѣтвѣтивъ, що знае буковинскій ѣтношенія, не тратитъ надѣѣ на лучшу будущиѣсть, увѣрявъ о своѣй приклонности для буковинскоѣ Руси, благодаривъ за привѣтъ и заявивъ епископске свое благословеніе. Въ честь новоосвященнаго епископа скомпоновавъ львовскій гимназ. профе-

соръ Вахнянинъ кантату, котру ѳтспѣвано на торже-
ственномъ представленіи въ рускомъ народномъ театрѣ
въ день консекраціи. Текстъ хорошаго стиха «Весела
вѣсть несешь на Русь» и т. д. написавъ В. М. Маслякъ

Въ справѣ болгарской) зѳбрала ся въ Кон-
стантинополи конференція представителѣвъ великихъ
державъ. Пѳсля донесенъ газетъ всѣ державы годять
ся на засаду приверненія попереднаго стану и на реви-
зію органичнаго статуту вѣхъ Румелиѣ. Россія тре-
буе усунуенія князя Александра зъ болгарскаго престо-
ла за его демонстраціи дѣланье въ користь униѣ Ру-
мелиѣ съ Болгарією и за нарушенье берлинскаго трак-
тату. Дневнымъ приказомъ царя болгарскій князь Алек-
сандеръ яко генералъ поручикъ російской арміи зѳ-
ставъ вычеркнутый зъ листы російской арміи. — Бол-
гарскій народъ и князь готовятъ ся до сильного опо-
ру противъ приверненія попереднаго стану и противъ
нарушенія униѣ. Тысячѣ рукъ занятѣ сущѣ днемъ и но-
чью надъ укрѣпленіями позицій войсковыхъ на грани-
ци Сербіи и Греціи. Войско Болгарске занимаетъ противъ
Сербіи три граничныя позиціи. Сербія затыгнула 25 ми-
ліонну пожичку на цѣли военныя, держитъ узброену ар-
мію на болгарской граници и жде ино результату кон-
ференціи константинопольской. Если бы Болгарія не
хотѣла ѳтступити ѳтъ униѣ, а еслибы Сербія не дѳстала
за то побѳльшенія своего краю, тогда Сербія готова
вступити збройно въ предѣлы Болгаріи.

(Палата послѣвъ думы державной) въ
протигу одного мѣсяца т. е. ѳтъ 22 вересня с. р. ѳт-
була 15 засѣданъ, на котрыхъ кромѣ адресы, зала-
годила цѣлый рядъ правительственныхъ предложень
не терпящихъ проволочки, якъ: о дальшомъ поборѣ по-
датковъ и платежей до конца марта 1886 р., о ин-
вестиціи для сѣверно-западной желѣзной дороги, о улег-
ченіяхъ при поборѣ платежей ѳтъ конверсіи пріорите-
товъ желѣзныхъ дорогъ, о контингентѣ рекрутѣвъ на
1886 р., въ концѣ предложенье о знесеніи институціи
судовъ присяжныхъ въ Вѣднѣ, Коринайбургъ и Вѣнеръ-
Найштадтѣ. Дальше слѣдуетъ примѣтити, що зъ сторо-
ны послѣвъ предложено 32 внесенія, зъ котрыхъ пре-
обладающая часть не могла бути залагодженою, и внесено
15 интерпелляцій.

(Министеръ просвѣты и вѣроисповѣ-
данъ) баронъ Конрадъ пойншовъ въ ѳтставку, имено-
ванный дожити членомъ палаты панѣвъ думы дер-
жавной и получивъ ѳтъ Е. В. Цѣсаря великій крестъ
ордена Леопольда. Министромъ въ мѣстѣ Конрада имено-
ванный надворный совѣтникъ Гавчъ, провизоричный
директоръ заведенія Терезіанумъ, мужъ 34 лѣтъ.

(Именованія): Повѣтовымъ комисаремъ имено-
ванный конципистъ и. к. краеваго правительства и.
Висариѳнъ Грибовскій; — конципистомъ именованный
практикантъ конциптовъ и. Никануръ Маковей.

П. Николай Устіяновичъ, професоръ гимназіи въ
Радѳвцахъ авансованный до осьмой класы платиѣ.

(Заразительный хоробы) пануютъ на Бу-
ковинѣ, а то въ Кѳцмани скарлатина, а въ сторожинец-
комъ повѣтѣ кровава дезентерія. —

(При квалификаціиномъ испытѣ) у-
чителѣвъ школъ народныхъ въ Чернѳвцахъ репробова-
но зъ 16 кандидатѣвъ половину! Межи 8 обставши-
ми находятъ ся 3 учителѣ-Русины именно: и. Нико-
ровичъ Григорій изъ Черновець съ П., и. Василь Ива-
сюкъ изъ Черновець и и. Василь Солонаръ изъ Дор-
ны-Ватры съ 3. степенемъ. —

(«Народна Рада,») такъ называе ся новое по-
литичное товариство руске завязане того мѣсяца во Львѣ.
Выдѣль «Народной Рады» складае ся зъ Дра Оле-
ксандра Огоновскаго, яко председателя, посла проф.
Юліяна Романчука, яко заступника председателя, Ва-
сила Нагорного, яко касіера, Дра Константина Левиц-
каго, яко секретаря. —

(Около колѣи работы земной) на линии
ведущей ѳтъ Глѣбоки поступаютъ скоро. Въ Мѣховѣ и
Бергометѣ насыпы майже на укрѣпленіи, расходитъ ся
ино о размѣщеніи двѳрцѣвъ колѣевыхъ.

(Союзъ взаимной помощи адвокатамъ и
конципиентамъ адвокатскимъ) мае завязати ся
въ Чернѳвцахъ. На засѣданіи 2 октября с. р. рѣшила
адвокатска изба предложити общему собранію, проектъ
Дра Голденберга мающій на цѣли основанье такого со-
юза, котрый бы изъ вкладѣвъ членѣвъ утворилъ фондъ
для помощи адвокатамъ и кандидатамъ адвокатскимъ.

(Нещастье) Іосифъ Басникъ зарѳбникъ заня-
тый при горальни въ Боинѣ, черезъ небачиѳсть впавъ
въ котевъ, въ котромъ варилъ ся солодъ, и такъ по-
паривъ ся, що въ черновецкой больници умеръ.

(До державнаго трибунала) въ Вѣднѣ
внесли зажаленье галиций выборѣвъ изъ округа Золѳчѣвъ-
Перемышляне противъ и. к. Намѣстничества за то, що
Намѣстничество признало вирильный голосъ многимъ не-
управленнымъ лицамъ и черезъ то причинило ся до вы-
бору своего посла. Державный трибуналъ приклонилъ
ся въ цѣлости до зажаленія выборѣвъ, узнавъ наданье
вирильного голоса 38 дробнымъ посѣдателямъ парцель
табулярного маеку за незаконне, а голоса тѣ за неважкіи.

(Конкурсы) на мѣстця учителѣвъ: въ Ст. И-
ліѣ, съ румынскимъ преп. языкомъ, плат. 4 класы;
въ Митоѣ Драгомириѣ съ румынскимъ и нѣмецкимъ
преп. языкомъ, плат. 4. класы, терминъ 4 тыждѣ ѳтъ
29. октября. Подавати до окружной рады школьной въ
Сучавѣ; — М. учительски школы дѣвочон въ Радѳвцахъ
съ платнею 300 зол., языкъ нѣмецкій и румынскій, тер-
минъ до 4 нѣдѣль ѳтъ 5 новембра.; м. учителѣвъ съ
терминомъ до конца новембра въ Марджинѣ съ румын-
скимъ и нѣмецкимъ языкомъ, плат. 4 класы; — въ
Фирстенбургѣ съ нѣмецкимъ языкомъ преп.; платнею 3.
класы; въ Нижнихъ Пертецахъ, плат. 3 класы, языкъ

румунський; — въ Карлсбергу, платнею 300 зол. языкъ нѣмецкій.

(Проф. Дрѣ Смалъ-Стоцкій) именованный членомъ комисіи испытной для среднихъ школъ.

(О. Тофанъ,) приходникъ Витилѣвки упокоивъ ся 8. м. м. въ молодѣи еще вѣку. Вѣчная ему память!

(Сѣльскій повѣтъ) Кимполунгъ-Сучава-Радѣвцѣ приступить сего року уже третій разъ до выбору посла до думы державной, такъ якъ баронъ Конрадъ зложитъ свой мандатъ. До теперъ не чути еще о кандидатѣ на сѣ повѣты, здае ся ланы чекають, абы Русины, якъ се сталося послѣднего разу, поставили имъ кандидата.

(Реставрація варшавска) въ Чернівцяхъ перенесена до дому на улицы головной число 16, коло антики Голиховского. Властитель ей доносить аматорамъ пива, що продае пиво опавске по 6 кр. за $\frac{1}{4}$ литра.

ДЛЯ НАУКИ И ЗАБАВЫ.

Народна господарка.

IV. ГОСПОДЬ ВСЕ ДОБРЕ ЗЛАДИВЪ.

Красномѣскій фабрики притягнули въ село много робѣтниківъ, по большѣй части самыхъ молодыхъ. Ихъ звычайъ були не конче хорошій, а се завдало докторови не мало журы, тымъ больше теперъ, коли въ наслѣдокъ дорожнѣ работа не конче гладко въ передъ поступала. Тому то покладавъ лѣкаръ особливу вагу на розумнй розмовы съ людьми; такою доброю радою думавъ онъ занобѣгчи не одному кюпотови.

Якъ заповѣдено було, зѣйшли ся Красномѣщане въ недѣлю въ школъ. Надѣйшовъ и лѣкаръ Розумовичъ. Урадованный досытъ численною громадою, повитавъ онъ ихъ сердечно. Свою науку почавъ онъ толкуючи людямъ о порядкахъ, якѣ Господь Богъ на сѣмъ свѣтѣ завѣвъ. Онъ объяснивъ имъ, якъ то изъ всякои путаннины, яка въ свѣтѣ здае ся бути, выходитъ найкраща згода и еднѣсть. Онъ показавъ, що вся борьба и незгода въ свѣтѣ, яка намъ привиджаеся, выходитъ свѣтови въ користь. Роздобарювавъ онъ о томъ, якій то въ свѣтѣ гарный порядокъ знаходитъ ся, що велика бы шкода изъ того выйшла, скоро бы хтось дещо въ нѣмъ змѣнити хотѣвъ. Ажъ тутъ перебивъ ему господарь Латчукъ словами: «Хто васъ, пане докторъ, слушае, той гадавъ бы, що на правду все въ свѣтѣ въ порядку, а менѣ здае ся, що оно не такъ. Чому на прикладъ земля така тверда для того, котрый ей обробляе?»

«Охочо слушаю я закидѣвъ,» ѳтповѣвъ лѣкаръ: «бо въ такой способъ дѣйдемо до яснои правды. Вамъ,

бадю Глатчукъ, земля за тверда. Правда, що лекше булобъ орати та саяти мякшу землю. Але, скажѣтъ менѣ, якъ могли-бъ на такой мягкой земли стояти тяжкѣи дома? Або, якъ могли-бъ держатись въ нѣй дерева? Не поперевертала-бъ ихъ перша буря? — Неразъ прислушавъ я ся такожъ Гримчакови, якъ то онъ лупаючи камѣнье прокленавъ, що оно такъ тверде. А нашъ коваль Зелѣзнякъ такожъ сердитъ ся на зелѣзо, що оно такъ тверде, и що его такъ довго розгрѣвати треба.»

«То правда,» вмѣшавъ ся Зелѣзнякъ, «але мы бо и доста памучимось.»

«Вѣрю вамъ,» сказавъ лѣкаръ, «И нашъ Чорный стинаючи въ лѣсѣ дубы неразъ уже насердивъ ся.»

«Та якъ и не сердитись,» озвавъ ся рубачъ, «коли та окаинна сокира такъ борзо тупѣе!»

«Отъ видите, мои милѣ,» взявъ зновъ лѣкаръ слово, «а прето нема порядковъ понадъ Господний. Скоро бы зелѣзо не було тверде, якъ бы вы тогда нимъ землю орали, камѣнь лупали, та дерево рубали? Не было бы камѣнье тверде, не было бы якъ изъ него дома муровати. Не будь дерево тверде и жилаве, не булобъ здѣне оно до будѣвѣ. Послушайте тольке людей, то они вамъ такого намелють, що ажъ годѣ. Имъ и поры року не до смаку. Одному въ лѣтѣ за горячо, але кождый бы хотѣвъ, щобъ збѣже пристигло. Другій лютитъ ся на морозъ, а забуває, що онъ землю приправляе. Не одно намъ гидке та немиле, що до жити конче потрібне.»

«Менѣ але все такой видить ся,» запримѣтивъ господарь Семень, «що не все на свѣтѣ мудре. Чижъ у Васъ на прикладъ хоробы, калѣцтва, голодь, градъ, бурѣ, повѣни и всяке инше лихо такожъ людямъ на добро? Не споминаю уже о шкодливыхъ звѣрюкахъ, котрѣи чловекови докучають.»

«Я не кажу, що се добро,» ѳтрѣкъ лѣкаръ, «хотя оно такожъ до выхованя чловека придасть ся. По большѣй части суть то наслѣдки власного пероуму, власныхъ грѣхѣвъ. Не разъ выходитъ то, що одному нещастьемъ здае ся, цѣлымъ сторонамъ въ пожитокъ. Подумайте только на бурѣ, якъ они воздухъ чистить и дощикъ надносятъ. Дальше силѣе не одно нещастье чловека до употребленя своей силы, розуму; вытворюе въ нѣмъ почутье товарицке, милосерднѣсть и т. д. Але симъ зѣйшли мы вже на назначенье чловека. Чловекъ бувъ бы только простою худобиною, если бы не развивавъ свой розумъ. Онъ бувъ бы дикою звѣриною, если бы его бѣда не принудила держати ся другихъ людей. А до чого довела-бъ его воля, еслибъ не провадила ей пороветвеннѣсть; добре сердце, чистѣи замѣры? Въ цѣломъ жити людскѣмъ есть головна засада: що тобѣ не мило, того другимъ не чини. Се есть найважѣйша подстава товарицкого жити людского.»

Симъ закончивъ лѣкаръ свою розмову, та запросивъ всѣхъ на другу недѣлю до дальшой бесѣды.

НОВІ КНИЖКИ.

“Библиотеки для молодежи” выйшла уже 10. книжочка, котра мѣстить въ собѣ стишокъ Данила Млаки: “Цѣсарь Іосифъ П. яко кумъ,” повѣсточку: “Грошъ,” розмову: “Громада,” байку: “Мужикъ” а смерть, “статейку изъ исторіи природы: “Медвѣдь,” дальше “Благожеланье,” забаву: “Петро и Павло,” Загадки и Приповѣдки.

Примѣчаемо еще разъ що всѣ до теперъ вийшовші книжочки “Библиотеки для молодежи” препоручені в. ц. к. радою школьною краювою въ Чернівцяхъ новымъ распорядженнямъ зъ дня 31. Августа 1885 ч. 1155 яко здобні для библиотекъ школьныхъ.

ПРАКТИЧНА ШКОЛА

писемныхъ сочиненій для учениковъ школъ народныхъ.

Составить

Ив. Авкс. Глѣбовицкій

ц. к. профессоръ въ Черновецкій учительской семинаріи.

1. ЧАСТЬ: ОБРАЗОВАНЬЕ ПРЕДЛОЖЕНІЙ.

ЦѢНА 10 кр. а. в.

Накладомъ автора.

Підписаний завѣдомляє П. Т. Публіку, що отбувши довшу практику на дентистичній клініці при университетѣ въ Галѣ подъ проводомъ проф. дра Голлендера, поселивъ ся въ Чернівцяхъ и виконує всѣ въ объемъ дентистики входячі дѣланя посли найновѣйшихъ засадъ науки.

Ординує отъ год. 8—12 передъ и 2—6 по полудни.

ПЕТРО КАДАЙСКІЙ

въ Чернівцяхъ ул. Руска ч. 9.

О Г О Л О Ш Е Н Я

Всякого роду за дуже умѣрену цѣну посли угоды приймає редакція наша до помѣщеня въ «Вуковиньскѣмъ календаріи на рѣкъ 1886.

Выдає и за редакцію отвѣчає: Осинъ Ю. Гординскій-Федьковичъ. Зъ печатнѣ Г. Чоппа.

Реставрація Варшавска

перенесена зостала до дому при улиці головній ч. 16 коло апєки и. Голиховского. Властитель еи доносить любителямъ нива, що продавати буде одноѣ тольо пиво опавске и то по 6 кр. за 1/4 литра.

Руска Бесѣда въ Черновцяхъ

выдала и має на складѣ

РУХОМУ

АЗБУКУ

(такъ звану машинну до читанія)

составлену на подставѣ букваря Е. А. Поповича. Кожда пачка мѣстить въ собѣ 5 примѣринокъ малон азбуки; кожда буква наклеена на особну табличку (1 дм. высоты.) Цѣна одної скриньки съ пересылкою 1 зол. 70 кр., безъ пересылки 1 зол. 50 кр. —

На желанье и. т. учителямъ наклеено буквы на грубші таблички; тому и цѣну подвыищено.

Въ жовтні 1885 пропавъ на дорогѣ зъ Кутъ до Косова

ПЕСЬ ЛЕГАВЫЙ,

курляндчикъ “Касторъ” брѣвнатымъ зъ бѣлыми вѣзжками (гребковатымъ) зъ скрѣпленомъ обрѣзомъ о двохъ колѣсцяхъ жовтый налигающій троха на лѣву ногу. П. КОЗАКЕВИЧЪ почтійстеръ въ Кутахъ ретельному знаходчикомъ выплатить 5-золотыхъ надгороды.

Г. ЧОППА

ПЕЧАТНЯ

въ Чернівцяхъ (Tempelgasse 6),

поручає ся и. т. Публицѣ со своими типографичными роботами всякого роду, и т.:

Дѣла, брошюры, газеты и. т. д. въ рѣжныхъ языкахъ по цѣнѣ зниженѣй.

За скору и хорошу роботу ручає ся.

«Буковина» выходить

1. (13.) и 15. (27.) каждого
мѣсяца.

ПРЕДПЛАТА

съ пересылкою высылать:

на цѣлый рокъ 3 зол. — кр.

» полъ року 1 » 50 »

» чверть » — » 75 »

Поодинокіи числа 15 кр.

БУКОВИНА

РЕДАКЦІЯ и АДМИНИ-

СТРАЦІЯ «Буковины» зна-

ходиться въ Чернівцѣхъ

(улиця Силени ч. 7), и

всѣ дописки адресовать

лежитъ.

ОБЯВЛЕНІЯ и ПРИБА-

вѣстия обчисляютъ ся какъ найде-

шевше.

Ч. 22.

Чернівцѣ, 15. Листопада (27. л. Новембра) 1885.

Рочникъ 1.

Задача краевого сойму.

Передвчера збѣрали ся майже всѣ соймы краевіи, межи ними и буковинскій на коротку сесію. Въ нашомъ соймѣ ледво чи будуть якій важнѣйшій нарады, хотя не одна некуча справа выжидае залагодження зѣ стороны сойму. На сѣмъ мѣстци не завадитъ, означити нашимъ читателямъ кругъ дѣланія краевого сойму. Въ компетенцію сойму входятъ всѣ дѣла, котріи обходятъ край; до буков. сойму належитъ отже все, що обходить одну только Буковину. Краевый соймъ мае право ухвалити законы и выдавати приписы, котріи дотычать краевой культуры. Публичніи роботы, котріи платять ся изъ краевыхъ фондѣвъ, якъ дороги, регуляціи рѣкъ и будынки краевіи. Соймъ орудуе краевымъ майномъ, веде надзоръ надъ поборомъ податковъ, мае сплачовати краевіи долги, може для того наложити особніи податки. Соймъ выбирае изъ помежи своихъ членѣвъ комисію, котра называеся выдѣломъ краевымъ, котрый заступае соймъ и надзырае господарку всѣхъ громадъ. Що до прочихъ дѣлъ громадскихъ, церковныхъ и школьныхъ може соймъ на подставѣ державныхъ законѣвъ выдавати особніи законы, котріи потѣмъ министеріи предкладае Цѣсареву до подпису. Последного разу урадивъ соймъ законъ, котрымъ отъ слѣдующого нового року буде плата учителѣвъ народныхъ подвышшена о 100 зол. рѣчно. Симъ справедливымъ дѣломъ може полѣпшитися станъ нашихъ народныхъ школъ, а тымъ и образованье нашего народа; що дай Боже! Но се еще не вы-

старчае, чтобы поднести нашъ народъ изъ бѣдноты и нужды, въ якѣй онъ доси знаходитъ ся, ба въ ню що разъ больше попадае. Уже въ минувшій сесіи раджено надъ тымъ, що бы то зробити, абы запобѣгчи вывандрованію нашего народа въ Бесарабію та Молдову, и абы его вырвати изъ рукъ немилосердныхъ банковъ. Радили послы, та розѣшлись не урaдивши нічого. Тымъ часомъ бѣднота чимъ разъ больше розширяеся, люде выбираютъ ся въ чужину, грунта лицитуютъ, а тутъ нема зъ ніякого боку помочи. Недавно тому, такъ зачуваемо, зѣшли ся були громадскіи начальники одного повѣту, чтобы порадитися надъ нуждою людскою, та просити о зменшеніи податковъ. Розѣшлись они не помовивши и слова съ собою, бо забули чи не знали, що для такихъ нарадъ треба позволенія повѣтового староства, о що они не просили. Та даремна була-бъ ихъ нарада була; бо податковъ не можна зменшити, такъ якъ выдатки краевіи стають чимъ разъ большими, а не меншими. — Бѣднотѣ нашего народа можна бы лише запобѣгчи, вынайшовши впередъ ея причину. А корѣнь ея лежитъ въ томъ, що нашъ народъ держитъ ся майже только одного господарства. Родичѣ дѣлятъ свое и такъ мале газдѣвство межи дѣтей, тѣ дѣлятъ ихъ зновъ и такъ иде то зъ дѣда, прадѣда. Но дивно отже, що де живъ одинъ дѣдъ съ родиною, що зъ того не може выжити скѣлька сынѣвъ, ба еще и внуки зѣ своими родинами. Щоожъ тутъ робити? Треба родичамъ дбати о то, чтобы каждый сынъ мавъ свой хлѣбъ. Всѣхъ дѣтей посылати конче до шко-

лы; бо веѣмъ розуму треба, та сего, дай Боже за то нашому Найяснѣйшому Монархови здоровья, и законъ вымогае. Найздѣбнѣйшого до науки сына ѳдати до вышнихъ школѣ, тому то намъ домогаться рускои гимназїѣ. Одного сына лишити на господарцѣ, а третому дати въ руки ремѣсло. До доброй господарки и до порядного ремѣсла але треба зновъ трохи больше науки, якъ въ народнѣй школѣ. Для сєй вышней науки господарскои и ремѣсничои не треба особнѣхъ коштовнихъ школѣ, а на теперъ выстарчить такъ звана продовжена наука або господарчїи и ремѣсничїи курсы при школахъ народныхъ. Такїи курсы повиненїи нашѣ соймѣ ѳтворити. На сєй разѣ обмежаємось на сѣмѣ, а въ слѣдующѣмъ числѣ опишемѣ тїи курсы блжше. Корѣнь бѣды нашего народа лежить глѣбоко, а щѣбъ е-го выдѣбути, треба глѣбоко копати.

ОТРАДНІИ ОЗНАКИ.

Есть надѣя, що и въ наше ѳконце загляне разѣ сонце, що и буковинскїи рускїи народѣ воскресне изъ сну, въ котрый его ради бы заколисати вороги нашїи. Вже теперъ по такъ короткѣй и слабенькѣй працѣ, яку розвиває мала громадка интеллигенцїѣ рускои, надыбуемо въ самѣмъ народѣ на мужѣвъ, котрїи пѣзнають, хто ему братѣ, а хто собѣ радѣ. Доводѣмъ сего най послужитѣ фактѣ, котрый не одинокїи собою.

Недавно тому лучилось намѣ зѣйтись въ рускѣй читальни въ Чернѣвцяхъ съ честнымъ селяниномъ и довѣдатись ѳтъ него дещѣ цѣкавого про погляды правда немногихъ еще хлѣборобѣвъ, та про забѣги его непростѣныхъ опѣкуновѣ. Господарѣ, съ котрымъ мы розмовили, есть основателемъ и головою читальнѣ въ однѣмъ буковинскѣмъ селѣ, котрый за сє праведне дѣло двигавъ кайданы вложенїи на него пѣдлыми ворогами просвѣты. Но правда побѣдила, оковы упали, а мужикъ-герой стоявъ и стоитѣ неустрашимѣ въ борѣбѣ съ пѣвками, котрыхъ немилосердно зриває зъ тѣла своихъ братѣвъ. Два разы пѣдналили вороги его обѣйстѣе, но ѳнѣ не попустивъ сѣ своего праведного почину. Ба, що важнѣйше, его призывали до себе высоко поставленїи особы и вмовляли въ него, щѣбы не мѣшавъ ихъ дѣлу, т. е. румунизацїѣ народа, но дарѣмъ.

„Кликавъ мене,“ вновѣдавъ ч. селянинѣ

п. презесѣ, тай каже до мене: А що ты тамѣ робишь?“

„Газдую, п. презесѣ.“

„Та не о то я тебе пытаю,“ ѳтрѣкъ румунизаторѣ. „Я чую, що ты справляешь народѣ до унїѣ.“

„Та насѣ нашїи такїи ѳтчики туда справляють,“ ѳттявъ справедливо розумный газда.

„Я чую, що ты людей на дорогу справляешь.“

„Та, люди уже и самїи пѣзнали сѣ, не треба, щѣбы я ихъ на нїю напроваджовавъ.“

П. презесѣ коходивъ скоро по хатѣ та и зновъ обѣзавъ сѣ: „Чого вы ходите до тои „Рускои Бесѣды,“ тамѣ васѣ нѣчого доброго не научать.“

„Ба нѣ,“ каже нашѣ господарѣ. „Тамѣ насѣ научили правды. Дай Боже тымѣ панамѣ здоровья, та щастливого панованїа. Они намѣ ѳтворили очїи, справили насѣ на дорогу, показали намѣ, хто мы е. Мы мали очїи, та не видѣли, мали уха, та не чули, мали ноги, та не знали якою дорогою поступати. Они насѣ научили розуму. Дай имѣ Боже щастливого пробутку!“ — Такъ промовивъ сердечный газда, п. презесѣ стиснувъ плечима, увидѣвъ, що не съ Грицемѣ справа. —

„Кликавъ мене,“ оповѣдавъ нашѣ господарѣ дальше, „и нашѣ протоїерей, та пытавъ сѣ мене, чи мы були на богослуженїю у гр. к. священника. Були, сказавъ я ѳ. протоїерею, та, додавъ я, колибѣ были вы, ѳтчику, почувли тои проповѣди; жаль лишѣ, що зѣ роду я въ нашѣй церквѣ такои не чувѣ. — „Звавъ мене,“ закончивъ нашѣ неустрашимый борецѣ, „и преосв. Метрополитѣ, и хотѣ знавъ що я Русинѣ, та що умѣю и по волоски, говоривъ до мене только по румунски.“

„А вы?“ спытали мы.

„А я ѳтновѣдавъ лишѣ по руски!“

Якѣ далеко, подумали мы собѣ, стоятѣ ѳтъ сего честного хлѣбороба декотрїи изъ нѣббы интеллигентныхъ людей, котрїи зрѣкають сѣ не только мѣвы, но навѣтъ и назвы рускои. —

Не выписуемо тутѣ имени славы и чести достойного господаря, позаякѣ мы забули спытати его, чи ѳнѣ на сѣ годитѣ сѣ.

Поданный тутѣ фактѣ най послужитѣ ч. селянамѣ нашимѣ за прикладѣ, котрому они слѣдовати повиннїи, а нашимѣ труженникамѣ на поли просвѣщенїа буковинско-руского народа заохотою до дальшой працѣ. Только не закладаймо рукъ, а и въ наше ѳконце засвѣтитѣ сонце.

ДОПИСИ.

Изъ Гуцулщины.

(Основанье читальнѣ въ Сторонци-Путиловѣ.)

„Богъ высоко, царь далеко. Куры не допѣвають, — сонця нѣколи не видко, мѣсяць деколи, — а бѣда и темнота народъ нашъ зѣдае,“ можна-бы по звѣстѣй нашихъ братьямъ Гуцуламъ пословицѣ сказать, бо и правда то чиста, що темноты мѣжъ населеньемъ въ горахъ премного, свѣтла лишь мало — дуже мало. — Тому и не дивно, що въ душевномъ житіи его поволі пробивають ся черезъ темну мракъ сонечній, просвѣтній лучъ нашего обще уважаемого и гѣрскимъ населеньемъ возлюбленного папа Максима Михалыка, начальника ц. к. суду повѣтового въ Путиловѣ, звѣстнаго на Руси щирою народолобця, котрый не щадить нѣ трудѣвъ душевныхъ и тѣлесныхъ, нѣ средствъ матеріальныхъ, щобы только народъ свѣй поднести и его добробыту дорогу устелити. Неусынный трудъ и старанье сего батька нашего въ дѣлахъ просвѣты верховницѣвъ вѣчаютъ ся уже, Богу дяковати, хорошими успѣхами и заблистали особенно побѣдоносно теперь заснованьемъ народнои читальнѣ въ Сторонци-Путиловѣ. — Примѣтити але треба, що перевести основанье читальнѣ въ горахъ, то труднѣйше дѣло якъ де виде, бо у насъ що хата при рѣцѣ, дорозѣ то корчма, а полонинець раднѣйше заходить въ село до папа Іоса на горѣвку, якъ до церкви або школы на науку; хотя онъ склонный до доброго и цѣкавый зъ роду. — Заохотити и загрѣти до такого дѣла полезного якъ читальня, то справдѣ не удае ся у насъ такъ легко, хѣба лишь такому многозаслуженому и возлюбленому народолобову, якимъ е высокопочтенный панъ Михалыкъ. Отколи ушастливленъ Путиловскій повѣтъ симъ батькомъ своимъ, оттогда розбудилась нова жизнь въ Гуцулщинѣ, а добробытъ народа нашего уметвенно, норовственио и матеріально подунавшого поднѣсь ся въ великомъ розмѣрѣ черезъ добросовѣстне переведенье справъ заглубившихъ ся въ кишеняхъ ликвидованого рустикального банку; — около сто господарствъ уратовано доси отъ лицитаціѣ.

Не дивно отже, що такого мужа всѣ люди-гуцулы и доокрестна интеллигенція горячо любятъ и подъ его опѣку горнуть ся, якъ дѣти около своего рѣдного батька, и не дивно, що день именинъ т. е. 3. с. м. праздновано въ Путиловѣ яко народне свято въ честь сего батька. — Уже раненько, лишь сонце вер-

хи освѣтило, сходили ся нашѣ братья гуцулы изъ верховъ въ село и наповняли церковь св., де отираляло ся богослуженье за всяке прошенье, бо той день памятный бувъ назначеный и для отккрыта читальнѣ зъ Путиловѣ. Но позаякъ статуты не надосиѣли въ пору, то отккрыто читальню торжественно ажъ въ Недѣлю 3. (15) с. м., коли и выдѣль у-конституовавъ ся. — Додати треба що около отккрыта читальнѣ много заслуживъ ся дотеперѣшный всечестный о. душпастирь Георгій Ганѣцкій, парохъ Сергіѣвъ, и начальникъ громадскій изъ Путилова, честный Дмитро Чучко. — При отккрытіи читальнѣ промовляли до народа горячо прочувствованными словами возлюбленный батько-основатель п. Михалыкъ и всечести: О. Ганѣцкій, а въ конецъ поднесено грѣмке многолѣтствіе Ихъ Всемилоствѣйшимъ Величествамъ Цѣсарю и Цѣсаревѣй, котрыхъ образы красовались на стѣнахъ въ читальни, убранѣй въ смеречину. — Мило було послухати якъ одушевлено кликавъ народъ „многая лѣта“ чувствуючи и питаючи горячую любовь въ своѣй груди для Ихъ Величествъ за обдарованье ихъ такимъ батькомъ-понечителемъ, якъ нашъ судія повѣтовый. — По предмовахъ позасѣдали братья-Гуцулы за столы и слухали уважно, охотно, за що имъ най буде честь, якъ читано изъ выданъ „Просвѣты“, изъ „Науки“ и иншихъ подобныхъ выданъ, якими читальню щедро обдаровавъ основатель, а всечести: о. Ганѣцкій зновъ кѣлькама рѣчниками „Науки“, за що ихъ выдѣль усерднѣйше благодарить. Высокопочтенный п. начальникъ Михалыкъ обдаровавъ читальню такожъ скѣлькама часописями, котры предплачуе и подавъ тымъ чиномъ средства для ея упорядкованя, поднесения и процвитаня. — Отъ разу вписало ся изъ присутныхъ селянъ до 30 въ члены и есть надѣя, що то дѣло розбудить нову духову жизнь въ нашихъ горахъ и заохотить людей до трудолюбія, самонѣзнаня и до просвѣты молодого поколѣня. Неограничене жертволюбіе батька основателя читальнѣ поднесло гѣрскій народъ нашъ матеріально и спинило его упадокъ, а чей поднесе и духово и выдобоуде его изъ темноты до свѣтла. — Члены читальнѣ зъобовязали ся платити мѣсячно вкладки по 30 кр. и по 20 кр. и вже много уплатило, а при отккрытіи ея зѣбрано высокопочт: п. Михалыкомъ на цѣли читальнѣ скѣлька золотыхъ и то болѣшими датками изъ своєї такѣй кишенѣ, а решту отъ всечести: Оо: Ганѣцкого изъ Сергіѣвъ и Козарищука изъ Плоской; отъ панѣвъ Фоки и Цируля изъ Путилови и иншихъ присутствовавшихъ. — На честь заслу-

гуге тоже громадскій начальникъ изъ Путилова честный п. Дмитро Чучко, котрому откровенно сказати можно, що онъ примѣромъ и для другихъ урядовъ громадскихъ, а якъ далѣй такъ поступати буде, то не збывае вѣнецъ славы его. — День именинъ высокопочтенного батька нашего повѣтового остане ся въ сердцахъ братовъ гуцуловъ завсѣгда великопамятнымъ, а въ исторіи читальнѣ Путиловской и маючихъ новоосноватись читальнѣвъ въ доокрестныхъ селахъ буде золотосиними буквами записано имя первого добродѣя и возбудителя Гуцуловъ буковинскихъ.

В.

ИЗЪ ВИЖНИЦКОГО ПОВѢТУ.

Дорогій пане редакторъ! Не знаю, чи Вы будете такій ласкаві помѣстити мое писъмо въ Вашой любой газетѣ „Буковинѣ“ тому, що оно походить отъ простого мужика, але я про то не лѣбую ся и хочу Вамъ дещо зъ нашего села Замбѣтя написати. Въ Замбѣтю есть дѣдичемъ п. Гафенко, панъ такій нашон вѣры; онъ любитъ свою громаду и не есть такимъ, щобы здирать мастокъ громадскій, але противно, онъ подаровавъ своѣй громадѣ вже за свого житя кѣлькафальчевый буковый лѣсъ и велику толоку и обѣщавъ въ testamentѣ ще дещо додати. П. Гафенко дають матеріалъ на нову церкву, а сей осени саме що окѣнчила ся будѣвля прекрасной школы, такожь на ихъ коштъ.

Дай Боже, абы проживъ вѣкъ сей добрый панъ мѣжь нами! — Але зъ нашей школы не має громада богато хѣсна, бо нашъ учитель п. Миронко дуже великій господаръ и ходитъ пѣдъ часъ науки въ поле на роботу, наколи дѣти цѣлый передобѣдокъ прогайновують и голови собѣ розбивають! Такъ не повинно бути, треба бы по при господарство и школу не залишати! — Дѣти нашѣ, що скѣнчили вже свѣй часъ науки, дуже слабенько знаютъ читати по руски и по нѣмецки, такъ лишь складають букву до буквы и то вже значить читати! Я звявъ разъ своего сына, що передъ двома роками скѣнчивъ нашу школу до церкви и заставивъ его апостола прочитати, а онъ анѣ тни! Такій хосень зъ школы. Але я думаю такъ. Я бувъ разъ въ Дорошѣвцяхъ, де есть священникомъ панъ-отецъ Е. Андрѣйчукъ и они завели въ своѣй громадѣ читальню, де сходятъ ся всѣ громадяне, такожь и молодѣ хлопцѣ и читають що недѣлѣ и свята зъ красныхъ книжокъ и газетъ рускихъ и зъ того есть двоякій хосень:

хлопцѣ и фелекеви, що ходили до школы, не забувають читати, а по друге, зъ книжочокъ и газетъ выходитъ наука о добромъ господарствѣ, о всякихъ справахъ и порадахъ громадскихъ, а деколи и инша забава. Я гадаю тому, що добре було бы и у насъ въ Замбѣтю такій порядокъ запровадити, а и нашѣ дѣти мали бы хосень зъ науки, а старшѣ газды такожь богато бы научили ся при томъ. Якъ менѣ одинъ панъ зъ Вижницѣ уповѣдавъ, пишутъ ученѣ паны для насъ мужиковъ множество книжочокъ и газетъ, а мы о нихъ нѣчо не знаемо и знати не хочемо. Каже той панъ п. пр. що есть въ Львовѣ „Товариство Просвѣта“, що выдае дуже краснѣй и поучительнѣй книжочки и иллюстрованный календаръ и абы бути членомъ, то треба платити лише 1. зол. на рѣкъ; есть тамъ же и простонародна газета „Наука“ „Батьківщина“ „Руска Рада“, ѣттакъ „Дѣло“ и ще иншѣ, въ Чернівцяхъ „Буковина“ „Библиотека для молодежи“. Въ нашѣмъ селѣ я одинъ, що записавъ ся до „Просвѣты“. — А есть у нашѣй громадѣ зо десять такихъ газдовъ, що вѣдѣють читати и писати, якъ Скутарь, Гараздюкъ, Вѣрста и. т. д., есть богато хлопцѣвъ, що скѣнчили вже школу, а нѣхто зъ нихъ нѣчого не читае. Ануко, панове громада, може и мы не послѣднѣй, може и мы моглибсьмо де що крашшого въ нашѣй громадѣ запровадити, а нашъ панъ Гафенко и порадить намъ и поможетъ намъ грѣшми! — А Вы п. редакторъ, не гнѣвайте ся, що я до Вашей газеты такій нескладный листъ написавъ, але я бы хотѣвъ, абы и наша громада и другѣ чого доброго научили ся и абы спонукати и другихъ до того, абы писали о всякихъ громадскихъ справахъ до Вашей „Буковины“, бо то насъ дуже интересуе.

Ставайте ся здоровѣй!

Иванъ Никифоришинъ

гайда зъ Замбѣты.

(Отповѣдь редакціѣ). — Насъ дуже тѣшитъ, що Вы не жалуете вѣльного часу, дещо нового до „Буковины“ написати, и мы съ наибольшою охотою мѣстимо всякій вѣсти зъ нашего краю, щобы зъ нихъ люди научили ся дещо, а дещо поправили, если суть якѣ хибы. Кобы и другѣ газды зъ всякихъ закутинъ нашего краю пошли за Вашимъ добрымъ примѣромъ, то бы насъ ще бѣльше радовало, бо „Буковина“ на то и е, щобы въ нѣй мѣстити рѣчь, котрѣй рускій народъ обходить.

В О Й Н А.

На полудни ђъ Угорщини лежить межи Босною ђъ заходу, а Румунїѣ и Болгарїѣ ђъ веходу край, що зве ся Сербїя. Сербскїй король Миланъ ђъ довшого часу ворогуе на болгарского князя Александра, котрый якъ мы недавно писали получилъ по волѣ народа зѡ своимъ краємъ и ту часть Болгарїѣ, що стоить еще пѡдъ Туркомъ. Изъ заздрости, що Болгарїя побѣдила сербскїй король Болгарамъ передъ 2 недѣлями войну, а то нѣбы тому, що болгарскїй жовїѣры мали переходити черезъ сербску границу и нападати на Сербѡвъ, накопи власне то чинили сербскїй войска. Болгарскїй князь принявъ съ жалемъ сю вѣсть, завзиваючи свѡй народъ, чтобы боронивъ свое майно, на котре сербскїй король нападае безъ причины. Такъ розпочалась война межи двома рѡдними собѣ народами. Сербѣ переступили болгарску границу, а Болгаре мусѣли уступати передъ сильнѣйшимъ противникомъ. Весь свѣтъ думає, що сербскїй король по скѡлькохъ дняхъ займе болгарску столицю т. е. мѣсто Софію. Но сталося иначе. Черезъ 4 дни боронились Болгаре, уступали Сербамъ, 18. с. м. але побѣди Болгаре Сербѡвъ, такъ само другого и третьего дня. ђъ тогда до нынѣ (25 л. Новембра) не було бѡльше нѣякои битвы, а сербскїй король хоче, якъ доносить, теперъ помириться съ болгарскимъ княземъ. Що далѣй буде, не знати еще; но здаєся, що хоть война не закѡнчена, все остане, якъ було. Непростимый грѣхъ поповнивъ але сербскїй король, що безъ причины заставивъ Сербѡвъ рѣзати своихъ братѡвъ Болгарѡвъ. — Додати належить, що болгарскїй князь заразъ по розпочатю войны забравъ свое войско изъ вехѡдной Румелїѣ т. е. тои части Болгарїѣ, котрои жителѣ хотѣли увѡльнитися ђъ Турка, а злучилися зѡ своимъ братями. Такъ отже остануть, здає ся, Румїлїѣ и на дальше пѡдъ Туркомъ, а все то черезъ сербского короля.

БУКОВИНЬСКІЙ ОБЩЕСТВА РУСКІЙ.

«Союзъ» товариство рускихъ академикѡвъ въ Чернѡвцяхъ мало дня 6 с. м. свѡй головный збѡръ, на котрѡмъ выбрано новый выдѣлъ складаючїй ся, якъ слѣдуетъ: правникъ Тарновецкїй Евгений, предсѣдатель; прав. Ганькевичъ Григъ, заступникъ; прав. Выдинѡвскїй Симентъ, касїеръ; прав. Ганькевичъ Евгений, секретаръ; прав. Семака Ілія, библіотекаръ; богословъ Дашкевичъ Сильвестеръ, контролоръ и богосл. Никоровичъ Омелянъ, господарь.

Бракъ рускои гимназїѣ, румунизація зѡ стороны руского (!) гим. катихиты въ Чернѡвцяхъ, въ конецъ покутний агитація склалась на то, що нашъ «Союзъ» числить ледво скѡлька членѡвъ, котрі чувствуютъ потребу союза межи и такъ нечисленною рускою молодежю. Поручаючи справу рускои гимназїѣ и руского(?) катихиты еще разъ всѣмъ патріотамъ, особливо-жъ

почт. «Рускѡй Радѣ» завзиваемо всѣхъ патріотѡвъ на провинціи, котрымъ лежить на серцю наша будущиѡсть т. е. руска молодѣжь, чтобы пѡддерживали общ. «Союзъ» добровѡльными датками, хоть бы якъ скромными. Галицкїй Русины вспомагають ажъ два товариства академичнїй, а мы мали-бъ скупитися на одно одиѣѣньке? Чей нѣхто зъ насъ не есть еще такъ байдужнымъ, чтобы приглядавъ ся рѡвнодушно розѡрваню одинокои звязи мѣжъ нашою наибѡльшою надѣєю а народомъ, якою есть товариство акад. «Союзъ». Надѣмось крѣпко, що въ кождѡмъ числѣ нашої газеты зможемо записати споре число жертвователѣвъ на се общество. —

ДРѡВНІЙ ВѢСТИ.

(О. Костецкїй Келестинъ) гр. к. парохъ въ Чернѡвцяхъ именованый дѣйствительнымъ деканомъ.

(Въ гр. ор. семинарію) духовну принято межи 10 богословами и 2 Русинѡвъ именно Кисѣлевского и Іеремїйчука. На дотычнѡмъ засѣданю консисторскѡмъ принято, якъ говорятъ, властиво тѡлько первого изъ нихъ, но заразъ по засѣданю мавъ ся О. Метрополитъ намыслити и сказати, чтобы одного Румуна выкрислити, а на его мѣстѣе принять еще одного Русина. Кѡбъ то нашъ Преосвященный частѣйше такъ намысливъ ся и не чинивъ Русинамъ кривды, а мы певно були-бъ не менше вѣрными духовными Его сынами чимъ Румуны.

(«Листокъ»,) такъ называє ся руска часопись, котра минувшого мѣсяця почала выходить на Угорщинѣ. —

(Парохїю Неполокѡвцѣ) мавъ отримати дотеперѣшний сотрудинокъ черновецкїй о. Митрофановичъ Николай. Мимо прозьбѣ цѣлон громады, чтобы о. Козаришукъ Димитрій оставъ парохомъ Неполоковецъ, рѣшили опѣкуну руского народа иначе. Не удалось имъ вмѣстити о. Тудана, то нашли другого, котрый здає ся, має задачу знищити читальню въ Неполокѡвцяхъ, якъ его братъ по имени въ Топорѡвцяхъ. Пождемъ, а побачимо и напишемъ.

(О. Наумовичъ Иванъ) не зѡстане отже, якъ чутка була, православнымъ приходникомъ на Буковинѣ, а буде, якъ доносить «Слово» на слѣдуючу весну уже мисїоновати въ южнѡй Россїи.

(Баба-Мазурка) умираючи не давно тому ѡткрыла своимъ дѣтемъ, що заховала въ однѡмъ мѣстѣи для нихъ великїй скарбъ. Въ правдѣ нашли дѣти на указанѡмъ мѣстѣи цѣлу начку банкнотѡмъ изъ 1847., 1848. и 1851. року новенькихъ, чистенькихъ; бо не лежали въ горнятку ђъ масла, та и кѡтъ ихъ не зѣѣвъ. Но що дѣтемъ зъ того, коли тѣ банкноты давно уже не мають нѣякои вартости; бо теперъ сугъ уже новїй. Банкноты якъ векслѣ мають тѡлько якїйсъ часть

вартість, тільки гроші із золота і срібра мають завжди свою вартість. Наша баба не була, здає ся, в школі, не читала газет, та і не знала, що ті банкноти треба було в свій час замінити за нові. Отъ видите, ч. читателі, що «і старому придасть ся школа.»

(Въ школахъ народнихъ) у Львові буде небавомъ, такъ пише «Діло», отбуватись наука тільки разъ на день, а то задля того, що многимъ далеко мешкаючимъ дітемъ не можливо придти два рази на день до школи. Чи не лїпше було-бъ, щобъ такимъ дітемъ дати можливість оставати черезъ обідъ в школі і покріпитись, якъ в нїмецькихъ школахъ, тепленькимъ росоломъ?

(Въ многихъ черновецькихъ школахъ) середнихъ і народнихъ справа науки руского языка стоить дуже зле. Въ многихъ особливо дівочихъ нема достаточного числа кваліфікованихъ изъ руского языка учителівъ. Въ многихъ оставлено неограничєної воли, ба і выгодъ поодинокимъ лиць, чи учити руского языка, чи нї, після якихъ книгъ і вь кількохъ годинахъ на тиждень. Майже всьмъ школамъ не достає потрібнихъ для сеи науки средствъ, котрихъ учителі допроситись не можуть. Всьою майже розвиваєсь за инициативою рожнихъ впливовихъ лиць унесєдженє сеи науки, ставляє ся дітемъ всякі перепони і утруднєня, то зновъ прирєчєня, щобъ не учились рідного языка руского. Вь копецъ нема належитого надзору, якъ учать руского языка. На теперъ ограничаємось на сьбї загальної примітки, надбючись, що найдєсь еще який членъ рады шкільної краєвої і мїської, що піднесе сю справу, зажаєє точного і подрібного справозданя о сеи станї і залагодить зле. Коли се не наступить небавомъ, то подамо цїлий рядъ датъ, котрі копецъ буде предложити в. п. к. министері освітї. —

Въ послїдній хвилі довідуюмось еще, що вь одній дівочій школі не було вь сьмъ шкільномъ році еще і одної години науки руского языка, котра фигурує тільки вь подїлї годинъ.

(Посломъ) изъ сьльськихъ повітівъ Кимноунгъ-Радівцї хотять бути министеръ Гавч, і Румуны: над-совітникъ Питей, проф. Сьбра і совітникъ Косович. Здає ся, именованый буде і. министеръ, если тільки захоче; бо то тільки зъ рускихъ повітівъ мають выбиратись Румуны. Выборъ буде 15. Сьчня.

(П. Ясеницькій Володиміръ) п. к. адьюнкть суд. именованый начальникомъ повітового суду вь Вижицї. Тїшимось, що министерія такъ скоро залагодила викликану рускими (!) послами Буковини несправедливость, пригадуємо однакъ, що еще одинъ совістний урядникъ терпить тяжку кривду, котру отчують всь буковинські Русини.

(Въ Боянахъ) бувъ выписаний конкурсъ на мїстце надбучителя сь нїмецькимъ, румунскимъ і ру-

скимъ або польскимъ языкомъ, хотя 80% учениківъ говорятъ по руски і по польски. Мимо несправедливихъ условій конкурсу сталась еще більша несправедливость, бо, якъ доноситъ «Газета польска», именовано надбучителемъ чоловіка не уміючого ані по польски, ані по руски, а перенесеного уже разъ изъ Боянъ, а недавно тому спєнсионованого за ширєньє напрумунськихъ противъ Наясїйшого Цьсарского Дому вымїрєнихъ ворожихъ книжокъ и. Ієшана. Такъ выписують ся у насъ конкурсы, такъ ихъ ся тримають і такъ карають напрумунськихъ агитаторівъ; а все то дїєсь підъ надзоромъ и. Стефановича.

(Драматичне Товариство) представить 4. д. Декембра с. р. вь салі мїського театру оперетку «Наталку Поставку.» Чей нашъ Родимцї зъ провинцїї придуть численно!

(Братство церковне св. Тадея) получило отъ мїського уряду будовничого позволенє на будованьє одноповерхного братского дому на улиці кушнєрской. Сь весною почне ся будова. Будинокъ має обнимати такожъ хорошу салю.

(Соймъ буковинський) скликаний на 25. новембра с. р. цьсарскимъ патентомъ зъ дня 14. новембра 1885.

(Выставка) земледієвъ і творівъ лїсництва і домової промисленности буковинской має отбутись вь Чернівцяхъ вь сентембрї слїдующого 1886 року. Министерство земледілія назначило на ту ціль гваранційний фондъ 5000 зол. а министерство торговлї назначило 1500 зол.

(Именованя). Суилентъ реальнои школы вь Чернівцяхъ и. І. Зыбачинський именованый учителемъ тои школы, а суилентъ реальнои школы вь Верингъ и. Леонъ Глявинъ именованый учителемъ реальнои ш. вь Серетї.

П. Кароль Стеллеръ именованый будовничимъ адьюнктомъ при п. к. дирекції почтъ и телеграфівъ вь Чернівцяхъ.

Членомъ судової екзаминаційнои комисіи именованый совітникъ кр. суду Дрѣ Игнатій Шимонович.

П. Алєксъ Стабинський, нов. судія изъ Вижицї именованый совітникомъ крєс. суду вь Чернівцяхъ.

П. Юлій Голцдрегеръ именованый управителемъ цювого уряду, и. Іосифъ Лінде именов. цювымъ ошцілюмъ, а и. Несторъ Плєсєвичъ цювымъ побира-телемъ. О. Васїлій Юрко получилъ парохію гр. ор. вь Костинцѣ.

(Король испанський) Альфонсъ номеръ передвчєра вь молодомъ вьку на сухоты.

(В. Алѣтъ), президентъ палаты торговельнои, касы щадничої и носолъ соймовий, умеръ 12. с. м. вь 78. році житя.

(Нова руска гимназія) буде отворена вь Перемышлї.

ДЛЯ НАУКИ И ЗАБАВЫ.

С О Н Ъ. *)

Здрѣмалось ми на бенкетѣ
Въ вельможныхъ палатахъ
И приснивъ ся сонъ пречудный
О народныхъ латахъ,
Що ними ся покрывае
Народъ нашъ бѣдненькій
Отъ Карпатѣвъ до Порогѣвъ —
Народъ нашъ рѣдненькій.
И здавалось, що тѣ латы
Ясно пурпуровѣ,
А вни вытѣ були въ морѣ
Горькихъ слѣзъ и крови....
И збудившись я поглянувъ,
Всѣ ще бенкетуютъ,
И народовъ працевъ, кровью
Всѣ ще газардуютъ.
Va bene! кричу зъ всеи силы
Въ моѣмъ тяжкомъ болю,
Ставлю проти слѣзъ и крови
Правду и святу волю.
Va bene! va bene! наны кричатъ,
Поблѣдли небоги,
Ожидають вразъ зѣ мною
Кѣнчини трѣвоги....
На томъ боцѣ кровь и слезы,
На сѣмъ честь и воля,
Почекаймо, рускѣ братя,
Усмѣхне ся доля! —

Д У М К А.

Я загляну въ гай зеленый,
Скорби ми змагають,
Всѣ надѣѣ мого сердца
Марно пропадають.

Запытаюсь синнихъ горѣвъ, **)
Де щастье буває, —
Тѣлько гомѣнь отъ ихъ скалѣвъ ***)
Дурно-сь ѣдбивае.

И подивлюсь на долину,
Тамъ красно и мило,
Тѣлько щастье справедливое
Нѣгде тамъ не жило.

*) Вчера рѣкъ, якъ покрыла студена мотила бл. п. о. Григорія Воробкевича (Наума Шрама). Въ новыхъ 2 поезіяхъ незабутного патріота ѣдбиваеся вѣрный образъ его душокъ-гадокъ, е-го патріотичного настроенія, горя зазнаного нимъ въ приватномъ житію; словомъ цѣла праведна душа милой Григорія-Наума. Пожѣдаемо ихъ, щобъ ѣдновити дорогу памяти заскоро попрощав-шого нашь брата. — Редакція.

**) На Буковинѣ говорятъ: горѣвъ, скалѣвъ замѣсть: горѣ-скаль. —

И подивлюсь на то небо,
Де звѣзды сіяють,
Мысли мои загадочнѣ
Марно тамъ блукають.

Запытаюсь мого сердца:
«Коли прійдешь, доле?»
Серце тихо ми говоритъ:
«Нѣколи, — нѣколи!»

НОВЫЕ КНИЖКИ.

„Боянъ.“ Сборникъ малорусскихъ квар-тетѣвъ на мужескѣй хорѣ издавъ Викторъ Матюкъ. Партытура. Выпускъ 1. Цѣна 1 зол. 50 кр. а. в. Передрукъ и авторскѣ права застереженѣ. —

Отъ, заголовокъ другого вже сборника пѣсней съ нѣтами выйшовшого въ сѣмъ роцѣ. Гадавъ бы хтось, що злишно було выдавати двѣ рѣжнѣ книжцѣ, котрѣ, якъ не одному зда-ватись буде, мѣстятъ въ собѣ то само. При-знаемось отверто, и мы такъ думали, учувши о двохъ рѣжныхъ выданняхъ русскихъ пѣсней. Но вглянувши въ обѣ книжцѣ, мы пересвѣд-чились, що они съ собою не конкуруютъ, а надѣлили насъ подвійнымъ дарункомъ. Ска-завши своего часу такъ много хорошого о „Коб-зари“, хочемо ознакомити почт. читателѣвъ нашихъ о сколько можно и съ „Бояномъ.“ Передъ нами лежитъ ѣмемиста книга вели-кого формата, котра на 80 сторонахъ хоро-шого грубого паперю мѣститъ кромѣ заспѣву 50 найгарнѣйшихъ русскихъ пѣсней, котрыхъ цѣлый текстъ великими буквами подпѣсанный подъ старанно и съ всею точностію вылитог-рафованѣ ноты. Поглянувши на книгу, дума-ешь що то одно изъ первостепенныхъ выданѣ пѣмецкихъ, такъ гарне. „Боянъ“ выйшовъ въ Литографіи Ц. Г. Редера въ Липску. —

Пригляньмось теперъ змѣстови „Бояна.“ Кромѣ вступной пѣснѣ самого издавца: „До рускои пѣсни!“ займають справедливо перше мѣстце 22 пѣснѣ народнѣ инструментованѣ В. Матюкомъ, а то слѣдующѣ: Я щастный; Зъ той горы высокои; Ой мѣсяцю; Якъ нѣчь мя покрѣе; Стоитъ яворъ; Где есть руска отчина; Туга за родиною; Ой у лузѣ; Реву-ха; Щожъ я буду бѣднѣ дѣявъ; Никто не виненъ; Ахъ я несчастный; Чижь се тая кер-ниченька; Бувай ми здорова; Ой пойдѣ я до млына; Весною; Змарнѣвъ я; Миръ вамъ братя; Чи я въ лузѣ; Боже зъ неба высоко-го; Тамъ на горѣ крута вежа и Бодай ся когутъ знудивъ. — Дальше 9 пѣсней М.

Вербицкого т. е. Тамъ есть въ лѣсѣ; Хоръ цыганѣвъ; Туга за милымъ; Той то самъ лѣсокъ; Цвѣтка молитъ; Жаль; Сивіи очі; До зорѣ и Поклонъ; 7 пѣсней Изидора Воробкевича именно; Тамъ где Татранъ: Иванъ зъ Путилова; Пробудилась Русь; Надъ Прутомъ; Синіи очі; Вечеръ и При вишѣ; 6 пѣсней И. Лавровского а то: Осѣнь; Пѣснь зъ року 1848; Корона, мечъ и лѣра; Заспѣвай ми соловѣю: Козакъ до Торбана и Руска думка; 5 пѣсней Виктора Матюка пѣдъ назвами: Чомъ такъ скрыто; Болеславъ Кривоустый; Крылець; Пѣдъ осѣнь и Несчастный: въ конецъ Гр. Шашкевича „Многая лѣта!“ — Пѣснѣ знаходячи ся въ „Кобзари“ и въ „Боянѣ“, означили мы рѣдшимъ письмомъ, есть ихъ всего на всего 7. — Не потребуемо больше пѣсного казати, вычислений пѣснѣ захвалюють себе саміи, а тымъ и „Боянѣ“, котрого въ Чернівцяхъ набути можна въ книгарни **Р. Шали**. Дякуючи о. В. Матюку именемъ буковиньской Руси, надѣмось, що розойдѣсь „Боянѣ“ и у насъ, де чей знайдуть ся еще спѣволюбивіи Русины, котрі желаютъ тогоже, що и авторъ „Боянѣ“ въ своѣй передній пѣсени, а то: „Заграй намъ, пѣснє, громко, голосенько,

Щобъ чути далеко, до зорѣ,
Най зрадуєсь серце и Родня миленька
И руская Ненька и Божій весь міръ!“

Ом. Ол.

Календаръ буковиньскій, що выдає уже 13. рѣкъ „Руска Бесѣда“ въ Чернівцяхъ, печатає ся и буде найдовше за двѣ недѣлѣ готовъ. Звертаемо на се увагу п. т. родимцѣвъ, щобы не куповали собѣ чужіи календарѣ, а пождали на свой рускій, котрый вчасно выйде и обнимати буде: 1.) часть календареку удобрену св. консисторієвъ (свѣта червоного друку,) 2.) часть інформаційну, 3.) часть литературиу съ иллюстраціями, межі ними портретъ бл. п. о. Григорія Воробкевича, 4.) найновѣйшій повный шематизмъ въ сѣхъ урядѣвъ и заведенъ на Буковинѣ, якого шематизму нема въ нѣякомъ иншомъ календаріи и 5.) оголошенія Цѣна 50 кр. а. в., объемъ около 10 аркушѣвъ формату великого. — Замовляти у „Рускѣй Бесѣдѣ“, або и съ предплатою на „Буковину.“

ПОДЯКА.

Дня 6. (18.) Октября с. р. открыто торжественно школу въ Плескѣй и при тѣй случайности збрано присутнымъ ви. Паномъ М.

Выдає и за редакцію отвѣчає: Осипъ Ю. Гординьскій-Федьковичъ. Зъ печати Г. Чопна.

Михалякомъ ц. к. начальникомъ суду повѣт. въ Путиловѣ отъ гостей на цѣли основана руской библіотеки школьной и на обдарованіе школьной молодѣжи рускими книжочками всего 25 зл. а: в.; и то получено наибольшій датки отъ того самого жертволюбивого пана, потому отъ всечести: О. Георгія Ганѣцкого изъ Серіѣвъ, отъ ин: Воронки, Зилбермана, Фока и особенно отъ присутныхъ панъ Фоковои и Губрихъ изъ Путилова, якъ и отъ честныхъ господарѣвъ Ю. Куриша, А. Польска, Мирона Бузуляка, В. Куратчука и иннихъ жертволюбивыхъ изъ Плескѣй. — За той щедрый даръ уважаю собѣ пріятнымъ довгомъ въ имени рады школьной мѣстцовой подяковати насампередъ высокопочт: пану збирателю М. Михаляку, ц. к. повѣтового суду начальнику, якъ и всемъ прочимъ ласканнымъ добродѣямъ причинившимъ ся до основана библіотеки школьной въ Плескѣй своими датками. — Пріймѣтъ щиро-руске Прости-Богъ!

Плеска въ Листопадѣ 1885. року.

Предсѣдатель рады школьной:

ВАСИЛІЙ М. КОЗАРИЩУКЪ.

душпастиръ.

Перша АЗЫКОУЧЕБНА КНИЖКА (Грамматика)

для нижней степени австрійскихъ школъ народныхъ. Составили Ив. Авкс. Глѣбовицкій, Н. Шкурганъ и Эм. А. Поповичъ. Продає ся замѣсть по 40 кр., по зниженій цѣнѣ 20 кр.

О Г О Л О Ш Е Н Я

ВСЯКОГО РОДУ ЗА ДУЖЕ УМѢРЕНУ ЦѢНУ ПОСЛЯ УТОДЫ ПРИНИМАЄ РЕДАКЦІЯ НАША ДО ПОМѢЩЕНІЯ ВЪ „БУКОВИНЬСКОМЪ КАЛЕНДАРІИ НА РОКЪ 1886.“

ПЕСЬ ЛЕГАВЫЙ.

Въ жонти 1885 пропавъ на дорогѣ въ Кутъ до Косова

курляндикъ „Касторъ“ бранный зъ бѣлыми лавками (третковатый) зъ сѣдраномъ обрѣзомъ о двохъ лѣвѣхъ жонтихъ налагаючій трока на лѣву ногу. П. КОЗАКЕВИЧЪ почтаистеръ въ Кутахъ ретельному заходчикомъ заплатить 5 золотыхъ надгаради.

«Буковина» виходить
1. (13.) и 15. (27.) каждого
місяця.

ПРЕДПЛАТА

съ пересылкою выносить:

на цілый рікъ 3 зол. — кр.

» півъ року 1 » 50 »

» чверть » — » 75 »

Поодинокі числа 15 кр.

БУКОВИНА

РЕДАКЦІЯ и АДМИНИ-
СТРАЦІЯ «Буковины» зна-
ходять ся въ Чернівцяхъ
(улиця Сплени ч. 7), куда
всѣ дописи адресувати на-
лежить.

ОБЯВЛЕНІЯ и ПРИЛОГИ
обчисляют ся якъ найде-
шевше.

Ч. 23.

Чернівцѣ, 1. Грудня (13. л. Декабря) 1885.

Рочникъ 1.

БУКОВИНСКІЙ СОЙМЪ КРАЕВЫЙ.

Нашъ соймъ тримавъ доси 4 засѣдана. —
На 1. засѣданю (25. л. Листопада) ѳткрывъ
краевый капитанъ баронъ Василько 2. сесію
6-тои выборчої періоды нѣмецкою промовою,
котру закончивъ и по румунски. По руски
не сказавъ и слова и пощожь, коли на Буко-
винѣ нема Русинѳвъ, а въ соймѣ нема рус-
кихъ послѳвъ, а п. баронъ то Румунъ зъ дѣ-
да прадѣда. Перше засѣданье закончилось о-
днимъ привитаньемъ послѳвъ и президента
краевого, нарада не ѳтбувалась черезъ смерть
посла Альта. —

2. засѣданье ѳтбулось слѣдующого дня, на
котромъ выбрано поодинокій комисіѳ, котрі
мають радити напередъ надъ поодинокими
дѣлами, котрі мае потѳмъ ухвалити загаль
сойму

На 3. засѣданю (5. л. Грудня) здавали
комисіѳ справу изъ рахункѳвъ фондушу по-
мѳчничого и индемнизацийного. Послѣдний вы-
казуе недобѳръ, котрый мае бути покритый
додатками 32 кр. ѳтъ каждого лева податкѳвъ.
Дальше принято замкненье фондушу краево-
го и фондушу пенсій учителѳвъ, прелиминарь
послѣднего фондушу на рѳкъ 1886. выносить
11.095 зол. розходу, а 12.430 зол. доходу.
Дальше признано дорогу Зеленева за повѣто-
ву, зновъ щобы знести дорогу черезъ Стани-
гору, въ конецъ щобы выдѣль краевый пред-
ложивъ, якій нележитъ зробити дороги въ до-
лину Прута и що они коштовати будуть. По-
жичено 21 тысячу зол. на урядженье новои

больницѣ въ Чернівцяхъ. — Надъ прозьбою
молодшихъ учителѳвъ и учительокъ шкѳлъ
мѣскихъ, щобы имъ дати стѳлько пенсій, якъ
сѣльскимъ учителямъ не хотѣвъ соймъ ради-
ти. Такъ ѳтже будуть бѣдній молодшій учите-
лѣ и учительки, котрі при звѣстѳй справе-
дливости не можуть добитись авансу, голодо-
вати, бо для нихъ нема и додаткѳвъ, якій по-
бирають всѣ другіи учителѣ кромѣ вышшой
платы що пять рѳкъ по 50 зол. —

На 4. засѣданю (9. л. Грудня) принято
до вѣдомости справозданье о замкненю рахун-
кѳвъ фондушу знесеня пропинацийного права
за рѳкъ 1884 якъ и прелиминарь сего фун-
душу на рѳкъ 1886. По сѣмъ вноситъ коми-
сія управляюча, щобы соймъ позволилъ крае-
вому выдѣлову затыгнути довгъ 300 тысячь
зол. для будовы новои жилѣзницѣ ѳтъ Гатнои
до Кимполунгу, ѳтъ Глѣбокои до Берегометы
и ѳтъ Каранчева до Чудина, котра мае гото-
ва бути за 2 роки, и ѳтъ Гадикѣальвы до
Радовець, котра мае бути ѳкѳнчена за 4 1/2 ро-
ку. Держава ѳбѣцяла на сѣ желѣзній дороги
дати одинъ миліонъ и сто тысячь левѳвъ. Въ
сѣй справѣ забравъ голосъ проф. Дрѣ Тома-
щукъ, була то перша нарада; бо въ попере-
днихъ засѣданихъ нѣхто изъ послѳвъ не за-
биравъ голосу, лишь нудились та позѣвали,
якъ пише газета польска. —

ѳтъ и вся дѣяльнѳсть нашего сойму въ
дотеперѣшнихъ сегорѳчныхъ засѣданихъ, котрі
потрѣвають еще двѣ недѣлѣ.

ПРОМЫСЛЪ У НАШОГО НАРОДА.

Въ попереднѣмъ числѣ нашей газеты означили мы задачу красоваго сойму, т. е. поднесеніе рѣшительнаго особливаго же дробнаго промыслу. На теперь хочемо разбрати, конечность промыслу для нашего народа и якій у насъ промыслъ мѣжь сѣльскимъ народомъ.

Несправедливо судятъ тѣ, котрі думаютъ, що нашъ народъ только рѣшительствомъ т. е. обработкою землѣ заниматься повиненъ. Маемо доводѣвъ безъ лѣку, що нашъ народъ занимаеся и промысломъ т. е. рѣшительными выробами штучными. Нѣмъ але вычислимо выробы рукъ нашихъ Гѣрянъ и Подольянъ, покажемо впередъ, що нашему народови окрѣмъ рѣшительства конче брати ся и до промыслу. Рѣшительникъ мае цѣлу весну, въ лѣтѣ и черезъ осѣнь дуже много работы, но прійде зима, у него работы мало. Щожь робитъ ѣмъ въ зимѣ? Намолотивши та змолотивши збѣжя, обкутае худобину полагодитъ дещо, отъ и по работѣ. Только звечерѣе, ѣмъ уже лягае снаги або заходитъ въ корчму. Такъ просинае або протрачуе ѣмъ дорогій часъ а съ нимъ и грѣнь. У кого мало поля и худобы, тотъ и лѣтомъ тратитъ много часу, а у кого нема и кусня землѣ, тотъ иде на дни работы. Многі люди могли бы черезъ промыслъ мати лѣтній заробокъ. А и доброду господареви ставъ бы промыслъ въ пригодѣ, если земля не уродила. Изъ сего ведно, що промыслъ и нашимъ людямъ дуже потрібный и користный. А що есть и у насъ уже промыслъ, що и у насъ на Буковинѣ выробляютъ люди всякій потрібный рѣчъ, о томъ перекоуемось, если зайдемо въ наши горы, а оттамъ и на Подолье.

Наші Гуцулы мало що сѣють, а трудятъ ся больше около сѣна та худобы. Отъ давень давно взявъ ся Гуцулъ до ручницѣ та сокиры. Теперь але вже нема якъ изъ стрѣльбы жити, а отъ коли корчмарѣ та лихварѣ забрали полонины, лѣсы, огороды та хаты, стали Гѣряне дуже горько проживати. А прицѣнь есть въ ихъ рукахъ можный способъ ратунку. Кто не подивлявъ Гуцула, якій изъ него будовничій, шницаръ, столяръ а часомъ и токаръ? Кто пробуваючи мѣжь Гуцулами не видѣвъ гарне вышиванье и тканье Гуцулокъ?

Пригляньмо ся теперь Подольянамъ! Жіючи на рѣшительнѣ мають они наибольшіе работы на поли около рѣлѣ. Однакъ и межю ними надыбуемо на промыслъ. Кто видѣвъ коцы, коверцѣ, килими, и вышиваніе сорочки у нашихъ Подольянокъ, мусѣвъ подивляти ту работу, така она не разъ гарна. Не одинъ пастушокъ улете изъ простой соломы кане-

люшокъ, що не стыдно будъ кому его убрати. Не дурно такожь подивляють кожухи и цѣлу такой одѣжь святочну нашего народа, котрый самъ собѣ ея выробивъ и гарну и тревалу. Подумайте на конецъ, якій то топорчикъ, пистольета, та порошницѣ власной работы у декотрого Гуцула! Не стыдно и царевичевѣ ихъ въ руку взяти. — Припомнѣть собѣ, якій то у декотрыхъ подольскихъ дѣвчатахъ опаски, поясы та мережаніе сорочки! Нѣ що стыдатеся ихъ и найбільшой пани!

Ось послушайте, що нише о нашомъ рускомъ промыслѣ оидъ ученый панъ, що не одно въ свѣтѣ издавъ, въ своѣй книжцѣ (*Das Königreich Galizien und Lodomerien und das Herzogthum Bukowina. Geschildert von J. Jandaurek. Wien 1884 Verlag von K. Graeser стор. 59*) „Рускій гончаръ выробляе звычайно товаръ отличнаго роду, зачавши отъ простого черного глинянаго начиня ажъ до пыстрого тареля, подѣлѣя лямпы и т. д. Гончарѣ западныхъ краѣвъ Европы подивляли бы особливо прозрачій глазуры и своего роду украшения, котрі находятъ ся на томъ начиню.“

„Текстильный промыслъ“ (т. е. пряденье, ткацтво, шитье, гафты, вышиванье, бѣленье и т. д.) ховае въ собѣ еще больше штучныхъ элементѣвъ якъ гончарство. Пыстрые гафты на одѣжѣ суть окѣченныя красотѣ. Поясы выготовленіе съ особливою зручностію дуже штучно, такъ само и сорочки, кожухи и друга одѣжка; обрусѣ, коцы и т. д.

Работы деревянныя суть отличныя, шницарскія работы якъ барѣлки, чашки, деревянныя фляшки и друге можна безусловно назвати образцовыми. Мы не видѣли нѣколи щось крашшого и поставили бымы сѣ работы на рѣшительнѣ съ шницарскими выробами изъ сантальскаго дерева востѣнной Азіѣ. Съ ложками вырѣзанными зъ дерева не можуть нѣтъ и нѣтъ рѣшительнѣ ся; галицка ложка деревяная отъзначаеся найнижшою изъ всѣхъ цѣною, перевышшае навѣтъ ложки выробленныя въ Фихтавъ коло Гмундена (въ горѣшнихъ Ракускахъ) и мае крѣмъ отличнаго матеріалу пріятный выкѣченныи видъ. Въ загалѣ посѣдае галицкій Русинъ (и буковинскій) много здѣлности до обработа дерева. — „И кошикарство выдае отличныи товаръ; въ мѣстахъ видѣли мы на торгахъ дуже гарныя плетенныя мебѣлѣ, возѣчки, колыски, кошики, сита, кошики на овѣчѣ и для возѣвъ и т. д., такъ що человекъ чуетъ поводоманымъ поставити сѣй край, котрый шо до промыслу оставъ найдальше позаду, въ сѣмъ взглядѣ яко образецъ для всѣхъ прочихъ краѣвъ австрійскихъ.“ —

Такъ показали мы, що промыслъ и на-

шому хлѣборобови конечный, довели свѣдоц-
твомъ чужого човѣка здѣбнѣсть нашего
народа до всякого промыслу. Въ слѣ-
дующѣмъ числѣ выкажемо хибы, якѣ находятъ
ся у насъ що до промыслу и напишемо спо-
сѣбъ, якъ бы поднести промыслъ нашего
народа.

БОРЬБА О КАЛЕНДАРЬ.

Борются галицкій Русины съ латинниками о ка-
лендарь, а мы съ румунизаторами. Отъ вчера конси-
сторія наша завѣдомила нѣмецкою (!) дописею, на
котрой подписанный по румунски (!) Впр. Митрополитъ
„Silvestru“ и совѣтникъ „D. Bejan“ «Руску (!) Бесѣду»,
що составленъ и издаванъ гр. вост. церковного ка-
лендаря на 1886, и слѣдующій роки поручено право-
славной (читай румунской !) академіи. Буде то, здае
ся, таке саме виданье, «якъ церковна (!) часопись
„Candela“, въ котрой помѣщаются отъ бѣды одинъ
только проповѣди рускѣ, а все проче заповняеъ ру-
мунскими статіями, та конкурсами театрално-музи-
кального товариства „Armoni-f“. Записуемо сей новыи
актъ румунизаторскій, а разомъ и ту консеквенцію го-
ловы консистору, котра не хоче говорити по нѣ-
мецки, а лише до руского товариства по нѣмецки. Ка-
жуть, «у владыки два языки», а у нашего нема руско-
го. Такъ отже нема уже въ правосл. консисторіи буко-
винской нѣкого, хто бы умѣвъ хоть такъ калѣчити по
руски, якъ до теперъ бывало. Православный Русины!
куды мы идемо? —

Року 1884, не подавались нашѣй консисторіи па-
триотичный стихи въ рускомъ календарі, нужъ она за-
грозила, що не дастъ запомогти, до чого властиво не она
а в. ц. к. министерія має право. Свѣтлі головы затре-
бовали предложена и литературной части. «Бесѣда»
але не хотѣла подчинитись незванѣй цензурѣ. Рускій
календарь выминавъ по сѣмъ всякихъ національных
рѣчей, на коли румунскій безъ уніи величавъ сво-
ихъ коренныхъ (!) Румунѣвъ якъ Голембовского въ
архе-румунскихъ имнахъ, ганьбивъ Славянъ и т. д.
Сего року звернула св. консисторія рукопись календа-
ря по мѣсяцяхъ задля скѣлькохъ ошибокъ и думала,
що Бесѣда зрече ся на таку секатуру и зѣ взгляду на
лѣзый часть виданя. Но Русина не такъ легко заму-
чити. Товариство поправило ошибки послѣ рукописи
апробованой тоужъ консисторією и предложила еи на-
ново консисторови. Той потримавъ еи до вчера и звер-
нувъ съ письмомъ, котрого змѣсть подалиъмо на го-
рѣ. Не змогли бѣдний совѣтники уже нѣчого закинути,
отже откинули все. Но позаякъ консисторія цѣлу спра-
ву только затягала, а не высказала въ честный спо-
сѣбъ вчасно, що хоче поручити дѣло календаря своѣй
академіи, о котрой хорошѣмъ складѣ мы въ свой часъ
споминали, то довжна «Руска Бесѣда», котрой кален-

дарь майже вже готовый, внести о сѣмъ безправномъ
поступѣ зажаленъ до вышшой власти. —

Нашихъ Родимцевъ же завизуемо, щобы не бра-
ли нѣякихъ иншихъ календарѣвъ, только календарь вы-
данный «Рускою Бесѣдою», що уже на другій тыждень
розѣйшлесь по буковинской Руси.

ДОПИСИ.

(Руске товариство школьне.) Четыри-
нацать рокѣвъ тому якъ завязалось въ Чернівцахъ
«Товариство буковинскихъ учителей народныхъ»
(Buk. Volksschullehrerverein,) а 13. рокъ выходитъ
органъ того товариства: „Buk. pädag. Blätter.“ Зпер-
шу розвивалось товариство, успѣвала и газета. То тре-
вало скѣлька рокѣвъ. Потѣмъ заснуло товариство зо-
вѣмъ, упала часопись. Урадовались мы не мало, на-
коли передъ тамтого року воскресло товариство на-
ше подъ именѣмъ „Bukowinaer Landesleh. erverein“,
коли ухвалено, щобы особный комитетъ занявъ ся точ-
нымъ и полѣпшеннымъ виданьемъ газеты. Та коротка
була наша радѣсть; бо вже слѣдующого року т. е. то-
гѣдъ заснуло ѣтновлене товариство зновъ, а и газета
наша показуеъ дуже рѣдко на свѣтъ, отъ н. пр. отъ
3 мѣсяцевъ мы еи еще не дѣтали. Наразъ читаемо
въ газетахъ нѣмецкихъ, що одинъ изъ тыхъ, котрымъ
мы передтогѣдъ повѣрили веденъе нашего краевого
товариства, отворили собѣ нове товариство, подаютъ
петиціи въ имени всѣхъ учителей, ба хотять уже вы-
давати и газету, що и напередъ уже повѣтѣе товари-
ство черновецке замыслило. Щожъ стало ся, съ крае-
вымъ товариствомъ, що съ пед. листками? Тогѣдъ не
было уже головного збору; о видѣловыхъ засѣданяхъ
не читаемо нѣчого, а часописи не дѣстаемо. Знакъ,
що посварились нашѣ головы, чи що. Въ новѣмъ то-
вариствѣ не бачимо нѣ одного Русина, за то декотрыхъ
прославившихъ ся Русѣдѣвъ. Если отже наше краеве
товариство перестало фактично ѣтновати, а и газетѣ,
якъ здае ся, замерла, а заводитъ ся, якъ видно, уже
и межи нами учителями сенаратизмъ, то треба конче
и намъ, учителямъ при рускихъ школахъ, подумати о
собѣ, та о школѣ: Румуны мають уже въ Сучавѣ това-
риство „Școala Română“, ба подались якъ изъ перед-
вчерашней газеты черновецкой видно до сойму о за-
помогу ажъ 2000 зол. Чомуъ маемо мы Русины оста-
ти позаду? Дѣстане румунское товариство запомогу, то
и мы на то таковыи право маемо. Еще мы въ нашихъ
двохъ чисто-русскихъ повѣтахъ не маемо румунизато-
ровъ за надзирателѣвъ школьныхъ. Еще мы Богу дя-
ковати не подчиненіи назадъ подъ румунизаторскій кон-
систоръ. А коли ѣтосѣбняють ся Румуны, чому маемо
мы оставити себе и школу самонасъ? Даю сю некучу
справу почт. товаришамъ до розваги и надѣю ся, що
и на Буковинѣ отворить ся небавомъ руске товари-
ство школьне, якъ се стало въ Галичинѣ, до чого насъ

туть, якъ и тамъ, силують. (Пожадано було-бъ, щоби розбрати се питання еще дальше, на що отступаемо радо мѣстце въ нашій газетѣ. — Редакція.)

Изъ Звѣнчакки.

Уже приближивъ ся часъ, що и подъ стрѣхами нашихъ селянъ-хлѣборобѣвъ зачинае свитати; бо школы и читальнѣ будять ихъ изъ глубокого сну. Де и свѣтло всходитъ, тамъ туманъ и темнота щезають.

Такъ читаю въ Вашій газетѣ «Вѣдуннѣ» въ числѣ 22. дня 15. Листопада с. р. и. з. «Задача краевого сойму», слѣдующій слова: «Недавно тому, такъ зачуваемо, зійшли ся були громадскіи начальники одного повѣту, що бы порадились надъ нуждою людскою, та просити о зменшеніе податкѣвъ.»

Скѣлько се оправдае ся, осмѣляю ся выяснити ближше, понежи строчки тѣ касають ся нашего повѣту заставнецкого и его селянъ, у которыхъ по части ихъ нужда и тягари, почасті уже и просвѣта выкликали выпадокъ, що мала отбути ся обща рада для полѣпшенія ихъ долѣ.

Тое дѣло мало ся такъ. Тыжневый торгъ въ Заставнѣ отбувае ся звычайно кожного Вторника; такъ отже и на 15. жовтня с. р. зійшли ся селяне сего повѣту тамже на торгъ. При томъ случаю розпочали бесѣду кѣлька начальниковъ громадскихъ, що съ каждымъ днемъ згѣршае ся судьба селянъ-хлѣборобѣвъ, и якъ бы тому запомочи. Согласивши ся межі собою, абы на 17. Жовтня зѣбрали ся всѣ начальники и бывший выборцѣ сего повѣту въ Звѣнчакъ, щоби тамъ порадились о долегливостяхъ и нуждахъ селянскихъ и свои желанія заявити в. краевому сойму. О томъ намѣреніи начальниковъ-селянъ я не знавъ до послѣднего часу, коли мѣстцевый начальникъ прійшовъ до мене и сказавъ, що на другій день буде зѣбранье, котре бы я проводить мавъ но о призовленіи до того не знавъ менѣ нічого сказати. На другій день въ Четвергъ 17. Жовтня с. р. о 11. годинѣ прійшло кѣлька начальниковъ съ выборцами, отъ которыхъ я довѣдавъ ся, що не робили поданія до ц. к. староства, только увѣдомляли одинъ другого о зборѣ въ Звѣнчакѣ. На тоє я ихъ познакомивъ съ закономъ о правѣ собраний, що дозволено есть лишь тогда отбувати такі наряды, коли найменше трома днями передъ зѣбраньемъ высылае ся увѣдомленіе до ц. к. Староства, выражаючи мѣстце, день, часъ и цѣль збору. Я ихъ поблагодаривъ за ихъ довѣреніе, и абы не поднадали преступленію закона, то порадивъ имъ, щоби не було на сей разъ зѣбранье и щоби розійшли ся.

Що желанія селянъ были правдивыми и были увзгляднены достойными, тоє каждый добромислячий и рассудный человекъ признати повиненъ, що поведуетъ и мене достохвальну Редакцію просити о поправленіе тыхъ словъ, котрі хтось невѣрно донѣсь до Вашей часописи, якобы желаніе селянъ було о зменшеніи

податкѣвъ. Якъ я отъ поодинокихъ особъ послѣ того случаю довѣдавъ ся; то правда, що о податкахъ хотѣли внесеніе робити, но то слѣдующимъ образомъ. Уже наши люди добре понимаютъ, що въ одной самоуправляющей громадѣ не дають ся выдатки громадскіи зменшити; бо теперѣшний часъ много вымогають, а тымъ меньше податки державніи, — отъ которыхъ зависимы добробыть цѣлон державы. Наши селяне хотѣли о тяжливомъ натиску при оплаченіяхъ податкѣвъ и о неладѣ робити внесеніе, т. е. о такъ званныхъ ексекуціяхъ, котрі дуже обтяжають селянъ; и. пр. задолжити одинъ убогий селянинъ чистого податку 16 кр. а при плаченіи ексекуція выносить 70 кр. (безъ податку) тому хотѣли просити о внесеніи або о зменшеніи такои ексекуціи. О неладѣ податковомъ не есть самъ управляющий урядъ громадскій отвѣтательный, бо бувають случаи, що два разы одинъ податокъ отъ денежныхъ членѣвъ громадскихъ побирае ся. Черезъ такой неладъ хотѣли начальники внесеніе робити, абы всѣ селяне зносили податки и самі сплачивали въ ц. к. урядѣ податковомъ, якъ то дѣлало ся передѣльными часами, котре внесеніе, здае ся менѣ, не найшло бы взгляденія.

Если бы была осуществлена ся рада того собрания, то мали еще важѣннѣе внесеніе робити, якъ: Абы ц. к. Правительство взглянуло тѣ поры року, коли работа въ поли дуже необходима, абы тогда не отбували ся военіи управы резервистѣвъ и краевой обороны, но перенесеніи были на свободѣннѣйшій часъ. — Абы нотаріальный таксы за посмертій пертрактаціи были вымѣреніи закономъ (якъ читаемо въ Новомъ Проломѣ въ ч. 283., де на зѣбраніи «Рускои Рады» во Львовѣ, также таке внесеніе було.) — Абы призовленіи на основаніи гимназіи рускои въ Кѣцманн. — Абы особливше, абы до доброго ладу привести уряды громадскіи на селахъ черезъ установленіе краевого закону о писаряхъ громадскихъ, котрі бы были возвышеніи на урядниковъ краевыхъ, абы мали испытъ гѣдности, абы побирали платню изъ краевого фонду и отвѣтательныи были за громадскій уряды и за ихъ ладъ. Вскрѣпляющимъ доводомъ сего внесенія есть, що въ сиравахъ громадскихъ буває дуже часто страшный неладъ. Помимо такъ красного намъ наданого самоуправления, есть по наибольшей части писарь громадскій въ нѣй душею. А коли душа несовѣстна або нерадива, а до того нѣ за що неотвѣтательна, то буває найгоршій неладъ въ сиравахъ громадскихъ, а де така громада съ такою душею находится ся, тамъ она бѣдуетъ и часто поднадае сухотамъ.

Надъ такими внесеніями, котрі заявляютъ наши селяне, мавъ бы быть нашъ краевой соймъ раздумовати и рѣшати.

М. Гибдий.

В О Й Н А.

Загадавъ быть сербскій король Миланъ прѣйтись до Софіи столицѣ Болгаріи, тымъ часомъ стало ся и такъ. Якъ мы вже писали, стали Болгаре выгоняти

сербскій войска изъ своего рѣдного краю. Сегодня стоить болгарске войско уже въ Сербіи. Не богато браковало, а болгарскій князь Александеръ забравъ бы бувъ Вѣлгородъ столицю Сербіи. Та тутъ вмѣшались другіи царѣ, тай не позволяютъ Болгарамъ, щобы отплатили королевѣ сербскому за его несправедливый нападъ на рѣдныхъ братѣвъ. Хоробрый князь Александеръ отповѣвъ на то: «Коли Австрія хоче помогати Сербамъ, то я застановляю бѣйку. Мы выратовали нашу войскову честь и заобезпечили собѣ славу!» Теперь сидятъ болгарскій войска еще въ Сербіи, але не борють ся бѣльше зъ Сербами. Болгарскій князь требуе, щобы заразъ заключити миръ, наколи король Миланъ хоче, щобы бувъ тѣлько сунокѣ до нового року, бо здае ся, тымъ часомъ хоче отдыхнути, а потѣмъ зновъ проливати кровь братню. Александеръ се змѣрковавъ, та хоче тѣлько кѣнця або продовженя, а не тѣлько перервы вѣйны. Онъ жадае такожъ 20 миліонѣвъ зол. коштовъ вѣйны. — Тымъ часомъ выславъ турецкій султанъ своего комисаря до восточнои Румелии, щобы зновъ пановати надъ половиною Болгаръ. Але румелийске войско послало своихъ начальниковѣ до Александра и просить его, щобы не оставивъ ихъ назадъ Туркамъ. На то отрѣкъ князь: «Я готовъ сегодня, якъ и вчера, обстати за вами, если народъ того бажае.» Такъ отже Александеръ не зрѣкъ ся такой цѣлкомъ получена румелийскихъ Болгаръ зѣ своимъ народомъ. Тутъ уже и Турокъ злагодивъ войско, та може заняти Румелию, котра не хоче добровѣльно приняти его комисарѣвъ а посылаетъ ихъ до Александра, котрого тѣлько уважае своимъ княземъ.

Такъ мае ся цѣла справа въ сю пору. До теперъ упало зо 15 тысячъ Славянъ въ сѣй несчастной и непотрѣбной вѣйни, а здае ся, що кровопролитю еще не конецъ.

БУКОВИНЬСКІЙ ОБЩЕСТВА РУСКІЙ.

Всѣ черновецкій товариства рускій устроили послѣдний Недѣль своему членови в. п. Ясинецкому Володиміру прощальный вечерокъ. Зѣбрались на нѣмъ всѣ сословія нашей сусѣльности, всѣ чины зѣ интеллигенціи, руска акад. молодѣжь и мѣщане; цѣла тутешна громадка рускихъ патриѣтовъ-мужѣвъ. Безчисленній прочувствований промовы згромадившихъ ся представитѣлѣвъ нашихъ товариствъ и „гостей“ були доводомъ о поважаню и любви, яку здобувъ собѣ п. Ясеницкій своимъ все оживляющимъ, рѣшучимъ но разомъ и толерантнымъ поступкомъ у всѣхъ, а всѣхъ. — Спѣвы, безъ котрыхъ Русинъ не може нѣ веселитись нѣ смутитись, мѣжь ними „думки“ и „коломыйки“ выголошеніи въ честь п. Я., а принятии громо-

гласнымъ „Славно“ протягнули забаву ажъ по опѣвночи. — Въ конецъ тѣсне насѣ высказати еще одно горяче желанье; дай Боже, щобы нашій Подгоряне зумѣли одѣнати скарбъ, який мають въ новѣмъ судіи, котрый въ своѣй груди получивъ и „правду и силу и волю“ ведену щирою любою до народа!

* * *

Головне зѣбранье товариства рускихъ академикѣвъ „Союзъ“ въ Черновцяхъ отбуло ся 18 н. ст. Падолиста с. р., на котре явили ся всѣ члены дѣйствительный товариства. По откритю засѣдана черезъ заступника предсѣдателя Е. Тарновецкого наступило справозданье зъ дѣятельности товариства съ послѣднего лѣтного семестру, котре тутъ въ короткости подаемо. Черезъ цѣлый той протягъ часу старало ся товариство наше о разбудженье духу народного межи тутейшою рускою молодежею и брало чинно живу участь во всѣхъ обявахъ народного житя буковинской Руси. И такъ дало товариство въ протягу того часу 2 балѣ разъ въ Маю, а другій разъ въ часѣ вакаціиной вандрѣвки рускои молодежи на Буковинѣ, до переведеня котрой причинювало ся товариство наше, о кѣлько лише силы его на тото позволявали. При тѣмъ дало товариство въ протягу того часу кѣлька меншихъ вечерницъ и брало участь въ даваню аматорскихъ представлень тутейшого руского драматичного товариства. Въ обходѣ юбилея Апостолѣвъ славянскихъ св. Кирила и Методія взяло товариство чинну участь починаючи вже отъ выбору комитету славянского завязаного въ цѣли обхожденя того юбилея, въ складѣ котрого комитету ввошли два члены товариства нашего тов. Волянскій и Выдинѣвскій. По причинѣ десятилѣтної рѣчницѣ заложеня товариства, перевело товариство, а взглядно комитетъ нимъ въ той цѣли завязанный выданье Буковинско-русского Альманаха, котрый вже есть майже на укѣнченю и лише черезъ великій наплывъ матеріалу до печатнѣ, въ котрой друкуе ся, опѣзнуе ся на разѣ его цѣлкови-те выданье. Во всѣхъ хвиляхъ народного руского житя, такъ радѣстныхъ, якъ и сумныхъ высылало товариство численній телеграмы, зъ котрыхъ послѣдну выслало ся въ день похорону нашего писателя в. п. О. Устѣяновича яко телеграму посмертну. Въ загалѣ отбуло товариство въ протягу лѣтного семестру 7 засѣданъ, згромаджуючи ся правильно окрѣмъ часу вакаціиного що мѣсяця, а при тѣмъ въ важившихъ случаяхъ, щобы залагоджовати справы касающіи ся товариства. Съ иншими

тутейшими товариствами зостававъ Союзъ въ пріязнихъ отношеняхъ, означаючи ся толеранцієвъ для всѣхъ народностей. Переходячи до матеріального положенія товариства надмѣняемо, що бібліотека и каса товариства знаходять ся въ цѣлковитомъ порядку. Станъ касы выноситъ 213 зол. на пожичѣ, а 65 зол. готового гроша въ касѣ. На збраню сѣмъ выбрано новый выдѣлъ товариства, котораго складъ подано въ 22. ч. „Буковины.“ —

Ото подаемо въ короткости описъ дѣятельности нашего товариства въ послѣднѣмъ пѣвруку дякуючи заразомъ, всѣмъ котри нашій заходы около розвою житя народного спирали.

Мѣстопрѣдсѣдатель:

Секретарь:

Григорій Ганкевичъ

Евгеній Ганкевичъ

сл. пр.

сл. пр.

(Примѣчанье редакціи) Съ великою радостію витаемо той поступовый розвій нашего академичного товариства, котре по мимо скупого числа членѣвъ оказало въ послѣднѣмъ пѣвруку таку дѣятельность, якои жадне зъ тутейшихъ академичныхъ товариствъ не розвинуло. Зъ дѣятельности его видимо, що члены тов. Союза волѣють супокѣйну а энергичну працю малого числа членѣвъ, якъ шумне и крикливе, а однакожь для товариства и загалу згубне поступованье партійностей при великомъ числѣ членѣвъ. Лишь напередъ молодіи братья, и не дайте ся въ своѣй самостѣйной дѣятельности нѣчимъ вѣпинити. А хотъ декотрі зъ противникѣвъ вашихъ силують ся пѣдклати добру славу вашего товариства черезъ розсѣванье всѣлякихъ неправдивыхъ вѣстей, то вы на то все не зважаите. Мы зъ своей стороны острѣбгаемо нашу Пч. публіку передъ такими чорнителыми словами. „Не всякому духу вѣрьте!“

* * *

На „Народный Дѣмъ въ Чернівцяхъ“ зложили у почт. Редакціи „Дѣла“ зъ рѣжнихъ складѣвъ 6 зол.: Вас. Яворскій, ком. скарбу, Григ. Грозикъ поручникъ и Ив. Бачинскій надпоручникъ, всѣ въ Новѣмъ Сончи по 1 зол. На прощальномъ вечерку въ честь п. судіи Ясеницкого збравъ „сесѣ“ пѣдъ гасломъ. „Narod sobѣ“ 17 зол. — Безыменный 8 зол. — Жертволюбивымъ дѣтелямъ и ревнымъ збирателямъ щиро-руске „Спасибѣгъ!“ —

* * *

Драматичне товариство въ Чернівцяхъ прилагоджуе оперетки Данила Млаки: «Иштенгази» и «Золотый Мопсъ», котри еще сѣи зимы будутъ

представленіи. Заповѣджене на 3. л. Грудни представленье «Наталки Полтавки» не могло сѣ отбути, такъ якъ вымоги за отступленье салѣ оказались за высокими. —

* * *

Общество акад. «Союзъ» складае симъ свою прилюдну подяку своему почетному членови Всѣ. о. Іер. Федоровичу приходи. зъ. Валивы за присланіи 3 зол. а. в. на користь общества. — Тарновецкій, голова, Ев. Ганкевичъ, секретарь.

* * *

„Руска Бесѣда“ въ Чернівцяхъ устроюе 29. руского Грудня (10. лат. Сѣчня) о 3. годинѣ по полудни головный збѣръ, а о 7. год. того самого дня муз.-декл. вечеръ въ память своихъ помершихъ членѣвъ.

ДРѢВНІИ ВѢСТИ.

(Рускихъ картъ) кореспонденційныхъ нема въ головномъ (!) урядѣ почтовомъ въ Чернівцяхъ. Свѣтлу п. к. дирекцію знау изъ своей енергіи просимо зарадити тому недостатку.

(Альфонсъ XII.) король испанскій, о котораго смерти мы вже донесли, оставивъ двѣ донечки; старша пятилѣтна Марія и меньша трохлѣтна Марія Тереса. Старша принцеса естъ теперь королевою, а въ имени ридить краемъ еи мати Марія Кристина, дочка австрійскаго архикнязя Кароли Фердинанда.

(Инсталяція) нововысвяченого гр. к. епископа Юліяна въ Станиславѣ отбуде ся 10. Сѣчня 1886. —

(Академія наукъ) въ Букарештѣ удалась, такъ ише «Миръ», на дняхъ до Ставропигійскаго Института во Львовѣ съ прозьбою о надѣсланье копій документовъ, котри находятъ ся въ архивѣ того же института и относятся ся до давнѣйшой исторіи Румыніи, знѣшенъ галицкой Руси, ставроц. Институту съ румынскими Господарями. Институтъ ухваливъ выслати помянутой академіи фотографичный знимки такихъ документовъ.

(В. и. к. рада школьна краева) держала, такъ доносятъ „Buk. pad. Blatter“, 17. Октября и 30. Ноября свои засѣданиа, въ котрыхъ запали слѣдующіи важнѣйшіи ухвалы. Новыи школы отвореніи будутъ въ Онути съ 1. Сѣнт. 1887 (!), въ Гурагуморѣ другу (!) 2-кл. школу съ 1. Януаремъ 1886. року и въ Слобозія-Бачилови (властиво Баньска-Долина.) Послѣдну школу отворяе властиво о. Манастирскій Александеръ, котрий умѣстивъ еи въ своѣмъ домѣ и обовязавъ ся сего року самъ дѣтей учити. Честь за то молодому правдивому душностирю! — Дальше именовала рада дѣйствительными учителями гимн: Дра. Франка въ Чернів-

цяхъ, Максѹ въ Радѡвцяхъ, а о. Коку катих. при шко-
лѣ реальній въ Чернівцяхъ; учителями народными
Серетина и Рѹса въ Бояни, Войновского въ Юрков-
цяхъ, Маріянчука въ Самушинѣ, Глуховского въ Или-
шешахъ, Шорша въ Руснебоулѣ, Русѹ въ Балачанѣ,
Авраама въ Ст. Ицканахъ, Колумбуса въ Ицканахъ
(дворецѣ), Варгу въ Гадикфалѣ и знаного нашимъ чи-
тателямъ и. Маера въ зифмченѡй Садагорѣ, учитель-
ками Опольску и Ремде въ Сучавѣ, а старшимъ учи-
телемъ Ходаковского въ Ст. Ицканахъ. — Двоѹ учи-
телямъ не удѣлено 2. квинквеніѣ за дѣлѣ ихъ недоста-
точныхъ трудовъ. — Дальше роздѣлено яко запомогн
и нагороды а то около 600 зол. межи учителямъ ру-
муньскихъ, а около 200 зол. мѣжъ учителямъ рускихъ
школъ.

(Бук. пед. листки) (Buk. päd. Blätter) пода-
ють въ послѣднѡмъ числѣ статистику обоѹхъ учит. се-
минарій и полученныхъ съ ними школъ управъ за рокъ
шк. 1884/5. — Послѣ народности було въ муж. семи-
наріи 37 Русинѡвъ, 36 Румунѡвъ, 12 Поляковъ а 14
Нѣмцѣвъ; въ женск. семинаріи 11 Русинѡвъ, 57
Нѣмокъ, 17 Польковъ а 11 Румунокъ; въ муж. школѣ
управъ 45 рускихъ, 57 нѣмецкихъ, 35 польскихъ а
23 румуньскихъ хлопцѣвъ, въ дѣвочѡй школѣ управъ
19 рускихъ, 84 нѣмецкѣ, 31 польскихъ, 9 румунь-
скихъ и 1 ческа дѣвчина; въ приготов. курсѣ сем. у-
чит. було 18 Русинѡвъ, 15 Румунѡвъ, 5 Нѣмцѣвъ и 1
Полякъ; въ дѣточѡмъ огородѣ (Kindergarten) 1 руска,
14 рѣм., 7 польскихъ и 2 рум. дѣтей; всего на всего
583 принятыхъ, мѣжъ тими 131 рускихъ душъ. —

Съ жалемъ примѣчаемо, що на 16 сторонѣ, я-
кихъ обнимае послѣднѣ по 3 мѣсяцяхъ выйшовше чи-
ско сѣи газеты, кромѣ 24 строчокъ сѣгваночки для
дѣтей нема болѣе и слова руского. —

(Именованя.) Практикантъ судовый Василь Гри-
бовскій именованный суд. авскультантомъ; офиціалъ
консистеріѣ въ Чернівцяхъ Иванъ Завадовскій имено-
ванный конс. актуаромъ.

(Памятникъ Цѣсарю Іосифу II.) намѣ-
ряе завязавшій ся до того комитетъ выставити въ Чер-
нівцяхъ.

(Въ галицкѡмъ соймѣ) краевѡмъ уломиувъ ся
посоль Романчукъ, чому анѣ маршалъ, анѣ президентъ
краевый не говорятъ анѣ слова по руски, а лише по
польски. Оба паны мовчали на то; бо щожъ имъ бу-
ло ѡтповѣсти. Коли у насъ запитае такъ рускій посоль
румунизатора изъ Берегомѣты? —

(Баронъ Шенкъ) президентъ вышного суду
краевого во Львовѣ подавъ ся на пенсію.

(Регуляцію Прута) межи Чернівцями, Жуч-
кою, Горичюю и Острицею позволила министерія, Кошта
регуляціѣ обчислений на 58 тысячъ и 40 зол. 22. с. м. ѡт-
буде ся на ту роботу лицитанія въ бук. краевѡмъ пра-
вительствѣ. —

(Господарска выставка) въ Чернівцяхъ зѡ-
стане ѡткрыта 5. Септемвра 1886. р., при чѡмъ має
Архикнязь Рудольфъ ѡтвѣдати Чернівцѣ.

(Наука рѡжнихъ виробѡвъ изъ дерева
мае удѣлитись въ особнѡмъ ѡтдѣлѣ, котрый буде ѡтво-
ренный при промысловѡй школѣ въ Чернівцяхъ.

(Рѡздвянѣи свята и новый рѡкъ) уже близько;
пригадуемо тому всѣмъ Русинамъ, щоби не куповали сво-
имъ дѣтемъ книжочокъ на чужѡй мовѣ, а рускій кни-
жочки съ образками выданы педагогичнымъ товарист-
вомъ и «Библиотеку для молодежи» котрі дуже хоро-
шіи и для дѣтей ѡтповѣдніи книжочки можна дѡстати
за 8 до 20 кр. у «Рускѡй Бесѣдѣ» у Чернівцяхъ и
во всѣхъ мѣскихъ книгарняхъ. —

НОВІ КНИЖКИ.

«Библиотеки для молодежи» выйшла у-
же 11. книжочка и мѣститъ въ собѣ: 1.) «Коляду»
изъ «Колядника Юрія Федьковича» котрый выйде на-
кладомъ «Рускои Бесѣды», 2.) повѣсточку «Коляд-
ники», 3.) образокъ изъ исторіѣи природы «Житѣ
звѣрятъ въ зимѣ», 4.) стишокъ «Стрѣлецъ»,
5.) статію геогр. «Повѣтъ», 6.) Благожеланье
съ новымъ рокомъ» и 7.) забаву «Я чи не я?» —
На окладникахъ находить ся запрошенье до предла-
ты або замовленія на «Библиотеку для молодежи», ко-
тра въ слѣдуючѡмъ роцѣ выходить буде съ иллюстра-
ціями и въ збѡльшенѡмъ накладѣ. Хто не бачивъ
еще книжочокъ «Библиотеки для молодежи» най при-
шле разомъ съ предплатою на «Буковину» 12 кр., то
вышлѣсь ему на оказъ одна изъ выйшовшихъ до те-
перь 11 книжочокъ, а мы певніи, що каждый пере свѣд-
читъ ся о великѡй вартости единого на цѣлѡй Руси
выдавництва, котре заслуге на пѡдмогу всѣхъ пріят-
елѣвъ нашої молодежи. Кождымъ крейцаромъ выда-
нымъ на «Библиотеку для молодежи» будемо собѣ,
лѣншу будучнѡсть, се най пѣхто не забуває; тому
предплачуйте «Библиотеку для молодежи!»

Переписка Редакціѣ и Администраціѣ.

ВН. Н. К. УСТ... Надѡслане помѣстимо. Не зволити-бъ надѣлти
насъ якою хотъ бы коротенькою повѣсточкѡю? Мы бы ѡбдѣчи-
лись по возможности. Смѣємо надѣятись, що вволитѣ нашої усерд-
ной просьбѣ?

ВЧ. О. НЕСТОРЕЪ ВОРОБКЕВИЧЪ ПАРОХЪ ВЪ МѢТКОВѢ.
Вашу допись отримали; если желаете еи помѣщения, то зволитѣ
понести кошта инсерціи, такъ якъ о Васѣ спѡмнено всего въ 3
строчкахъ, а Вы пишете 3 страницъ аркушту. Просимо о ѡтповѣдѣ.
ВЧ. ГОСПОДАРЬ ИЗЪ БЕРЕГОМЕТА. Ваше письмо дѡстали и
помѣстимо. Дякуємо, та просимо и на другій разъ!

ВН. П. МИХ. ЛУЦ... ВЪ КОЛ... «Альманахъ» Союза бувъ бы
уже майже готовый, но печатня за дѣлѣ пѣкучои потребности якъ най-
скоршого выпечатанія календаря трохи зпѡзнилась, однакъ Аль-
манахъ появиться ся на пѣвно передъ новымъ рокомъ и своимъ
богатымъ змѣстомъ вынагородитъ свое спѡзненье.

ВН. П. М. Г. ВЪ М. Якъ видите надѡйшла, Вашою выжидаємо.

ВСѢХЪ П. Т. ДРУГОВЪ НАШОИ ГАЗЕТЫ НА ПРОВИНЦІИ просимо, щоби звалили насъ хоть якъ коротенько дописовати о рѣжнихъ справахъ. Надѣємо ся, що наша интелігенція по селахъ не лишеся позаду честныхъ селянъ, котрі на насъ не забувають, за що имъ най буде честь и слава.

Запрошенье до предплаты.

ДѢЛО. Издавецъ и редакторъ Иванъ Белей. Выходить во Львовѣ що Вторника, Четверга и Суботы, кромѣ русскихъ святъ) Литер. додатокъ «Библиотека най-знам. повѣстей» выходитъ по 2 печат. аркушѣ кожного 15-го и послѣднего дня кожного мѣсяця. Редакція Адмтминистрація подѣ Ч. 14 улицы Галицка. Предплата на «ДѢло» для Австрій: на четверть року 3 зол. съ дод. «Библиотеки: на четверть року 4 зл.

БАТЬКОВЩИНА. Выдае и ѳтповѣдае за редакцію Василь Нагѳрний. Выходить у Львовѣ що тыждня, въ Пятницю. Передплата выноситъ: за четверть року 1 зол. Издавництво «Батьковщины» находится ся на улицы Академичной пр. 8.

ШКОЛЬНА ЧАСОПИСЬ. Письмо педагогично-наукове выдае и за редакцію ѳтповѣдае Григорій Врецьона. Выходить 1. (13) и 16 (28) дня кожного мѣсяця. Предплата на третину року 1 зол. в. а. Редакція; Улиця Ормянська ч. 3 во Львовѣ.

НОВЕ ЗЕРКАЛО. газета гумористична. ѳтвѣчае за редакцію Евгений Олесницькій выдаеся два разы въ мѣсяць, кожного 1-го и 15-го послѣ руского численя. Предплата выноситъ рѣчно 4 зол., пѳврѣчно 2 зол., поодоноке число 25 кр. Адресувати належить: «До администраціи «Нового Зеркала», ул. Скарбѳковска Ч. 2.»

СЛОВО. Редакторъ-Издатель Венед. М. Площанскій, за редакцію ѳтвѣчае О. А. Мончаловскій. Выходить по Вторникамъ, Четвергамъ и Суботамъ о 4 часѣ пополудни, за исключеніемъ праздничныхъ и послѣпраздничныхъ дней. Бюро редакціи: Гетманская улица, н-ръ 6. Предплата на одинъ кварталъ 3 гильдены.

НОВЫЙ ПРОЛОМЪ. Издатель-редакторъ: О. А. Марковъ. ѳтповѣд. редакторъ. И. Н. Пелехъ. Выходить во Львовѣ що Середы и Суботы (кромѣ русскихъ святъ) пополудни. Редакція, администрація и экспедиція подѣ ч. 5 улицы Бляхарская. Предплата четверть 2 зол.

МИРЪ. часописъ для справъ политичныхъ, церковныхъ, экономичныхъ и литературныхъ. Издатель: Дрѣ Юс. Комариницкій. ѳтвѣч. редакторъ Иванъ Ем. Левицкій. Выходить во Львовѣ що Понедѣлка, Середы и Пятницѣ о 5. годинѣ по полудни кромѣ русскихъ святъ. Цѣна пренумераційна съ почтовою пересылкою въ Австро-Венгріи: на 1/2 року 2 зол. 50 кр.

Въ жовтні 1885 пропавъ на дорозѣ зъ Кутъ до Косова

ПЕСЬ ЛѢГАВЫЙ,

журляндичъ „Басторъ“ брунаты зъ бѣлыми плямами (гречковатый) зъ скѳряновъ обрѳкою о двохъ колѣсцяхъ жовтый налягаючій троха на дѣву ногу. П. КОЗАКЕВИЧЬ почтмайстеръ въ Кутахъ ретельному знаходчикови вы-
платить 5 золотыхъ надгороды.

Сего тыждня еще готовый буде:

БУКОВИНСКІЙ КАЛЕНДАРЬ РУСКІЙ

выданный накладомъ „Руской Бесѣды“ въ Черновцахъ.

ЦѢНА 50 кр. а. в.

Змѣсть: 1.) Часть календарьска: лѣтопись, — астрономичный календарь, — церковный календарь греч. и римскій (свѣта червоно печатанъ) — еврейскій календарь, — всхѳдъ и захѳдъ сонца на всѣ дни року, — списъ именъ и дѣвъ, на котрі принадлежатъ. — 2.) Часть информацийна: Пануючій дѳмъ Габсбургѳвъ, — почтовый и телеграфичный указатель, — таблица стемплева, — торги головни и тыждневъ на Буковинѣ, — 3.) Часть забавна: Наумъ Шрамъ съ фотографією, Изъ поезій Федьковича, Наума Шрама и Данила Млаки; казка Федьковича: Иголка Угорка, смѣшна повѣсть Лукяча: Передъ новымъ рокомъ; статіи поучительны; 4. часть: Найновѣйшій повный шематизмъ всѣхъ урядѳвъ и заведенъ на Буковинѣ; 5. часть: Оголошени. —

Календарь сей купити можна во всѣхъ книгарняхъ мѣскихъ, у русскихъ патріѳтѳвъ по селахъ и у «Руской Бесѣды» въ Черновцахъ, улицы Силени ч. 7. —

Руска Бесѣда въ Черновцахъ

выдала и має на складѣ

РУХОМУ АЗБУКУ

(такъ звану машину до читаня) составлену на пѳдставѣ буквара Е. А. Поповича. Каждая пачка мѣститъ въ собѣ 5 примѣрникѳвъ малон азбуки; каждая буква наклеена на особну табличку (1 дм. высоты.) Цѣна одной скриньки съ пересылкою 1 зол. 70 кр., безъ пересылки 1 зол. 50 кр. —

На желанье п. т. учителѣвъ наклеено буквы на грубшій таблички; тому и цѣну пѳвыишено.

Перша АЗЫКОУЧЕБНА КНИЖКА. (Грамматика)

для нижней степени австрійскихъ шкѳлъ народныхъ. Составили Ив. Авкс. Глѣбовицкій, Н. Шкурганъ и Эм. А. Поповичъ. Продае ся замѣсть по 40 кр., по зниженѳй цѣнѣ 20 кр.

Выдае и за редакцію ѳтвѣчае: Осипъ Ю. Гординьскій-Федьковичъ. Зъ печати Г. Чоппа.

«Буковина» виходить

1. (13.) и 15. (27.) кожного
мѣсяця.

ПРЕДПЛАТА

съ пересылкою выносить:

на цѣлый рѣкъ 3 зол. — кр.

» пѣвъ року 1 » 50 »

» чверть » — » 75 »

Поодинокі числа 15 кр.

БУКОВИНА

РЕДАКЦІЯ и АДМИНИ-

СТРАЦІЯ «Буковины» зна-
ходить ся въ Чернівцяхъ
(улиця Силени ч. 7), куда
всѣ дописи адресувати на-
лежить.

ОБЪЯВЛЕНІЯ и ПРИЛОГИ
обчисляют ся якъ найде-
шевше.

Ч. 24.

Чернівцѣ, 15. Грудня (27. д. Декабра) 1835.

Рочникъ 1.

РОДИМЦѢ?

Симъ числомъ кончить ся I. рочникъ Буковины. За Божою помочю и подмогою ревнѣхъ патриотѣвъ удалось намъ удержати нашу газету черезъ цѣлый рѣкъ. Тѣшимось симъ здобуткомъ, такъ якъ се есть наилучшимъ доводомъ о потребѣ народной газеты рускои, есть заразомъ доводомъ, що найшло ся на стѣлько свѣдомыхъ себе Русинѣвъ, котрі предплатою запевнили выдаванье „Буковины“ черезъ цѣлый рѣкъ. Вѣрній до конца року задачъ, котру мы поставили „Буковинѣ“ въ ен 1. числѣ, т. е. просвѣты народной, обговорювали мы въ нашѣй газетѣ всякі справы дотыкающі нашъ народъ, толковали о его правѣ и о его доджностяхъ, отворяли ему очи, щобы познавъ, хто ѣнъ, та якъ ему жити треба, если не має пропасти безъ слѣду, чого вороги, котрыхъ мы передъ его очима безъ пощады открывали, только бажають. Съ нашими братьями старались мы жити въ згодѣ и Богу дяковати пережили цѣлый рѣкъ въ мирѣ, що дай Боже и на дальше. —

Що до прочихъ сусѣдѣвъ нашихъ придерживались мы высказаной въ нашѣй програмѣ девизы: „Чужого мы не бажаемъ, только своего боронити хочемъ.“ Отважно и смѣло стояли мы за право буковинскихъ Русинѣвъ, показали нашому народови, хто ему радъ.

Щожъ здобула „Буковина“ въ першѣмъ роцѣ своего истнованя? Де кому здаватись буде, що нѣчо; божъ кривды наші давній ще

и нынѣ кривдами. а наше право ще и сега для только на папери. Кто однакъ сходявъ ся съ тѣми братьями-хлѣборобами, до котрыхъ загощала наша „Буковина“, хто читавъ ѣтрадній вѣсти о подвигающѣмъ ся самопознаню нашего народа, хто читавъ его власнѣй дописи въ нашѣй газетѣ, хто порѣвнювавъ читателѣвъ „Буковины“ въ сѣракахъ, якъ они колѣсь думали, а якъ теперь думаютъ; той не може сказати: „Буковина“ не принесла народови рускому на Буковинѣ нѣякои користи. Тутъ и тамъ, надъ Прутѣмъ, Черемошѣмъ и Днѣстромъ миготить уже въ неоднѣй сѣльскѣй хатинѣ правда маленьке и слабѣнке ще свѣтилце народного житя, но Богъ поможе, оно розгорить ся, розширить ся, и запалае на Буковинѣ повне народне житье руске. А щобъ такъ сталося, щобъ се спасеннѣ дѣло осуществилось, треба намъ працювати, неустанно трудитись надъ просвѣтою народною: тому и конче продовжати выдаванье „Буковины“. На те зновъ треба по першѣмъ гроша; бо нѣмый нѣкого еще нѣчого не научивъ. А безъ газеты люди съ наилучшими думками-гадками, съ наибольшимъ розумѣмъ нѣмѣ. Мало у кого працюе стѣлько людей безкористно надъ просвѣтовъ народа, якъ у Русинѣвъ. Всѣ майже писателѣ наші бажають только, щобы свѣтло ихъ розуму увѣйшло въ народъ и просвѣтило его. Мало де выдаеся только книжѣкъ для народа якъ у Русинѣвъ. Та що зъ того, мало ще ихъ народъ читае: а ще меньше такихъ, що собѣ такі книжѣчки та газетѣ кунують. Такъ то дѣялось и съ нашихъ газетѣвъ. Мало ще читають ен наші селяне

и мѣщане, а дуже мало такихъ, що прислали на ню грошѣ. Хоть выдатки за першій рючникъ „Буковины“ майже заплачені, та есть еще больше якъ 200 зол. на довѣ у такихъ майже людей, ѳтъ котрыхъ мы напевно надѣялись дѳстати предплату на самъ передѣ. Просимо отже тыхъ нашихъ читателейъ, до котрыхъ мы высылали вже и особній напoмнeннa, щoбы заплатили свѳй довгѣ. Не жадаемо ѳтъ нихъ дарунку, а тѳлько заплaты за газету, кoтpу цѣлый рѳкъ побирали. Зъ тыхъ грошей не бажаемо мы для себе и зломаного крейцара, а хочемо мати фондъ, котрый употребимо на то, щoбы нашу газету побѳльшити и частѳйше выдавати, щo зновѣ выйде въ користь нашего народа.

Кѳнчимо наше послѣдне въ сѣмъ роцѣ слово до васъ, честній читателѣ „Буковины“, дякуючи всѣмъ а всѣмъ за всяке и найменше добро, яке вчинили нашому видавництву; а нашихъ довжниківъ просимо еще разъ, не затримуйте мизерный грѳшь назначеный на добро народне; бо се грѣхъ тяжкій, неспасенный, якого и слузѣ вчинити не годить ся!

Редакція и Администрація

„Буковины.“

Буковинскій соймъ краевый.

На 5. засѣданю зъ дня 10. л. Грудня закѳнчилась досыть oживлена подрѳбна дебата надъ новыми желѣзными дорогами по кoтpѳй принято внесенье выдѣлу щoбы зaтягнути довгѣ 300 тысячъ зол. на будoву тыхъ желѣзницъ.

На 6. засѣданю 15. л. Грудня раджено въ справѣ убогородненя и доброго хoву худобы, при сѣмъ сказавъ посолъ н. Дрѣ Томащукъ: Се дѣло належитъ властиво до старoствъ, кoтpѳй повинни мати бачне oкo на гoспoдарство краеве. Признаю въ правдѣ, щo старoсты мають богато работы особливо пѳдъ часъ выборовъ, коли для инныхъ справъ они не пристунни, але се дѣло могли бы они уже и для того выoвиняти. бо выборы ѳтбывають ся лише шо 6 рокобъ. Навнесенье посла Дра Рота перестали панове радити дальше надъ симъ дѣломъ, т. е. усунено его зъ дневного порядку. По сѣмъ принято змѣну § 1. ustawy о шанованю звѣрять, а въ конецъ и уставу, щoбы въ Буковинѣ заpрoвадити карты на ловы (польованя.)

На 7. засѣданю (16. лат. Грудня) принято до вѣдомости справoзданье зъ рахункѳвъ шкѳльного фонду за 1884. и предложение на 1886. рѳкъ. При парадѣ надъ змѣною декoтpыхъ параграфѳвъ ustawy o краевѳй больнице (шпиталю) сказавъ посолъ Дрѣ Томащукъ посламъ-Румунамъ, щo они чваняють ся тымъ, щo бороняють край, але забувають на автономію, щoбы тѳлько припoдoбaтись правительству. „Здае ся такожь“ сказавъ бесѣдникъ, по причинѣ бесѣды н. Луцула вымѣреной прoтивъ него „щo мало по мало зaчнaе уже въ сойму нашѳмъ пропадати той лaгѳдный спoсѳбъ мoвлeннa, кoтpый кoлись въ нѣмъ пановавъ.“ — Дальше позволивъ соймъ 600 зол. на ѳттриманье гoспoдарского курсу для учителейъ въ 1886. роцѣ, если правительство дастъ на ту цѣль 900 зол. — По тѳмъ удѣлено слѣдующій запомoги: 200 зол. на будынокъ гимнастичный, 150 зол. музичному товариству „Armonia“ и по 100 и 150 зол. красивымъ урядникамъ. Въ конецъ выслухавъ соймъ узасадиенье внесеня, 1.) щoбы oтвoрeнo банкъ краевый зъ капиталу 200 тысячъ для запомoги рѳльництву и промыслу, и 2.) щoбы зaтягнути у религійнѳмъ фондѣ позычку до 200 тысячъ золотыхъ, за кoтpѳй грoшѣ мали бы ся переняти довги, щo то ихъ зaтягнули селяне въ галицкѳмъ кредитовѳмъ банку. До парaды надъ сими 2 внесенями выбрано двѣ комисіѣ; въ выдѣлъ краевый у-вѳйшовъ на мѣстцѣ Альта посолъ Кѳнь. —

На 8. засѣданю (22. л. Грудня) ухваливъ соймъ просити правительство, абы якъ найскорше зарядило такъ, щoбы изъ Чернoвецъ до Вѣдннa можно впрoстѣ телеграфовати. Дальше позволено, щoбы „Самсѳнѳвка“, щo до теперъ належала до Зеленева, oтже и до кѳцманьского повѣту, прилучена зѳстала до громады Барѳѳвцѣвъ сторожинецкого повѣту. По ухвалахъ дoтычнo змѣны деякихъ рѳгaтoкѣ рѣшено поручити выдѣлови краевому, абы въ слѣдующѳмъ роцѣ здавъ справу зъ прозьбы громадъ вашкѳвского повѣту, кoтpѳй желаютъ, щoбы въ Вашкѳвцяхъ oтвoрити судъ повѣтoвый. Въ конецъ удѣлено музичному товариству „Musikverein“ въ Чернѳвцяхъ на 3 роки по 200 зол., а румуньскому товариству „Școala română“ на 1885 (!) рѳкъ 250 зол. запомoги.

Слѣдующе засѣданье буде въ Четверть 19. (31.) с. м. — Сесія закѳнчить ся, здаеь, 15. л. Сѣчня 1886.

ДОПИСИ.

Дорогий Пана Редакторъ! — Прошу приймати мое письмо, я хочу написать дещо. Я бувъ на празднику у Мамавъцяхъ на Дмитрия и розговоривъ ся съ людьми за насъ Русинѣвъ и за выборы и за все, що ся съ нами Русинами дѣе. Межи нами бувъ одинъ газда зъ Ленковѣвъ, котрый всю бесѣду мою переймивъ. Все то онъ въ недѣлю по набоженствѣ, якъ люди зъ церкви повыходили, росповѣдавъ, «Що то, панове газды, що я чувъ въ Мамавъцяхъ на празднику, що насъ Русинѣвъ иѣзачо не рахують. И нѣхто тому не виненъ, только мы самі; бо мы не дбаемо самі за собовъ, такъ казавъ одинъ газда зъ Берегометы. Якъ выборы, то мы не выбираемо собѣ Русина, але другихъ вѣръ, котрі не дбають за нами, але за собовъ, а наша консисторія старае ся, абы насъ Русинѣвъ порумунцити.» — Але даскаль Гудима сказавъ «Слушайте, люди, то нѣхто такъ не знае, якъ я за все. У насъ въ Чернѣвцяхъ е «Руска Рада», а они хотятъ, абы насъ Русинѣвъ, кѣлько е въ Буковинѣ, зруніяти, та хотятъ, абы були два владыки, одинъ рускій, а другій румунскій. А вы люди хотѣли бы уніятами бути, коли мы Волохи; таты Волохи, дѣды также Волохи.» — Якъ онъ сѣ слова зговоривъ, то всѣхъ людей розпаливъ, що «Руска Бесѣда» старае ся, абы Русины были уніятами. Коли даскаль Гудима каже, що край Буковина зовсѣмъ волоскій, то може и Жиды Волохи, тай Поляки, тай Швабы также Волохи; але мы Русины не Волохи.

Перепрошаю, що я не красно написавъ; бо вже 17. рокѣвъ якъ я не писавъ.

Д..... С.....

(Отповѣдь Редакціѣ.) Дуже насъ то тѣшитъ, що Вы, панове газды, починаете вже межи собовъ розговорювати о выборахъ и о другихъ справахъ рускихъ. А ще бѣльше радуе насъ то, що пишете до насъ о тыхъ вашихъ розговорахъ; бо такъ только выйде правда на верхъ. Отъ видите, що суть такі подлі або дурні люди, котрі говорятъ народови всякій брѣхнѣ и дурницѣ, якъ се даскаль Гудима наговоривъ, та людей збаламутивъ. Если бы вы, честный пане газдо, о сѣмъ не були намъ написали, мы бы тутъ не могли доказати, що то, що п. Гудима наговоривъ чиста неправда. Честъ вамъ, пане газдо, що и по 17 рокахъ взялись перо до рукъ, абы намъ подати можнѣсть побити брѣхнѣ, якими наймиты румунизаторскій народъ дурять, та баламутятъ. Просимо васъ и всѣхъ другихъ честныхъ газдѣвъ, щобы намъ подавали засвѣгды вѣсти о всякихъ рѣчахъ, котрі тычаты ся нашихъ людей.

А теперъ докажемо, скѣлько то неправды наговоривъ даскаль Гудима, если онъ то все, що вы намъ написали, сказавъ. По першѣмъ хочемо вамъ сказати, що то таке, та «Руска Рада», а що е «Руска Бесѣда», о котрой п. Гудима вамъ споминавъ. Отъ то зѣйшли ся въ Чернѣвцяхъ панотцѣ, якъ покойный о. Проданъ

зъ Лашковки, о. Андрѣйчукъ изъ Дорошовець и еще инні священники, профессоры и другі Русины въ Чернѣвцяхъ и дѣстали отъ цѣсарского ряду позволѣ, щобы радити надъ справами рускими, а ту ихъ раду называемо «Руска рада.» Они мають право отъ нашого Цѣсаря радити надъ выборами, вносити скарги за кожду кривду, яку мають Русины, чи то въ громадѣ, чи въ школѣ, чи въ церквѣ. — Такъ само зѣбрали ся въ Чернѣвцяхъ учені Русины, а то панотцѣ и профессоры и пишуть рускій книжки, тримають рѣжні рускій газеты, отже плекають руску бесѣду, руску мову; тому называе ся ихъ товариство «Руска Бесѣда.» Зъ сего видите, що робить ся въ «Руской Радѣ», а що въ «Руской Бесѣдѣ.» Изъ сего познаете, яку неправду втявъ п. Гудима, коли казавъ, що «Руска Рада» и «Руска Бесѣда» хотятъ зъ насъ зробити уніятѣвъ. Такъ въ «Радѣ» и въ «Бесѣдѣ» суть наші панотцѣ, якжежъ можна казати, що наші православні панотцѣ хотятъ кого уніятѣмъ зробити. Запытайте ся пана Гудиму, кого до теперъ зробила «Рада» або Бесѣда уніятѣмъ! Противно дѣе ся; румунизаторы ради бы, абы всѣ Русины зрумуничили ся, або абы стались уніятами, бо тогда не мали бы Русины буковинскій права жадати, абы въ школахъ и церквахъ православныхъ була наша руска мова. Правда, що православні Русины бы раді мати своего власного православного владыку, а румуны абы мали своего румунского; бо тогда бы не смѣла румунска консисторія мѣшати ся до Русинѣвъ и накидовати имъ своихъ священникѣвъ-румунизаторѣвъ. Тогда бы были въ рускихъ селахъ самі рускі священники, якъ бувъ о. Проданъ, якъ е въ Дорошѣвцяхъ о. Андрѣйчукъ, въ Валявѣ о. Федоровичъ, въ Суховерховѣ о. Жалковский, въ великомъ Берегометѣ о. Прокоповичъ, въ горахъ о. Ганѣцкій, Козарищукъ, Балшескулъ и другі пріятелѣ и добродѣѣ руского народа. Въ рускихъ селахъ не правили бы въ церкви по волоски. А румунизаторамъ дуже не въ смакъ; бо они бы ради зѣ всѣхъ Русинѣвъ зробити Румунѣвъ т. е. Волохѣвъ, а «Руска Рада» сего не допускае. — Неправда и то, що Буковина край волоскій; бо коли Волохи зайшли до Буковины, то Русинѣвъ вже найшли, ба навѣтъ молдовскій бояры по руски говорили и писали и теперъ ще насъ Русинѣвъ на Буковинѣ наибѣльше. Неправду сказавъ и даскаль, що мы Волохи. Волохи лишъ тѣ, що говорятъ по волоски; мы але говоримо по руски, отже мы Русины. Мы вже писали разъ въ нашѣй газетѣ, що нема волоскон вѣры. Мы православной вѣры. Кто каже, що онъ Волохъ, бо онъ волоскон вѣры; тому скажѣтъ, що онъ дурень. Такъ само нема и рускон вѣры, есть лишъ руска мова. Волохи суть православні и уніаты, такъ само и Русины суть одні православні, а другі уніаты. Бѣйте ся Бога, не мѣшайте вѣру съ мовою! Румунизаторы говорятъ вамъ умысле, що вы волоскон вѣры, та що вы Волохи. А то на то, щобы васъ збаламутити, а то зновъ тому, абы вы неопирались имъ, що хотятъ запровадити свою мову въ церкви и школы. Они хотятъ, абы вы ново-

леньки забули свою рідну руску мову, зачали м'ячати по волоски. А як вже забудуть ваші діти і внуки рідну руску мову п'ялкомъ, тогды вже будуть Румунами. Тогды стануть ваші діти і внуки стыдати ся своихъ рускихъ батьківъ, дідівъ и прадідовъ. Зрумуниеніи потомки (наслідники) ваші зм'янять навѣтъ свое имя, якъ то вже теперъ много зрумуниеныхъ Русинівъ зробило. Такъ загине и слѣдъ вашъ. Отъ чого хотѣли бы всѣ тї, що такъ говорять, якъ даскаль Гудима. Скоро и вы хочете, щобы ваші внуки, та правнуки открекли ся васъ и вашои назвы, то слухайте тыхъ баламутівъ! Такъ вылекаете своимъ потомъ та мозольновъ працевъ изъ вашихъ дѣтей перекинничківъ, та перевертивъ, що ждати будуть якъ найскоршои вашои смерти, абы честий Русины не могли имъ казати: «Тато Русъ, мама Русъ, а Иванъ Молдованъ.»

Зъ сего всего видите, що и. Гудима, если истинно такъ говоривъ, або самъ не знавъ, що говорить неправду, то най ему того грѣху Богъ простить. Але коли и. даскаль Гудима сказавъ, що все найлїпше знае, тогды е онъ нечестный баламутъ и чорнтель. Слухайте дальше! Если и. Гудима може довести, що «Руска Рада» або «Руска Бесѣда» хоче зъ православныхъ Русинівъ, якими вы есьте, зробити уніітовъ, то може онъ насъ за се, що мы его тутъ чорно на бѣломъ назвали нечестнымъ баламутовъ и чорнтелемъ, заскаржити до креминулу. Бо треба вамъ знати, що кожда газета мае передъ судомъ отповѣдати за то, що напише. Если але и. Гудима буде мовчати, то увидите зъ того, що есть «нечестнымъ баламутовъ и що обчорниое другихъ людей,» а такому чоловікови чей нїхто бѣльше вѣры не дасть. А вы, панове газды, не всякому духу вѣрѣте! Та ще просимо васъ дуже файно, если учуете якї брѣхнї и доносы на рускї товариства або на тыхъ людей, що вамъ щирї прїятелї, то дайте намъ о томъ знати, а мы тыхъ баламутівъ выишємо у нашой газетѣ, абы ихъ весь свѣтъ знавъ, що они за питанки. — Тымъ часомъ бувайте здоровї, та не забувайте, що вы православный Русины, а не Волохи тай не волоскои вѣры!

(ПОДЯКА.) Общество имени Михайла Качковского въ Львовѣ подаровало нашой читальни много книжочокъ съ дуже щирымъ благожеланьемъ для всѣхъ буковинскихъ Русинівъ.

За такъ щире благожеланье и дѣломъ доказану благосклонность народолюбного сего общества складаетъ нашу искренну подяку.

Видѣлї Читальнї въ Звоничѣ дня 10. Грудня 1885.

А. Линецкій, Т. Гигдый, В. Кондрать, Г. Стасюк.

(Згадка посмертна.) Михайл Сташникъ, учитель зъ Раранча на Буковинѣ, упокоивъ ся 29. листопада (ноემврїя) с. р. въ больницы (шпитали) въ Чернівцяхъ, куда за радомъ лѣкарѣвъ для оцѣленя своего здоровья бувъ прибувъ. Покойникъ родивъ ся 7. черв-

ня (юнія) р. 1837 въ селѣ Лавровѣ на Руси галицкой зъ русскихъ родичѣвъ. По выдержанїемъ испытїи учительскѣмъ для школъ народныхъ служивъ онъ яко помѣчникъ въ Чернівцяхъ и Садагорѣ, поки не одержавъ мѣстце учителя самостоятельного въ Раранчу, де остававъ отъ мѣсяця жовтня (октоврїя) р. 1871. ажъ до своей смерти, котра наступила въ наслідокъ довголѣтної неизлѣчимои недуги. Покойникъ Михайлъ належавъ до тыхъ людей, котрї яко незабавливый и смиренный ревни преданїи своему заводу. Онъ въ правдѣ — зъ причины наведенои недуги — нїколи не выступавъ въ товарискомъ житїи яко передовой, но за то працювавъ ревни въ своѣмъ заводѣ для добра ему повѣренои молодежи школьной, котра ему була великимъ скорбомъ, о чѣмъ свидѣать кѣлька свидѣтѣвъ похвалныхъ, выставленыхъ мѣстцевомъ радомъ школьнымъ. Въ вѣльныхъ своихъ хвиляхъ — слухайно — бувъ не разъ громадѣ помѣчникомъ своей рады въ прикрыхъ хвиляхъ и влиывавъ на громадинъ, щобы у себе руску читальню запровадили, що и стало ся, за що онъ не мало мавъ неприяностей; въ громадѣ же его память во вѣки не згине. — Земля да буде ему перомъ и вѣчная память!

БУКОВИНЬСКІЙ ОБЩЕСТВА РУСКІЙ.

«Союзъ, Товариство» русскихъ академикѣвъ въ Чернівцяхъ праздновало 30. Листопада с. р. десятироквини своего истнованя. Нѣмъ приступимо до опису самого вечерка, не можемо замовчати справедливого закиду, на якїй заслугоу, що до сего вечерка, ректорать университету, котрый не зволнивъ явити ся на сѣмъ празднику. Е. то грубый промахъ зъ педагогического становиска, якїй учителямъ завсѣгды мѣрдайнимъ бути повиненъ; яке привязанье, поважанье и яку любовь до своихъ настоятелѣвъ може вынести чуже сердце молодецке изъ такои байдужности до своихъ наймильшихъ чувствъ? Дальше зневоленїи мы въ добромъ намѣрѣ закинути товариству, що за мало старатось о то, щобы збралось бѣльше число русскихъ мужѣвъ, котрыхъ зновъ мы мимо неногоды надѣялись видѣти въ бѣльшомъ числѣ, вже хотъ бы зади присутности нерускихъ гостей. Вечерокъ роспочавъ нововыбранный предсѣдатель, слушатель правъ Евгений Тарновецкїй привитавши прибувшихъ гостей, а по отспѣванїи пѣснѣ «Миръ вамъ брата,» представивъ зновъ короткїй переглядъ дѣяльности «Союза» въ минушомъ роцѣ. По двохъ пѣсняхъ отспѣванныхъ хоромъ подїѣсь «Союзанинъ» слухъ правъ Гр. Ганькевичъ по довшой промовѣ перше «многоа лѣта» покровителю наукъ и штукъ Его Вел. Цѣсарю Францъ Юсефу I., котре отспѣвали всѣ присутнїи.

Яко третїй бесѣдникъ забравъ слово «Союзанинъ» Дашкевичъ подносячи „vivat, floreat, crescat Alma mater Francisco-Iosefina“ и «многоа лѣта» прибувшому

одинокому еи представителю проф. Дру. Стефану Смаль-Стоцкому. Хоръ ѳсцѣввавъ «многая лѣта.» По даль-шихъ сцѣвахъ прочитавъ секретарь «Союза» телеграммы недосцѣввшій ѳтъ бувшихъ товарищѣвъ, а то; изъ Чорткова ѳтъ п. Волинского Олимпіа, изъ Львова ѳтъ п. Левицкого, изъ Кіева ѳтъ п. п. Жалковскихъ и Дольницкого, изъ Босній ѳтъ п. Струтиньского, изъ Косова ѳтъ п. Ал. Кульчицкого и изъ Станиславова ѳтъ п. Петра Кумановского. — Въ слѣдъ за симъ забравъ слово проф. Дръ Смаль-Стоцкій и въ довшій прехорошій прочувствованій бесѣдѣ перериваній грѣмкими «Славно» заохочавъ молодѣжь до працѣ духовои и народнои пѣдносячи въ конецъ тоастъ на житѣ, взрѣстѣ и процвитанѣ «Союза.» — По скѣлькохъ новыхъ пѣсняхъ забравъ голосъ секр. ушв. Дръ Климъ Ганькевичъ пѣдносячи на пѣдставѣ исторіѣ заслуги священства око захованія рускои народности и виѣсь тоастъ въ честь и славу патріотичного духовенства руского. Хоръ ѳсцѣввавъ «многая лѣта.» Дальше промовявъ о. Огоновскій на згѣду въ «Союзѣ» до которого, якъ надѣсь, приступятъ и тыхъ скѣлька «wild-ыхъ» академикѣвъ рускихъ; за нимъ нивъ кс. Сѣмишскій, на згѣду мѣжи Славичами; фармацевтъ Бодмеръ именемъ тов. «Гигіея» акад. Мокрицкій зѣ стороны польского тов. акад. «Огниско», оба на «Союзъ» а «Союзанинъ» Евг. Ганькевичъ въ имени «Союза» на дружній товариства «Гигіея» и «Огниско.» Симъ закончилась часть офиці-яльна, а началась весельша забава переплѣтана одушевленными бесѣдами та грѣмкими пѣснями, котрыхъ послѣднихъ мы начислили 34, мѣжь ними 2 чesкій, 1 польску, а решта рускій, а майже половина зѣ нихъ композиціѣ нашого Данила Міаки. Около 3. години закончивъ ся вечерѣкъ; кѣнчимо и мы щирымъ желаньемъ, щѣбъ нашъ «Союзъ» взростаѣтъ и мужаѣтъ зѣ року въ рѣкъ, и во вѣкъ, а се станесъ если мѣжь тепѣрѣшними и бувшими «Союзанами» буде нерозрѣванный союзъ.

* * *

Головний збѣръ и муз.- декл. вечеръ «Рускои Бесѣды» въ Чернівцяхъ ѳтложеный зѣ 29. с. м. на 12. руск. Сѣчня (24. лат. Януарія) 1886. року.

* * *

На «Дѣмъ народный» въ Чернівцяхъ зложивъ Ѣсехъ 2 зол., а на вечерку «Союза» зѣбравъ поодинокими крайцарами о. Из. Воробкевичъ 40 кр. — Поручаемо сю гадку нашого батька каждому Русинови зѣ особна; если бѣ каждый зѣ насъ поставитъ собѣ за постоянну задачу, на весѣляхъ, крестинахъ, храмахъ, забавахъ и зборахъ, словомъ при кождой, а кождой способности, коли буває въ якѣмъ товариствѣ, жартомъ просити у каждого зѣ присутныхъ по одному одиѣсѣнькому крейцару, и ѳтоставитъ ихъ общ. «Народный дѣмъ.» то зберутъ ся такими крейцариками на рѣкъ левно сотки зол. — Розумѣе ся, щѣ если хто бажае дати бѣльше, то приняти надвышку сѣ по-

дякою. Нужъ, братья, до дѣла, а сей жартъ выйде «Народному Дѣмови» въ користь. Увидимо, скѣлько Русинѣвъ доведутъ симъ дѣломъ, щѣ у нихъ руска справа завсѣгды на думцѣ. —

ДРѢВНІЙ ВѢСТИ.

Зѣ святымъ божествомъ, сѣ Божимъ Рождествомъ витаемо Васъ, поважаній читателѣ! Сѣ свята мирно опровадити, а другихъ щастливо дѣждати, даруй, Боже!

(† Григорій Врецьона.) слухатель правъ льѣвѣского унверзитету упоконъ ся 19. с. м. по короткой недужѣ на 21. роцѣ житя. Се вже другій а и послѣдний многонадѣйный сынъ звѣстного педагога, редактора льѣвѣской «Часописи школьной» котрого забрала родичамъ и Руси неумолима смертъ въ протягу одного пѣвроку. —

Сердечне сочувствіе засылаемо Тѣбѣ, поважаний Товаришу! Крѣпись, батьку Григорію, плекай Твои душевий дѣти-квѣты въ користь школы, народа а они будутъ посередно продовжати Твою працю, заступятъ многонадѣйный трудъ заскоро згасшихъ сынѣвъ Твоихъ, братѣвъ нашихъ. Богъ и нашъ глубокий жалъ сѣ Тобою!

(До выдѣлу краевого) сойму галицкого выбрано на копецк посла-Русина п. Бережницкого. На проф. Романчука не хотѣли послы-поляки голосовати; бѣ ѳнъ имъ за острый, се найлѣпшій довѣдъ о можномъ и крайне гидномъ твердженю перемыского донисователя одной вѣденской пѣбѣ-славянской газеты, щѣ надѣятельнѣйшій рускій посолъ проф. Романчукъ то тѣлько орудіе колонизаціѣ.

(Въ честь п. сов. Стабиньского) зарядила вижницка интеллигенція, на еи чѣлѣ п. староста Сиржестый, 1. с. м. вечерѣкъ, на котромъ сердечно розпрощалась сѣ поважальнымъ мужомъ, котрый черезъ трицять и одинъ рѣкъ (!) своего пробуваня въ Вижницѣ зѣєднакъ собѣ поважанѣе и любовь не тѣлько у интеллигенціѣ, но щѣ бѣльше и у народа руского, котрый своего часу бажавъ его избрати на своего посла; бѣ бувъ завсѣгды щирымъ пріятелемъ руского народа, о чѣмъ мы у нашѣй газетѣ такожь споминали. Честь за то щирому брату Славянину!

(Въ честь п. суд. Ясинецкого Вол.) Устроило и черновецке товариство пѣвче прощальний вечерѣкъ. П. судія обьяѣвъ уже веденѣе суду въ Вижницѣ.

(Министерія просвѣты) распорядила значній злєкшєня для матурантѣвъ середнихъ школѣ. ѳтъ слѣдующого року будутъ испити зрѣлости ѳтбуватись тѣлько сѣ кѣнцемъ и початкомъ кожного року школьного. Рєпрѣбациѣ на пѣврокъ не буде бѣльше, а тѣлько на

рѣкъ и на 6 недѣль. Кто перепадє изъ одного предмету, той не буде робити писемного испыту изъ тыхъ предметѣвъ, зъ котрыхъ мавъ ноту „genügend“, кромѣ того буде увѣльненый ѡтъ устного испыту изъ тыхъ наукъ, зъ якихъ дѣставъ бувъ ноту „befriedigend.“ — Здає ся такожъ, що небавомъ при гимназіяхъ буде грецькій языкъ цѣлкомъ залишений. — Дальше распорядила министеріи строгую ревизію библіотекъ шкѣльныхъ. У насъ Богу дяковати не буде богато що переглядати; бо о библіотекахъ для молодежи мало хто турбуєсь. —

(Секційный шефъ Фидлеръ) найстаршій урядникъ министеріи просвѣты пішовъ въ отставку.

(Выбѣръ посла) въ Кимполунзі ѡтбудєсь 20. л. Сѣчня 1886 року. Политичне товариство румуньске „Concordia“ кандидує здає ся проф. унив. Сѣбру. Голова „Concordi-ї“ проф. гимн. Бумбакъ выступивъ остро противъ кандидатѣвъ чужихъ, се-бѣ то министрѣвъ. Такъ мужественно выступаютъ инші люди противъ своихъ настоятелѣвъ; а у насъ боятъ ся належати до «Рускои Рады», а не то въ нѣй промовити.

(На холеру) умерли въ Терстѣ, австрійскѣмъ мѣстѣ положенѣмъ при адрійскѣмъ морю, два робитники. Страшна ся хвороба отже еще не щєзла; тому майтєсь на осторожности!

(Хвалите Господа единою языкомъ румуньскимъ!) такъ каже о. Ве..... въ сѣбѣ Ча... и не хоче вѣичати, тыхъ що молятъ ся по руски. До теперъ перегонялисьте православныхъ тымъ на инше вѣроисповѣданье, що желались те за вѣичанье, та за инші функції за велику мѣрку, теперъ румунизацїєвъ; а слыхаєте потѣмъ все на иншихъ. Богъ дай васъ!

(Межи Болгарїєвъ а Сербїєвъ) заключенный супокѣй до 1. (13.) Марта 1886. року. Сербске войско забираєсь зъ пѣдъ болгарскою твердинѣй Видинѣй, потѣмъ вымашеруютъ и Болгарє зъ Сербїѣй. Потѣмъ начнутъ ся переговоры що до заключения мира.

(Официрамъ австрійскимъ) низинимъ ѡтъ капитана П. класы пѣдвышнено мѣсячну плату о 10 зол. Додатокъ службовый для заступникѣвъ офицерѣвъ пѣднесено зъ 8 на 12 зол. мѣсячно, а прочі кадєты дѣстанутъ додатокъ 8 зол. Ново именовані маіоры дѣстають одноразову запомогу 600 зол. на закупню коня и др.

(Палата торговельно-промыслова) въ Чернівцяхъ стабилизова п. Рожанковского асистентомъ съ жалованымъ рѣчныхъ 800 зол., а секретаремъ Дра Винглицкого.

(Пичакъ Иванъ) именованны лѣсничимъ начальникомъ при дирекції рел. фонду.

(На бѣдныхъ ученикѣвъ) польскихъ зѣбрало черновецке товариство польске зверхъ 300 зол. Здало бы ся и намъ не забувати о нашѣй молодежи; а она особливо въ Чернівцяхъ дуже бѣдна.

(П. К. Мѣньскій спѣвникъ фирмы „А. Ф. & Comp.“ стоячой пѣдъ покровою Дра. Кавы, а знаиою нашимъ читателямъ изъ за фарбованя своихъ власныхъ лисѣвъ посредствомъ обчорненя другихъ людей распочавъ якъ зачуваемо, свою революційну роботу на нову скалю; о чѣмъ на другій разъ.

ДЛЯ НАУКИ И ЗАБАВЫ.

Гостина на подѣлю.

Гримить музика, пѣснь дзвенить,
Въ свѣтлицѣ ясно середъ ночи —
Танокъ иде, танокъ шумить —
Сїяють радостю очи
И вють ся китицѣ живїи,
И серденько на серцю бѣе,
И грудь на груди розкѣнь пѣе,
И сила молода шагѣе.

Гуляй, молодче мѣй, гуляй!
И сердцемъ, сердце бїй въ полонъ —
Днесъ твоѣй великдень, днесъ твоѣй май;
А ѡнъ мине тобѣ якъ сонъ,
Минє, якъ тая нѣчка ясна,
Минє, якъ хвиличка воды,
Минє, якъ молодѣсть прекрасна,
Якъ райскїй поцѣлуй любви.

Минє. Пробудинь ся.. побачинь,
Що на руинѣ ты гулявъ,
Що на могилѣ танцювавъ
И гѣрко, гѣрко ты заплачєшь.
И припадєшь грудьми къ могилѣ...
Наслуховати станєшь ты:
Чи не почувєшь гомѣтъ милый
Преславной минулости.
Но, замѣсть славы, оббзвєсь
Грѣбъ такъ тяжєнною судьбою,
Що волосъ твоѣй горѣ здѣймєсь,
Румянъ твоѣй щєзєє пѣдъ слезѣй;
Ту людъ твоѣй мучили Татары —
Ту зъ него Турки пили кровь —
Ту воля гинула въ пожарѣ,
Ту — братчикъ, брата заколовъ.....
Ту прадѣды гуляли нашїй,
Ту люте горе танцювало —
А пєкло наливало чашѣ,
А смєрть до танцю пригравала.

И все дарємно. На развалахъ,
На мордахъ лютихъ, на пожарѣ,
Неволя зновъ своѣй ланцъ розклала,
А твоєму народу за кару
И тямку о тѣмъ всѣмъ заклала.
Глянъ, подивись! оттамъ стоить
Потомкѣ вольного козактва —

Его блескъ волѣ вже слѣпнѣть
У темнотѣ его жебрацтва.
Згорбившись въ двое, онѣ иде
На хлѣбъ насущный заробити —
На тебе й ока не зведе —
Его ѡдвага вся: просити.
Глянь! подивись пѡдъ нѣдну стрѣху,
Кѡлько тамъ горя и бѣды —
Слѣши! неси ему потѣху!
Твоѣй людѣ нещасный пѡднеси!
Люби его! его нѣхто —
Его, здаєсь, самъ Богъ не любить;
Его неважить все людство,
Хто може кривдитъ, лає, судить
И въ гнилу гризь его тручає,
Зъ котрой виходу не має —
А онѣ смиренный, не лукавый
Паде и не клеє судьбы —
Покинь, молодче, розкѡшъ, славу!
Твоѣй людѣ нещасный пѡдойми!
Корми его своею надѣєю!
Своею вѣрою веди!
Тыжъ сынѣ его, его лелѣя —
Ты, брате, силенѣ, молодой.

А молодѡсть, еѣ любовь,
За правду проливаетъ кровь,
Веде въ нѣхъ гнусности народы
И черезъ мученичество
Изнемагающе людство
Веде до свѣтла, до свободы.
Валить тюрму слезами злиту,
Що нею земскѣй рай прикрито
И духа божого сповито,
И рве и ломить тѣ ланцы
И мотузы и шугунъ дыбы,
Що поковали мы сами
И бьемъ ся въ нѣхъ, якъ въ сѣти рыбы.
Иди за тымъ чутѣемъ своимъ!
Иди за серцемъ молодымъ!
Иди безстрашно въ супокою
На бѣй съ жестокою судьбою —
А пѡдоймешь твоѣй людѣ изъ грязи
Его на долю выведешь.
И — коли Господь Богъ розкаже —
На пырь — на иншѣй вже, — пѡйдешь;
До иншой вечерѣ сидѣшь
И иншу любку въ танецъ попроводишь.

Гуляй же, брате мѡѣ, гуляй!
И серцемъ сердце бѣй въ полонѣ —
Днесъ твоѣй великдень, днесъ твоѣй май,
А онѣ мине тобѣ якъ сонѣ.

Острѡвъ 1. Липня 1885

Корнѣль Н. Устѣянович.

Запрошенье до предплаты.

ДѢЛО. Издавецъ и редакторъ Иванъ Белей. Выходить во Львовѣ щѡ Вторника, Четверга и Суботы, (крѡмъ русскихъ святѣ) Литер. додатокъ «Библиотека най-знам. повѣстей» выходитъ по 2 печат. аркушѣ каждого 15-го и послѣднего дня каждого мѣсяця. Редакція Адмѣнистрація пѡдъ Ч. 14. улицы Галицка. Предплата на «Дѣло» для Австрѣи: на четверть року 3 зол. съ дод. «Библиотеки: на четверть року 4 зл.

ЗОРЯ, писмо литературно-наукове для русскихъ родинѣ, выдає въ Львовѣ товариство имени Шевченка пѡдъ редакцією Ом. Партыцкого. Выходить 2 разы на мѣсяць, каждого 1. и 15., вразѣ съ додаткомъ «Библиотека Зорѣ». Пренумерата выносятся на цѣлый рѡкъ 5 зол., на пѡвъ року 2 зол. 50 кр., на четверть року 1 зол. 25 кр. а. в. Редакція: улицы Собѣского ч. 9, Адмѣнистрація улицы академична, ч. 8.

ГОСПОДАРЬ И ПРОМЫШЛЕННИКЪ. Одиноке дуже богате иллюстроване писмо господарске выходитъ у Львовѣ пѡдъ редакцією Аполѡна Ничая два разы въ мѣсяць, 1. и 16. руск. — Предплату цѣлорѡчну 3 зол. або пѡврѡчну 1 зол. 60 кр. належить посылати до адмѣнистраціѣ: Львовѣ, улицы Ормянска ч. 2.

БАТЬКѡВЩИНА. Выдає и ѡтпѡвѣдає за редакцію Василь Нагѡрный. Выходить у Львовѣ щѡ тыждня, въ Пятницю. Предплата выносятся: за четверть року 1 зол. Издавництво «Батькѡвщины» находится на улицы Академичнѡй нр. 8.

ШКОЛЬНА ЧАСОПИСЬ. Писмо педагогично-наукове выдає и за редакцію ѡтпѡвѣдає Григорій Врецьѡна. Выходить 1. (13) и 16 (28) дня каждого мѣсяця. Предплата на третину року 1 зол. в. а. Редакція: Улицы Ормянска ч. 3 во Львовѣ.

НОВЕ ЗЕРКАЛО, газета гумористична. Ѳтвѣчає за редакцію Евгеній Олесницкѣй выдаєся два разы въ мѣсяць, каждого 1-го и 15-го пѡсля руского численя. Предплата выносятся рѡчно 4 зол., пѡврѡчно 2 зол., поодинокѣ число 25 кр. Адресувати належить: «До адмѣнистраціѣ «Нового Зеркала», ул. Скарбѡвска Ч. 2.»

СЛОВО. Редакторъ-Издатель Венед. М. Площанскѣй. За редакцію ѡтвѣчаєтъ О. А. Мончаловскѣй. Выходить по Вторникамъ, Четвергамъ и Суботамъ 4 часѣ пополудни, за исключеніємъ праздничныхъ и послѣпраздничныхъ дней. Бюро редакціѣ: Гетманская улица, н-ръ 6. Предплата на одинѣ кварталѣ 3 гульденѣ.

НОВЫЙ ПРОЛОМЪ. Издатель-редакторъ: О. А. Марковъ. Ѳтпѡвѣд. редакторъ. И. Н. Пелехъ. Выхо-

дять во Львовѣ що Середы и Суботы (кромѣ рускихъ святъ) пополудни. Редакція, администрація и експедиція подѣ ч. 5. уліця Бляхарская. Предплата чверть 2 зол.

МИРЪ. Часописъ для справъ политическихъ, церковныхъ, экономичныхъ и литературныхъ. Издатель: Дръ Іос. Комарницькій. Отвѣч. редакторъ Иванъ Ем. Левицькій. Выходить во Львовѣ що Понедѣлка, Середы и Пятницѣ о 5. години по полудни кромѣ рускихъ святъ. Цѣна пренумераційна съ почтовою пересылкою въ Австро-Венгрии: на $\frac{1}{2}$ року 2 зол. 50 кр.

НОВІ КНИЖКИ.

„*Das Echo vom Prut.*“ Quadrille für Piano-forte compovirt und Sr. Wohlgeboren Herrn Constantin Ritter von Buchenthal achtungsvoll gewidmet von Isidor Worobkiewicz. Czernowitz. Bei N. Pardini und R. Schally. Хотя и нѣмецка надпись сего твору нашего неусыпного композитора, та рускій духъ въ нѣмъ вѣе; бо зложенъ зъ рускихъ лѣсней и спѣванный бувъ вже разъ на муз.-декл. вечерку «Руской Бесѣды» и дуже подобавъ ся. Кромѣ гарной музыки, подобаеся напевно и богато озолочена хороша внѣшня форма, работа славной фирмы Редера въ Липску. Руска душею «Луна зъ надѣ Прута» повинна находитися на кливирѣ въ кождомъ рускомъ домѣ, ба и цѣна 75 кр. отъ примѣрника всякому приступна.

Илюстрованный Календаръ общества имени М. Качковского на годъ простой 1886. составилъ О. А. Мончаловскій. Годъ II. Цѣна 36 кр. а. в. Львовъ. Накладомъ общ. им. Михайла Качковского.

«Страхонудъ», газета сатир.-полит. начне выходитъ съ новымъ рокомъ 1886. во Львовѣ подѣ редакцію Осипа А. Мончаловского два раза на мѣсяць. Предплата выносить на рокъ 5 зол., на $\frac{1}{2}$ року 2 з. 60 кр., на $\frac{1}{4}$ року 1 зол. 30 кр., для народныхъ читальней 2 зол. на $\frac{1}{2}$ року.

Подписанный завѣдомляе П. Т. Публику, що отбувши довшу практику на дентистичной клиницѣ при университетѣ въ Галѣ подѣ проводомъ проф. дра Голлендера, поселивъ ся въ Черновцахъ и выконуе всѣ въ объемъ дентистики входячі дѣлания послѣ найновѣйшихъ засадъ науки.

Ординуе отъ год. 8—12 передъ и 2—6 по полудни.

ПЕТРО КАДАЙСКІЙ

въ Черновцахъ ул. Руска ч. 9.

Сего тыждня еще готовый буде:
БУКОВИНСКІЙ КАЛЕНДАРЬ

РУСКИЙ

выданный накладомъ „Руской Бесѣды“ въ Черновцахъ.

ЦѢНА 50 кр. а. в.

Змѣсть: 1.) Часть календарьска: лѣтописъ, — астрономичный календаръ, — церковный календаръ греч. и римскій (свѣта червоно печатані) — еврейскій календаръ, — всходъ и заходъ сонца на всѣ дни року, — списъ именъ и дѣвъ, на котрі припадають. — 2.) Часть информацийна: Пануючій дѣмъ Габсбургѣвъ, — почтовый и телеграфичный указатель, — таблица стемплева, — торги головні и тыждневі на Буковинѣ. — 3.) Часть забавна: Наумъ Шрамъ съ фотографією, Изъ поезій Федьковича, Наума Шрама и Данила Млаки; казка Федьковича: Иголка Угорка, смѣшна повѣсть Лукича: Передъ новымъ рокомъ; статіи поучительны; 4. часть: Найновѣйшій повный шематизмъ всѣхъ урядѣвъ и заведенъ на Буковинѣ; 5. часть: Оголошенія. —

Календаръ сей купити можна во всѣхъ книгарняхъ мѣскихъ, у рускихъ патриотѣвъ по селахъ и у «Руской Бесѣды» въ Черновцахъ, уліця Сплени ч. 7. —

Г. ЧОППА

ПЕЧАТНЯ

въ Черновцахъ (Tempelgasse 6),

поручае ся п. т. Публикѣ со своими типографичными работами всякого роду, и т.:

Дѣла, брошюры, газеты и. т. д.

въ рѣжныхъ языкахъ по цѣнѣ зниженѣй.

За скору и хорошу роботу ручае ся.

Перша

АЗЫКОУЧЕБНА КНИЖКА.

(Грамматика)

для нижней степени австрійскихъ шкѣлъ народныхъ. Составили Ив. Авкс. Глѣбовицькій, Н. Шкурганъ и Эм. А. Поповичъ. Продае ся замѣсть по 40 кр., по зниженѣй цѣнѣ 20 кр.

Выдае и за редакцію отвѣчае: Осипъ Ю. Гординьскій-Федьковичъ. Зъ печатнѣ Г. Чоппа.

